

Maj B Henrikson

Met oog op geluk

Liefde of misleiding?

First publised 2024 by Maj Britt Barendse, Rotterdam, The Netherlands

© Maj Britt Barendse

Alle rechten voorbehouden

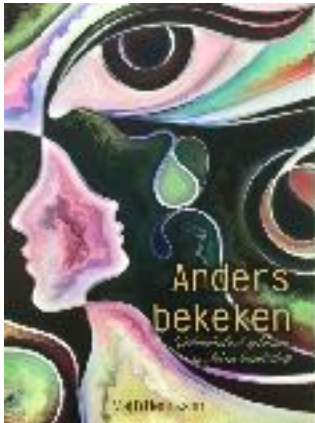
Uitgave: e-book

Cover-afbeelding: © Saskia van Hal

Auteursfoto: ©Martin Hendriksen

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd worden en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de schrijfster. Daarnaast is het niet toegestaan om wijzigingen in deze uitgave aan te brengen.

Reeds verschenen van Maj B Henrikson

Anders bekeken

Deel 1

Miranda, Janneke, Tooske, Liberra, Nanda, Denise

ISBN: 978-94-648-9220-8

First Published 2023

Uitgeverij Boekscout Soest

Niet verkrijgbaar als e-book

Met andere ogen

Deel 2

Mirthe, Tedje, Ana, Diana

ISBN: 978-94-648-9212-3

First Published 2024

Uitgeverij Boekscout Soest

Niet verkrijgbaar als e-book

Het verhaal in deze twee romans speelt zich af in 2022. Het leven van tien vrouwen wordt gevolgd vanaf de zomer wanneer zij een weekend weggaan met elkaar, tot medio 2023. Tijdens dit weekend wordt er een geheim blootgelegd, waarna deze vrouwen hun leven, en elkaar, anders gaan bekijken.

Het is een verhaal over liefde, vriendschap en hoe het leven door onverwachtse gebeurtenissen een andere wending kan krijgen. Maar ook hoe zichzelf aan hun leven een andere wending geven. Een verhaal over keuzes en hoe keuzes soms voor ons worden gemaakt.

*Rijkdom kent vele gezichten
Maar zij die rijkdom en geluk verwarren met geld
Geldt dat zij weinig geluk of rijkdom zullen kennen*

Proloog

November 2012

Ik heb afgelopen weekend met mijn goede vriendin Miranda in ons mooie, maar overvolle Amsterdam doorgebracht. Het was de bedoeling om samen een culinair weekend te beleven, maar ik had voor vertrek al kunnen weten dat dit zou uitmonden in een weekend shoppen, en het drinken van cocktails het hoogst haalbare zou zijn als het ging om het culinaire deel van ons weekend. Elke keer laat ik me er weer toe verleiden om met haar mee te gaan, tegen beter weten in. Miranda heeft een liefdeloos huwelijk, dat in leven wordt gehouden door de creditcard van haar man Ernst-Jan. En ze maakt maar al te graag gebruik van zijn creditcard, met een blijkbaar onbeperkt limiet. Haar leven staat in schril contrast met dat van mij. Richard en ik zijn niet alleen geliefden, maar ook elkaars maatje en runnen samen een bloeiend bedrijf dat wij vanaf de grond hebben opgebouwd. We hebben een aardig vermogen opgebouwd door hard te werken, maar kwaliteit van leven heeft voor ons niets te maken met bezittingen. Voor ons is, naast de liefde voor elkaar, de weg naar het verkrijgen van ons vermogen belangrijker dan bezittingen. Al beseffen we maar al te goed dat we hierdoor een comfortabel en zorgeloos leven kunnen leiden en dit vermogen absoluut de kwaliteit van ons leven ten goede komt. Maar niet ons geluksgevoel.

Richard is met zijn dispuut dit weekend naar München, vandaar dat Miranda me uiteindelijk over heeft weten te halen om samen met haar een weekend naar Amsterdam te gaan. Hoe gezellig het ook was in Amsterdam, ik verlangde al snel naar een beetje rust en de thuiskomst van Richard.

Maar ik ben al uren thuis, zonder te weten waarom Richard er nog niet is. Ik kijk voor de vierde keer in een half uur tijd op mijn horloge. Het is al tegen middernacht en Richard had allang thuis moeten zijn.

Ik wil net mijn telefoon oppakken als er wordt aangebeld. De angst slaat me om het hart als ik zie dat er twee politieagenten voor de deur staan.

Al voor ik de deur open weet ik wat de boodschap zal zijn: Richard is tijdens een fataal ongeval op de Duitse snelweg om het leven gekomen en komt nooit meer naar huis.

Een week lang heb ik in een roes geleefd en vandaag is de dag dat ik voor de laatste keer afscheid neem van de man die ik met elke vezel van mijn lichaam heb liefgehad.

Ik gooi een witte roos als laatste groet op de kist, en loop daarna weg van zijn graf. Op weg naar mijn nieuwe leven. Een leven dat voor mij op dit moment geen enkel doel dient. Mijn geliefde Richard zal er nooit meer zijn om lief te hebben, ik zal zijn troostende armen nooit meer om me heen voelen. De vreugde van zijn lach niet meer kennen, zijn stem nooit meer horen.

Slechts de eenzaamheid wacht mij in het zwarte gat dat voor me ligt, met als enige vreugde de herinnering aan ons leven samen.

Hoofdstuk 1

April 2023

De regen slaat in m'n gezicht, terwijl ik een harde wind tegen me aan voel beuken, als ik van de parkeergarage naar de beautysalon loop. Het voorjaar lijkt nog ver weg. Ik krijg haast medelijden met mijn vriendin Miranda die zondag haar huwelijksgeefte opnieuw aflegt en ik hoop van harte dat de regen dan plaatsmaakt voor een zonnetje, want al vindt de plechtigheid niet in de buitenlucht plaats, een zonnetje maakt zo'n dag toch altijd wel wat gezelliger. Al is het maar voor de foto's, die zij ongetwijfeld in de kasteeltuin zal laten maken om deze bijzondere dag vast te leggen.

Na tweeëndertig jaar huwelijk, waar niet alle jaren even harmonieus van zijn verlopen, zal zij haar geefte opnieuw afleggen en ditmaal uit liefde voor haar man in plaats van voor zijn creditcard. Ik heb de eer om op deze dag de rol van ceremoniemeester te mogen vervullen.

Ik wil net bij de beautysalon naar binnengaan, als ik mijn naam hoor roepen.

'Bente, wat leuk dat ik jou tref. Ook op weg naar de schoonheidsspecialiste voor de grote dag van Miranda?'

Het is Nanda, een vriendin van Miranda, die ongetwijfeld ook uitgenodigd zal zijn voor het feest. Ik begroet haar hartelijk en we lopen samen naar binnen om ons te laten verwennen en er zo goed mogelijk uit te zien op de grote dag. We zijn beiden te vroeg voor onze afspraak en besluiten om nog even een kop koffie te drinken.

Nadat de koffie voor ons is ingeschonken, beken ik dat ik hier ben voor een filler-behandeling om de rimpels rond mijn lippen te verminderen en best wel zenuwachtig ben, omdat het de eerste keer is dat ik dit laat doen.

Nanda vraagt bezorgd waarom ik voor deze behandeling niet naar een gespecialiseerde kliniek ga, maar ik stel haar gerust door te vertellen dat een paar vriendinnen van mij het hier tot grote tevredenheid uit hebben laten voeren en de prijzen voor deze behandeling liggen in deze salon vele malen lager dan in zo'n gespecialiseerde kliniek.

'Bovendien is er een arts aan deze salon verbonden met een officiële BIG-registratie,' stel ik haar gerust.

'Nou, eerlijk gezegd zou het voor mij niks zijn,' huivert Nanda, terwijl ze me met een onderzoekende blik aankijkt. 'En jij hebt dat toch helemaal niet nodig? Ik vind je best mooi zoals je van nature bent.'

Ik vertel haar maar niet dat ik mijn wenkbrauwen heb laten stylen en laat haar in de waan dat alles aan mij van nature zo is. Ik ben niet ijdel, maar wil er wel zo goed mogelijk uit blijven zien. Ik ben best tevreden over m'n uiterlijk en al heb ik niet langer meer maat 36, zoals Miranda nog wel steeds heeft, met mijn maatje 38/40 ben ik nog steeds blij. Al kost ook dat steeds meer tijd en energie, met name op de sportschool, want een liposuctie gaat mij te ver.

'Jij hebt niet veel nodig,' complimenteer ik Nanda. 'Je straalt helemaal.'

Nanda legt uit dat dit waarschijnlijk komt doordat ze nu eindelijk haar geluk heeft gevonden en sinds kort min of meer samenwoont.

Ik word er haast jaloers op, maar gun haar dit geluk van harte. Ik hoop alleen nog steeds dat het ook ooit voor mij nogmaals is weggelegd.

Ik keuvel nog even genoeglijk met Nanda door over de komende bruiloft, tot we aan de beurt zijn. Ze wenst me veel succes bij de behandeling, waarna ze afscheid neemt met de woorden: 'ik zie zondag het resultaat wel, ik ben erg benieuwd hoe je er dan uit zal zien.'

Ik weet niet goed wat ze precies wil zeggen, maar uit haar eerdere reactie op te maken, vermoed ik dat ze er weinig vertrouwen in heeft dat ik er veel beter uit zal gaan zien.

Hoofdstuk 2

Het is de grote dag van Miranda en Ernst-Jan, als ik al vroeg wakker word van een zeurende pijn in m'n gezicht. Ik rek me desondanks nog even lekker uit, voor ik besluit mijn bed uit te gaan. Ruim een half uur later loop ik naar de badkamer en als ik in het voorbijgaan in de spiegel kijk, slaat de schrik mij om het hart. Mijn lippen zijn veranderd in een soort kraters en de ruimte tussen m'n bovenlip en neus wordt ontsierd door grote rode knobbels en blauwe plekken.

In totale paniek pak ik mijn telefoon en bel naar de beautysalon waar ze me hebben behandeld, maar krijg daar een antwoordapparaat die vertelt dat de beautysalon tot maandagmiddag twaalf uur gesloten is en ik via internet een afspraak kan maken.

Moedeloos laat ik me op de bank vallen, niet wetende wat ik moet doen. Tenslotte bel ik Miranda en leg haar uit wat er is gebeurd.

'Hoe kun je nu zo dom zijn om niet naar een gespecialiseerde kliniek te gaan? En waarom zo kort op deze dag, je had toch kunnen weten dat je misschien blauwe plekken of zo zou kunnen krijgen,' klinkt ze verwijtend.

Beschaamd moet ik haar gelijk geven, maar ik weet nog steeds niet wat ik moet doen.

'Ga eerst maar even naar een huisartsenpost, voor het geval dat je een infectie hebt. Ik bel wel even een vriendin van me of zij naar je toe kan komen. Zij is schoonheidsspecialiste en kan je misschien van een make-up of zo voorzien, waardoor je hopelijk de schade een beetje kunt camoufleren. Hoe dan ook, ik kan vandaag niet zonder je, dus verwacht je volgens afspraak vanmiddag op onze trouwlocatie in Dordrecht.'

Te schuldbewust om er tegenin te gaan, beloof ik haar dat ik meteen naar de huisartsenpost zal bellen.

Nog geen tien minuten later belt ze me terug met de belofte dat haar vriendin Tooske over een half uur bij me is om mee te gaan naar de huisartsenpost en mij daarna, zo goed en kwaad als het kan, op te kalefateren.

'En, Bente, doe alsjeblieft nooit meer van die domme dingen. Als je dan al zo nodig wat moet laten doen, laat het dan tenminste door een specialist uitvoeren.'

Ik beloof het haar en bedank haar voor de hulp.

Daarna nemen we afscheid en ik verzeker haar dat ik er op tijd zal zijn en ze erop kan vertrouwen dat ik ervoor zal zorgen alles in goede banen te leiden.

Als Tooske, die ik vaag ken van een eerdere ontmoeting, keurig op tijd aanbelt om met me naar de huisartsenpost te gaan, haast ik me naar buiten. Gelukkig schijnt er inmiddels een waterig zonnetje en zijn de vooruitzichten voor de middag niet slecht.

Ik stap bij Tooske in de auto en verontschuldig me voor het feit dat ik haar ochtend verstoort. Maar ze wuift mijn verontschuldiging weg met de woorden dat ze toch geen andere plannen heeft en als ze maar op tijd thuis is om zich om te kleden voor het feest, ze graag met me meegaat. Terwijl ze dit zegt, zie ik haar meewarig naar me kijken.

'Dat ziet er niet erg aantrekkelijk uit,' begint ze. 'Ik ben bang dat het ontstoken is of zoiets. Ik heb er niet echt verstand van, maar ik geloof niet dat het er zo uit hoort te zien.' En ik zie dat zij een glimlach niet kan onderdrukken.

'Ik geef toe dat het niet slim van mij was om dit twee dagen voor de bruiloft te laten doen.'

'Ja, maar vooral om het dáár te laten doen. Het zal best over het algemeen goed gaan, maar je kunt het toch beter aan een gecertificeerd arts overlaten. Kijk ik ben ook geen gediplomeerd schoonheidsspecialiste, maar ik beperk me daarom tot het geven van een gezichtsmassage, een maskertje en het aanbrengen van make-up. Alle overige behandelingen op dit gebied, laat ik graag over aan de echte schoonheidsspecialiste, ik ga zelfs je wenkbrauwen niet epilieren,' en in haar stem klinkt een duidelijk verwijt door. 'Trouwens die wenkbrauwen zijn je volgens mij ook niet helemaal geschonken door Moeder Natuur toch?'

Het is duidelijk dat Tooske al snel doorhad dat inderdaad niet alles aan mij door Moeder Natuur is geschonken en het heeft geen zin om dit te ontkennen.

Maar ze geeft toe dat het op een mooie natuurlijke manier is gedaan. 'Op je lippen na dan,' kan zij niet nalaten te zeggen.

Inmiddels zijn we bij de huisartsenpost naast de SEH aangekomen, waar ik van de dienstdoende, arts nadat hij me heeft onderzocht, een afkeurende blik en een recept krijg om de ontstekingen te remmen. Over een paar dagen zullen de zwellingen wel afnemen, maar hij kan geen garantie geven dat het er daarna weer normaal en natuurlijk uit zal zien. De schade zou in het slechtste geval zomaar permanent kunnen zijn.

Voor de derde maal die dag krijg ik het advies om zo'n ingreep alleen door gespecialiseerde artsen uit te laten voeren, waarna ik me snel uit de voeten maak, om naar de apotheek te gaan en te kijken of Tooske met haar make-up nog een wonder kan verrichten.

Nadat Tooske is vertrokken om zichzelf te gaan verkleden voor het feest, kijk ik tevreden in de spiegel. Oké, ik zie er niet op m'n aantrekkelijkst uit, maar de camouflage stiftens van Tooske hebben goed werk verricht. Gelukkig zijn mijn lippen niet verder opgezwollen, zodat het net lijkt of ik door insecten ben gestoken en hopelijk niemand, behalve Nanda natuurlijk, zal opmerken dat ik er door een mislukte ingreep zo uitzie.

Als ik de oprijlaan oprijd, die naar het kasteeltje leidt waar de plechtigheid wordt gehouden, schijnt inmiddels de zon uitbundig en al is het nog wel koud, de blauwe lucht en de voorjaarsbloesem zullen voor mooie plaatjes zorgen bij de fotoreportage.

Als ik binnenkom komt de manager op mij aflopen en schudt mij de hand, terwijl hij zich voorstelt. 'Zal ik je voorgaan naar de ruimte waar de plechtigheid wordt gehouden? Dan kun je kijken of alles naar wens is. Daarna zal ik je de rest van de ruimtes laten zien,' stelt hij voor en als hij me aankijkt voel ik dat ik bloos, want Paul is best een leuke man om te zien.

Ik kijk snel naar zijn hand of ik daar een trouwring waarneem, maar tot mijn opluchting zie ik dat hij deze niet draagt. Nu zegt dat niet alles, want sommige mannen dragen geen ring of zijn ongehuwd, maar hebben wel een partner. Maar voor nu kan ik me even een paar momenten overgeven aan een fantasie.

Nadat Paul me heeft rondgeleid en ik alles heb goedgekeurd, vraagt hij of ik een kop koffie wil drinken met hem, in afwachting van het bruidspaar en hun gasten. Ik wil nog even het gastenboek klaarleggen, maar maak daarna graag van zijn uitnodiging gebruik.

Terwijl hij me voorgaat naar de zonnige serre, constateer ik nogmaals wat een aantrekkelijke man hij is, zonder dat hij direct knap is te noemen.

Nadat hij voor mij een Latte Macchiato en voor zichzelf een espresso heeft neergezet, zie ik dat hij me bestuderend opneemt en vrij direct vraagt wat er met mijn gezicht is gebeurd.

Niet voorbereid op deze vraag, voel ik dat m'n gezicht en hals rood kleuren.

'Een allergische reactie,' stamel ik onbeholpen. 'Ik heb een pinda-allergie en heb gisteravond blijkbaar iets aangeraakt met resten van pinda en dat is bij m'n gezicht terecht gekomen. Ik ben al bij een arts geweest hoor, dus niks om je zorgen over te maken. Over een paar dagen is m'n gezicht vermoedelijk weer bijgetrokken, maar het is wel vervelend dat het juist vandaag moest gebeuren.'

Ik heb geen idee wat voor reactie een pinda-allergie veroorzaakt, maar ik vind het best plausibel klinken en vermoed dat hij niet direct Wikipedia erop na zal slaan om te controleren of mijn verhaal klopt.

'Toch ben je nog steeds een mooie vrouw hoor,' stelt hij mij gerust, of is het een compliment, dat kan ik niet helemaal peilen.

Gelukkig gaat het verdere gesprek over de plechtigheid, het daarop volgende feest en het draaiboek dat Miranda, zowel met hem als met mij, eindeloos heeft doorgenomen.

'Je vriendin is nogal een perfectionist als ik haar wensen bekijk, maar ik ben ervan overtuigd dat wij aan al haar wensen tegemoet zijn gekomen.'

Het is een juiste constatering om Miranda een perfectionist te noemen en dat beaam ik dan ook.

'Probeer zelf ook van het feest te genieten, want wij hebben alles onder controle. En als er iets niet in orde is, kom dan meteen naar mij toe, ik ben er tot vanavond elf uur.'

Dat beloof ik hem, waarna hij weer aan het werk gaat en ik nog snel even op zoek ga naar een spiegel om te kijken hoe m'n gezicht er nu uit ziet. Gelukkig is het niet erger geworden en Tooske heeft beloofd om straks m'n gezicht nog een beetje bij te werken, mocht dat nodig blijken. Opgewekter dan ik me vanmorgen voelde, loop ik naar de hal voor een laatste inspectie en de gasten te verwelkomen.

Als eerste arriveert Nanda met haar vriend, en nadat ik hen hartelijk welkom heb geheten begeleid ik ze naar hun plaatsen in de trouwzaal. Nanda zie ik nog wel even meewarig naar m'n gezicht kijken, maar ze zegt er verder niks over.

Nadat alle gasten zijn gearriveerd en naar hun plaats zijn gebracht, loop ik terug naar de hal om Miranda en Ernst-Jan te begroeten, die nu elk moment kunnen arriveren.

Miranda ziet er stralend uit in haar roomwitte jurk en roze jasje van zijde en Ernst-Jan loopt trots naast haar.

Achter hen komen hun zoon en schoondochter binnen en tot mijn verbazing hebben zij

hun baby bij zich, die nog maar net een maand of twee oud is. Als ze mijn verbaasde gezicht zien, stellen ze me gerust. De oppas komt de baby over een uurtje ophalen, maar was niet eerder in de gelegenheid.

'En, oma wilde de kleine er graag bij hebben op de foto's,' merkt Miranda vertederd op, waarna we met kinderwagen en al de trouwzaal binnengaan, waar hun zoon, na tweeëndertig jaar, de trouwbelofte opnieuw zal afnemen.

Nadat de laatste gasten zijn vertrokken en ook Miranda en Ernst-Jan door de taxi zijn opgehaald, loop ik naar het kantoor van Paul in de hoop hem daar nog aan te treffen, want het is inmiddels al half twaalf en hij had gezegd tot elf uur aanwezig te zijn. Ik zie gelukkig nog licht branden en nadat ik op de deur heb geklopt, loop ik naar binnen om hem te bedanken.

'Alles was perfect geregeld, de hapjes waren zalig en het amuse diner zal ik niet snel vergeten. Ik wilde je mede namens Miranda en Ernst-Jan nog even bedanken voor ik naar huis ga.'

Hij nodigt me uit om naar binnen te komen en biedt me wat te drinken aan.

'Ik weet niet of dat verstandig is, ik moet nog naar huis rijden en heb al twee glazen wijn bij het diner genomen en vanmiddag ook al een glas champagne gedronken. Dat is eigenlijk al meer dan ik normaal zou drinken, als ik nog moet rijden.'

Maar hij weet me over te halen, door op te merken dat de champagne al om vier uur die middag is geserveerd en twee glazen wijn tijdens het diner, over een tijdbestek van vijf uur, best kan.

'Een half glaasje dan,' laat ik me overhalen, met name omdat ik nog even van zijn gezelschap wil genieten.

Nadat hij de wijn heeft gehaald en weer heeft plaatsgenomen, vraagt hij of ik ver hiervandaan woon.

'Nee, dat valt wel mee, ik woon niet ver van het centrum van Rotterdam, maar het is wel dertig kilometer of zoiets rijden, en bovendien rijd ik uit principiële overwegingen nooit met alcohol op, zelfs geen vijf kilometer.'

Dat vindt hij prijzenswaardig en geeft toe dat hij zich daar niet altijd aan houdt.

'Niet dat ik veel drink, maar twee of drie glazen drink ik toch wel, ook al moet ik daarna nog rijden. Maar ik drink nooit als ik aan het werk ben, hooguit als iedereen is vertrokken zoals nu, wil ik heel af en toe een wijntje drinken.'

'Ga je dan niet liever naar huis om daar met je vrouw of vriendin nog wat te drinken? Dat lijkt mij voor haar toch wel gezelliger als je zo vaak avonden van huis bent door je werk.'

'Ik woon alleen, ik ben al een jaar of vijf geleden gescheiden en het bevalt mij tot nu toe prima om alleen te wonen. En jij? Ik neem aan dat er ook op jou niemand wacht, want anders had hij er vandaag wel bij geweest. Of heb ik hem gewoon niet opgemerkt tussen alle gasten?'

Het gesprek lijkt hiermee een persoonlijke kant op te gaan en al ben ikzelf begonnen over een vrouw die thuis op hem zit te wachten, ik schrik er wel een beetje van.

'Weduwe, al meer dan tien jaar,' antwoord ik desondanks.

'Dat spijt me voor je. Dat moet een verdrietige periode voor je zijn geweest,' en in zijn stem klinkt oprecht medeleven door.

'Ja, dat was het zeker. We waren onafscheidelijk en deden alles samen. Het ergste was nog dat we geen afscheid van elkaar hebben kunnen nemen. Hij was namelijk kerngezond, maar reed met zijn Porsche over de snelweg in Duitsland, te hard dat wel, toen er iemand een vreemde inhaalmanoeuvre maakte en hij niet meer kon uitwijken. Hij is een paar keer over de kop geslagen en zowel van hem als van de auto was niet veel meer over. Iedereen vond dat hij het over zichzelf had afgeroepen door zo hard te rijden en dat vond ik vreselijk. In die tijd reed iedereen zo hard in Duitsland over de snelweg, zeker in een Porsche. Er volgde een verdrietige periode, waarin ik ook nog het bedrijf moest runnen in m'n eentje. En dat viel me zwaar, want dat hadden we altijd samen gedaan. Om te voorkomen dat het goedlopende bedrijf door mijn toedoen in zwaar weer terecht zou komen en daardoor mensen op straat zouden komen te staan, heb ik het verkocht. Al was het met pijn in m'n hart, want het voelde als verraad naar mijn man, omdat hij het bedrijf vanaf de grond had opgebouwd. Ik heb daarna mijn oude studie weer opgepakt en werk nu drie dagen per week als Business Consultant bij een internationaal bedrijf,' besluit ik mijn verhaal en ben verbaasd over mijn openhartigheid tegen een volstrekt vreemde.

Hij reageert niet direct, maar kijkt me met een belangstellende blik aan, die ik niet helemaal kan peilen. Ik kan niet zeggen dat hij bij mij overkomt als een mysterieuze man, maar ik kan hem niet goed lezen, terwijl ik hier over het algemeen, zeker door mijn werk, best goed in ben.

'Ik weet niet goed wat ik hierop moet zeggen. Maar je bent volgens mij een hele sterke vrouw, die heel goed weet wat zij met haar leven aan moet. Misschien is het heel vrijpostig van me, maar ik zou je eigenlijk best beter willen leren kennen. Mag ik je uitnodigen om binnenkort samen met mij ergens iets te gaan eten?'

Zijn vraag overvalt me en ondanks dat ik vanmorgen bij binnenkomst nog bij mezelf dacht dat ik het een hele leuke man vond, twijfel ik nu toch. Waarom weet ikzelf niet, misschien gaat het me allemaal iets te snel. Maar als hij het nu niet vraagt, dan kan hij het nooit meer vragen, want dan rijd ik over een paar minuten naar huis en zullen we elkaar, tenzij bij toeval, nooit meer ontmoeten.

Wat kan mij het ook schelen, een etentje kan toch geen kwaad, overtuig ik mezelf en stem toe.

Hij kijkt me daarna met een tevreden glimlach aan en we spreken af om komende zaterdagavond samen ergens iets te gaan eten. We wisselen onze telefoonnummers uit en na de belofte dat hij mij laat weten in welk restaurant hij een tafel heeft gereserveerd, nemen we afscheid.

Voor ik weggrijd stuur ik een berichtje naar Miranda per WhatsApp: ik heb een afspraakje met de manager van jullie trouwlocatie.

Een minuut later ontvang ik een berichtje terug met hartjes en de opmerking: van een bruiloft komt een bruiloft.

Hoofdstuk 3

Als ik de dag na het trouwfeest laat in de ochtend wakker word, word ik overvallen door een onbestendig gevoel, alsof ik iets heb gedaan wat niet mag. Ik kan m'n vinger er niet opleggen, maar ergens binnenin knaagt er iets aan mij. Ik heb echter niets fout gedaan, alleen een leuke man ontmoet en een afspraak met hem gemaakt. Sinds ik weduwe ben heb ik wel vaker een *date* gehad, zelden succesvol, en ik had hier nooit schuldgevoelens over naar m'n overleden man, dus waarom zou ik dat nu wel hebben.

Ik wil het liefst Miranda bellen om er met haar over te praten, maar ik wil haar tijdens hun tweede huwelijksreis hier niet mee lastigvallen. Ik besluit om er verder niet over na te denken en hoop dat dit nare gevoel snel plaats zal maken voor een opgetogen gevoel over mijn date.

Als ik bij de Beautysalon langsga om hun het resultaat van de behandeling te laten zien, krijg ik te horen dat ze dit erg vervelend vinden, maar dat er niks aan te doen is. Uiteindelijk geven ze mij, na een nietszeggend excuus, een tegoedbon om een volgende behandeling gratis te ondergaan. Maar al krijg ik geld toe, daar zien ze me niet meer.

Hopelijk verdwijnen de ergste zwellingen, kraters en rode vlekken over een paar dagen en ziet m'n gezicht er iets het minder afstotelijk, uit als ik zaterdag met Paul uit eten ga.

Helaas is Tooske zaterdag niet beschikbaar met haar camouflagestiften, maar ik heb van haar wel een stift gekregen waar ikzelf mee aan de slag kan.

Ik hoor een bekend geluid op mijn telefoon en zie dat ik een WhatsApp-bericht heb ontvangen van Paul met de naam en adres van het restaurant. Gelukkig is het niet te pretentius, maar heeft hij een gezellig restaurant met een goede kaart uitgekozen, dat goed staat aangeschreven en waar ik al vaker ben geweest. Een beetje vertrouwde omgeving is toch wel prettig tijdens zo'n eerste *date*. Ik twijfel nog wel of ik met de auto zal gaan, of met het openbaar vervoer. Als ik zelf met de auto ga kan ik niks drinken, maar als ik met het openbaar vervoer ga, dan laat ik me er misschien toe verleiden mij thuis te laten brengen door Paul en ik heb liever niet dat mannen al na een eerste afspraak weten waar ik woon. Bovendien is het misschien ook wel verstandig om niet te veel te drinken en er met m'n hoofd bij te blijven. Ik ben niet zo heel erg wantrouwend van aard, maar gepaste voorzichtigheid kan geen kwaad in deze tijd. Ik heb gelukkig nog een paar dagen om er over na te denken.

Ik sta besluiteloos voor mijn kledingkast. Ik wil er vanavond goed uitzien, maar ook niet te overdreven. Uiteindelijk kies ik voor een zwarte pantalon die ik een paar weken geleden heb gekocht, met wijd uitlopende pijpen volgens de huidige mode. Ik kies voor een blouse, waarvan ik weet dat mijn haarkleur goed uitkomt, en ben tevreden met het resultaat. Gelukkig is de huid rond m'n lippen wat minder rood en gezwollen, waardoor het niet langer lijkt op het kraterlandschap dat m'n gezicht ontsierde. Dankzij de camouflagestift van Tooske zie ik er weer redelijk normaal uit.

Ik heb besloten om toch met de auto te gaan, om zo niet in de verleiding te komen te veel te drinken, of me thuis te laten brengen.

Als ik bij het restaurant aankom staat Paul me bij de deur op te wachten en begroet me met een brede glimlach. Gelukkig geeft hij me geen zoen, wat ik heel ongemakkelijk zou hebben gevonden, daar we elkaar eigenlijk nog helemaal niet kennen.

Hij ziet er goed uit in zijn jeans en lichtgrijze overhemd van glanzend zijde, en ik betrap me erop dat ik hem aanstaar. Gelukkig lijkt hij dit niet op te merken, of is in elk geval beleefd genoeg om het te negeren. Een aardige serveerster brengt ons naar onze tafel en tot mijn opluchting hebben we een tafel in het midden van het restaurant en niet in een van de intieme hoekjes, waarover het restaurant ook beschikt.

Nog wat onwennig zitten we tegenover elkaar aan tafel, maar al snel zijn we geanimeerd met elkaar in gesprek. Hij vraagt belangstellend naar het verhaal achter de huwelijksgeefte van Miranda en Ernst-Jan afgelopen zondag, en ik vertel hem dat zij jarenlang hun eigen leven hebben geleid en samen eigenlijk niks meer ondernamen. Tot Miranda besloot dat zij wat van hun huwelijk wilde maken.

'Miranda heeft altijd een beetje zinloos leven geleid. Zij werkte sinds haar huwelijk met Ernst-Jan niet meer, en vulde haar dagen over het algemeen met shoppen, tennissen, lunches met vriendinnen en het allerergste: met het drinken van meer wijn dan goed voor haar was. Met Ernst-Jan ging ze alleen mee als het nodig was voor een zakendiner of zo.' Ik stop even met mijn verhaal om bij mezelf te rade te gaan of ik niet te veel uit de school klap, maar Miranda heeft hier zelf nooit een geheim van gemaakt, dus ik vervolg mijn verhaal zonder schuldgevoel. 'Uiteindelijk besloot ze het roer om te gooien en is gaan werken voor de voedselbank als vrijwilliger. Ze verzorgt daar nu al enige tijd met succes de sponsorwerving. En dit had tot gevolg dat Ernst-Jan haar met andere ogen ging bekijken en zij ook weer nader tot elkaar kwamen. Na een lange weg hebben ze uiteindelijk ingezien dat hun huwelijk het waard was om er wat van te gaan maken. Vandaar dus de plechtigheid en het feest,' besluit ik mijn verhaal.

'Ze kwam bij mij nogal snobistisch over, alsof ze zich boven de mensen verheven voelt en alleen het beste voor haar goed genoeg is. Ik had nooit verwacht dat ze voor de voedselbank als vrijwilliger zou werken,' antwoordt Paul en ik schiet meteen in de verdediging.

'Ja, maar je kunt je in mensen vergissen en achter de buitenkant kan een heel ander mens verscholen zijn,' om daarna toe te geven dat Miranda inderdaad een enorme snob is, maar dit zelf ook toegeeft en zichzelf zeker niet boven anderen verheven voelt.

'Haar man heeft geld en zij is altijd enorm verwend door hem. Ik denk dat ze daardoor door de jaren heen steeds meer waarde is gaan hechten aan uiterlijke schijn. Maar zij heeft een groot hart en deelt haar rijkdom graag met anderen. Maar genoeg over mijn vriendin, vertel jij eens iets meer over jezelf,' en ik kijk hem verwachtingsvol aan.

'Ja, wat wil je weten. Zoveel is er niet te vertellen over mijn leven. Ik heb economie gestudeerd in Rotterdam en ben na mijn studie voor een grote landelijke bank gaan

werken. Na vele reorganisaties ben ik uiteindelijk in 2017 mijn baan verloren en heb ik het besluit genomen het roer om te gooien. Bij toeval ben ik in contact gekomen met de eigenaar van het bedrijf waar ik nu voor werk. Dat werk beviel mij eigenlijk heel goed en uiteindelijk ben ik er blijven hangen. Helaas heeft mijn huwelijk hier erg onder te lijden gehad, want mijn vrouw wilde dat ik mijn oude werk weer op zou pakken, of in elk geval iets dat hierbij aansloot. Maar daar voelde ik niks voor en toen ze me voor de keuze zette voor haar te kiezen of voor mijn baan, koos ik voor mijn baan. En tot nu toe heb ik daar geen moment spijt van gehad.'

Inmiddels wordt ons voorgerecht geserveerd en concentreren we ons op de heerlijke salade van garnalen en avocado.

'Je hebt toch geen allergie voor schaaldieren, hoop ik?' had hij me gevraagd toen hij voor ons de salade bestelde.

Maar ik kon hem geruststellen en wist nog net op tijd uit te brengen: 'nee alleen voor pinda's.'

We laten ons de salade goed smaken en vervolgen ons gesprek. Als hij aan me vraagt of ik, nadat ik weduwe ben geworden, nog een relatie heb gehad, voel ik mij wat ongemakkelijk worden.

'Nee, niks serieus in elk geval. Af en toe een *date*, maar daar is het wel bij gebleven. Ik heb het best naar mijn zin alleen. Ik heb veel goede vrienden en dat vind ik eigenlijk veel belangrijker. Mijn man zal altijd een plek in m'n hart houden, dat wel, maar dit is geen belemmering voor me geweest om aan een nieuwe relatie te beginnen. Het is meer dat wij zo'n speciale band hadden. Hij was mijn *soulmate*. En dat gevoel heeft een andere man nooit bij me op kunnen roepen,' antwoord ik eerlijk.

'Het is in elk geval mooi te zien hoe je in het leven staat. En je hebt gelijk, als je zegt dat je geen nieuwe relatie met iemand aan wilt gaan als het niet helemaal goed voelt. Dat is voor mij niet anders, al is het bij mij niet zo dat ik zo'n speciale band met mijn ex-vrouw had als jij met je man. Het is bij mij meer een kwestie van: als ik nogmaals een relatie aanga, moet het nu wel echt goed voelen. En ik ben tot nu toe geen vrouw tegengekomen die dit gevoel bij me opriep. En wat je zegt: ik heb het alleen best naar m'n zin.'

Daarna brengt hij het gesprek naar wat luchtiger onderwerpen, zoals waar ik van hou, wat mijn hobby's zijn en of ik graag reis. De avond vliegt voorbij en als de meeste gasten het restaurant al hebben verlaten, zijn wij nog gezellig met elkaar in gesprek. Maar uiteindelijk rekenen ook wij af, hij staat erop dat ik hem laat betalen, en verlaten het restaurant. Hij vraagt of ik nog zin heb ik een afzakkertje, maar ik vertel dat ik liever nu naar huis ga.

Nadat hij met me mee is gelopen naar mijn auto, geeft hij me voorzichtig een zoen op m'n wang.

'Het was een heel gezellige avond en ik hoop dat je deze avond nog een keertje over wilt doen,' merkt hij op, terwijl hij me vragend aankijkt.

'Ik vond het vanavond ook heel gezellig en het lijkt me leuk om je nogmaals te ontmoeten.'

Hij belooft me binnenkort te bellen en als ik weggrijd, zie ik dat hij me nakijkt en z'n hand opsteekt als laatste groet.

Nadat ik ben thuisgekomen, schenk ik voor mezelf nog een glas wijn in en ga op de bank zitten om nog even na te genieten van deze avond. Paul lijkt in niks op Richard, maar ik voelde me bij hem meer op mijn gemak, dan dat ik me in jaren bij een andere man heb gevoeld. En ik ben sinds het overlijden Richard, zelden zo openhartig geweest tegen een man als tegen hem. Ik verheug me erop hem weer te ontmoeten, maar ergens knaagt nog steeds dat stemmetje in mij, al weet ik nog steeds niet waardoor.

Paul is best aantrekkelijk om te zien, was heel voorkomend en belangstellend. Hij had daarnaast ook heel leuk en onderhoudend verteld over zijn leven en interesses.

Mijn moeder zei altijd: 'als iets te mooi is om waar te zijn, dan is het meestal ook niet waar.'

Is dat wat me ongerust maakt? Dat hij té perfect lijkt en ik bang ben dat ik daar uiteindelijk in zal worden teleurgesteld. Maar het is toch niet zo dat hij het uiterlijk van een filmster heeft. Of dat hij heel overdreven belangstellend was. En ik probeerde toch ook m'n beste beentje voor te zetten en zo leuk mogelijk over te komen. Zal het dan toch komen doordat Paul de eerste man is sinds het overlijden van Richard, waar ik me oprecht toe voel aangetrokken en beangstigt het idee van een nieuwe relatie me ergens onbewust?

Dan roep ik mezelf tot orde. Ik moet het gewoon allemaal een beetje over me heen laten komen en zien wat ervan komt. Ik kan toch ook gewoon even ongecompliceerd nagenieten van deze avond en hopen dat er na deze avond nog vele zullen volgen?

Met die gedachte nog in m'n achterhoofd, val ik uiteindelijk in slaap.

Hoofdstuk 4

Miranda is nog maar net terug van haar huwelijksreis, als ze me uitnodigt voor een lunch bij haar thuis komend weekend.

'Ik je wil zó graag de foto's laten zien van ons feest en nog even napraten over deze geweldige dag.'

Ik beloof haar te komen en vertel haar, niet helemaal volgens de waarheid, dat ik me erop verheug.

Natuurlijk had ik vooraf kunnen weten dat Miranda nog na wil praten over haar grote dag en haar uitnodiging verbaast me dan ook niks. Ik ben ervan overtuigd dat ze een uitgebreid fotoboek heeft laten samenstellen en de film die tijdens de plechtigheid en het diner is gemaakt, zal vast en zeker van bijpassende muziek zijn voorzien.

Ik ben bang dat ik wel een paar uurtjes geduld op zal moeten brengen, om haar grote dag en huwelijksreis nogmaals de revue te laten passeren. En ze zal natuurlijk ook alles willen weten over m'n *date* met Paul.

Ik heb van Paul sinds onze afspraak van vorige week zaterdag alleen nog een kort berichtje ontvangen, waarin hij aangaf dat hij een heel gezellige avond heeft gehad, hij me prettige paasdagen toewenst en, zonder concreet te worden, hoopt me binnenkort weer te ontmoeten.

Ik voelde me een beetje teleurgesteld, maar aan de andere kant had ik niet verwacht dat hij een week later meteen weer af zou willen spreken. Al is het maar omdat hij natuurlijk in de weekenden ook vaak moet werken. Ik heb hem alleen geantwoord dat het leuk was hem beter te leren kennen en dat ik hem ook een gezellig paasfeest toewens.

Ik loop naar boven om iets gemakkelijks aan te trekken en m'n make-up te verwijderen. De bobbels zijn nog niet helemaal weggetrokken en het ziet er allemaal nog een beetje vreemd en onnatuurlijk uit, maar gelukkig is de pijn verdwenen. En dankzij de camouflagestift van Tooske, kan ik de ergste schade gelukkig verbergen.

Tot nu toe heeft nog niemand er een opmerking over gemaakt, al zie ik iedereen wel naar me kijken. Maar dat neem ik niemand kwalijk, want ik zou hetzelfde doen als ik iemand tegen zou komen met lippen zoals die van mij.

Ik heb mezelf net op de bank geïnstalleerd als ik een WhatsApp-bericht ontvang. Het is een foto van Paul op een speedboot, zo te zien ergens waar het warm is. Er staat een kort berichtje bij dat hij onverwacht op vakantie naar Marbella is gegaan, op uitnodiging van goede vrienden, maar dat hij contact met me opneemt zodra hij weer terug is.

Ik weet niet goed wat ik van dit bericht moet denken en besluit alleen te reageren met: fijne vakantie, geniet van het mooie weer.

Spontaan besluit ik om hem eens op te zoeken op sociale media, om te kijken of ik zo iets meer over hem te weten kan komen. Want hij kan mij natuurlijk de mooiste verhalen vertellen, zonder dat ik weet of het allemaal waar is.

Ik vind mezelf een beetje paranoia, maar dat weerhoudt me er niet van op zijn naam in te tikken. Ik vind een nietszeggend profiel op Facebook, waar staat dat hij geboren is in Rotterdam, waar hij heeft gestudeerd en waar hij momenteel werkzaam is.

Er zijn wat berichten die werk gerelateerd zijn, zoals foto's van de locatie en van gerechten die zij serveren. Geen vrienden, geen persoonlijke berichten, geen *likes*, helemaal niks. Ik probeer nog wat verder te zoeken, maar zonder resultaat.

Bestaat het anno 2023 echt dat iemand niet te traceren is? Ik weet niet goed wat ik ervan moet denken en besluit een goede vriend van me te bellen, om hem van m'n ontmoeting met Paul op de hoogte te brengen en te vragen wat hij ervan vindt. Ik vertel hem over mijn eerste ontmoeting, over onze *date* en dat die heel gezellig is verlopen.

'Er waren echt geen signalen dat er iets niet klopt, maar ik heb sinds mijn eerste ontmoeting met hem zo'n onbestemd gevoel. En ik kan niks over hem op de sociale media terugvinden. Dat is in de huidige tijd toch ook wel een beetje vreemd.'

Maar hij is van mening dat ik me aanstel en dat ik blij moet zijn dat ik iemand heb leren kennen die niet z'n leven wil delen met heel de wereld.

'Ik ken genoeg mannen, schat, die ook niet op FaceBook, Instagram of *datingsites* zijn aangesloten. Dat is niks om je ongerust over te maken. Geniet er nu maar lekker van en ontspan. Als het niet blijkt te zijn wat je ervan verwacht, dan zie je wel weer verder. Na tien jaar ben je volgens mij wel toe aan een nieuwe relatie. Geef het een kans en sta jezelf toe er vooralsnog met een positieve en open blik naar te kijken. Je bent een leuke en aantrekkelijke vrouw, dus waarom zou een aantrekkelijke man jou dan niet mee uit vragen, zonder dat hij bijbedoelingen heeft? Bovendien heb je hem niet verteld dat je redelijk vermogend bent, dus dat zal heus de reden niet zijn dat hij je heeft uitgenodigd. En je bent verstandig genoeg om hem te doorzien als hij niet de juiste intenties blijkt te hebben. Zodra hij om je geld gaat vragen moet je afhaken, schatje, maar zolang hij dat niet doet, moet je je argwaan overboord gooien.' Zijn woorden stellen me enigszins gerust, en ik neem me voor om inderdaad maar te genieten van de momenten die gaan komen en me open te stellen voor een eventuele nieuwe relatie.

Hoofdstuk 5

Het lijkt maar geen stabiel lenteweer te willen worden, en met een gevoel van heimwee kijk ik terug op het mooie voorjaar van een jaar geleden. Misschien moet ik binnenkort maar eens een paar dagen de zon op gaan zoeken.

Tot vorig jaar was het vaste prik om samen met Miranda een weekje naar Ibiza te gaan, maar sinds zij voor de voedselbank werkt en haar relatie met Ernst-Jan is hersteld, wil ze daar niks van weten. Ondanks dat Ernst-Jan haar bezweert dat ze gerust een paar dagen zonder hem weg kan gaan.

Paul heeft me niet meer gebeld en ik heb ook geen WhatsApp-bericht van hem meer ontvangen. Ik heb hem dan ook afgeschreven, want het laatste waar ik zin in heb, is een man waarvan ik me afvraag of ik ooit nog iets van hem zal horen.

Ik vind het een heel erg leuke man en ik had het zonder twijfel leuk gevonden om hem beter te leren kennen, maar als de belangstelling niet wederzijds is, dan is het mij op dit moment om het even en schaar ik hem onder de overige eenmalige dates, die ik sinds het overlijden van Richard heb gehad.

Al moet ik toegeven dat het bij de meeste dates die ik heb gehad, bij een eenmalige ontmoeting bleef omdat ikzelf al snel tot de conclusie kwam dat het niet bleek te zijn wat ik mij ervan had voorgesteld. Misschien vergelijk ik onbewust ook wel m'n dates met Richard. Volgens Miranda komt het allemaal wel goed. Een vriendin van haar, Mirthe, is ook weduwe en stond absoluut niet open voor een nieuwe relatie. Maar zij is nu toch al maanden heel gelukkig met haar Mark. En ze was altijd heel uitgesproken over het feit dat ze nooit een andere relatie aan zou gaan, omdat niemand aan haar overleden man kon tippen. Dus er is nog hoop voor mij.

Als ik op mijn horloge kijk, zie ik dat het tijd is om te vertrekken voor de lunch bij Miranda. Ik kan niet zeggen dat ik me er erg op verheug om haar verhalen aan te horen, maar ik kan me voorstellen dat het, met name voor haar, belangrijk is om die dag nog even met iemand te delen. En logisch dat ze mij daar als ceremoniemeester en beste vriendin voor heeft uitgekozen.

Bovendien spreken we de laatste maanden veel minder vaak af voor een lunch of een borrel en is het aan de andere kant ook wel gezellig om even bij te kletsen. Ik ben heel blij voor haar dat ze haar geluk en rust heeft gevonden, maar ik mis haar wel een beetje. Al vind ik haar wel prettiger gezelschap, nu ze een doel aan haar leven heeft gegeven, en de gesprekken niet alleen maar gaan over nieuwe aankopen, een geweldig restaurant dat ze had ontdekt of een onbelangrijke flirt die ze had gehad.

Ik ergerde me weleens aan haar doelloze bestaan en hang naar geld, glitter en glamour. Ik heb zelf een aardig vermogen, maar misschien omdat ik er hard voor heb moeten werken, ga ik toch anders met mijn geld om dan dat zij dit altijd heeft gedaan. Met het geld van Ernst-Jan welteverstaan, want Miranda bezit van zichzelf nog geen tien euro. Ik grinnik even om mijn kijk op haar gedrag van de laatste jaren.

Het liefst zou ik in m'n joggingbroek en sweater naar de lunch gaan, maar ik weet dat

Miranda het kan waarderen als je je een beetje optut en ik vermoed dat ze haar damast en kristal voor de lunch uit te kast heeft gehaald. Want hoe ze ook in haar voordeel is veranderd, ik ben ervan overtuigd dat haar snobisme nooit zal veranderen.

Ik kleeft me dan ook snel om, rijd nog even langs een bloemenkraam om een boeketje rozen voor haar te kopen, en begeef me dan op weg naar haar huis.

Het is drukker onderweg dan ik had verwacht en arriveer daardoor later dan de afgesproken tijd, geheel tegen mijn principes in.

Tot mijn grote ergernis kan ik mijn auto nergens parkeren en vind ik pas na enige tijd zoeken een parkeerplek, terwijl er meestal aan parkeerplek geen gebrek is bij haar in de straat. Ik pak nog snel een paraplu uit de kofferbak en ren, voor zover dit lukt op mijn hakken, richting haar huis.

Als ze de deur voor me opent, hoor ik tot m'n verbazing een groot aantal stemmen uit de serre komen. Ik overhandig Miranda de rozen en hang mijn jas in de garderobekast, die zich onder de trap van de gigantische hal bevindt. Miranda heeft in deze hal ooit een modeshow willen houden toen ze haar overbodige kleding ging verkopen voor het goede doel, maar daar heeft Ernst-Jan haar van kunnen weerhouden. Al hebben we uiteindelijk wel heel veel designkleding verzameld en verkocht via ons netwerk in een soort pop-up winkel, die we in een van haar kamers hadden ingericht.

Als ik de serre binnenkom, zie ik een groot aantal vrouwen aan tafel zitten. Ik herken de meeste gezichten van het huwelijksfeest en een klein deel van eerdere ontmoetingen. Ik weet nu niet of ik opgelucht moet zijn dat ik dus niet als enige de verhalen van Miranda aan hoeft te horen, of teleurgesteld omdat ik niet even mijn momentje met haar samen heb en haar over Paul kan vertellen.

'Ik wist niet dat je nog meer mensen had uitgenodigd, of is mij dit ontgaan?' vraag ik haar met enige wrevel in m'n stem, terwijl ik naar de enige vrije stoel aan het hoofd van de tafel loop.

'Nee, dat is je niet ontgaan, want toen ik jou belde was ik dit nog helemaal niet van plan,' antwoordt ze zonder verdere uitleg.

Zoals ik al had verwacht, heeft Miranda groots uitgepakt. De tafel is uitbundig gedekt en staat vol met schalen sandwiches, fruit en gebak. Ik neem plaats aan het hoofd van de tafel tussen twee vrouwen, die ik verder niet ken, en die zich aan mij voorstellen als Janneke en Sofia.

Janneke blijkt een vriendin te zijn, waarmee Miranda vijftientig jaar lang heeft gevoetbald en Sofia is de schoonmoeder Miranda's zoon. Janneke lijkt een rustige, haast timide, maar vriendelijke en belangstellende vrouw. Sofia daarentegen, is een uitbundige vrouw die niet uitgesproken raakt over haar kleinkind. Al snel vervelen ze me beiden en ben ik boos op Miranda dat ze me niet heeft verteld dat ze zoveel gasten heeft uitgenodigd, en op mezelf omdat ik zo laat ben aangekomen en dus geen keus had waar ik plaats kon nemen. Maar niemand staat op van haar zitplaats, waardoor ik gedwongen ben om de hele lunch uit te zitten in dit gezelschap.

Gelukkig lijkt ook Janneke het op enig moment zat te zijn om het lofgezag aan te horen van Sofia over haar kleinkind, en ze probeert het gesprek in een andere richting te sturen door te vertellen dat ze een kleine twee maanden geleden een paar straten van mij vandaan is komen wonen. Althans dat dacht zij te hebben begrepen van Miranda. Nadat ze me heeft uitgelegd waar ze nu woont, beaam ik dat dit maar een paar blokken bij mij vandaan is.

'Dat is toch dat huis waar ze een paar jaar geleden een heel stuk aan hebben laten bouwen?' vraag ik belangstellend aan haar. 'Daar heeft volgens mij een vrij jong stel gewoond, samen met zijn of haar invalide moeder. Vandaar die verbouwing. Helaas is die arme vrouw vlak na de eerste uitbraak van corona besmet geraakt en overleden. Vreselijk was dat,' weet ik te vertellen.

Ook dit gesprek kan me niet echt boeien, maar ik ben al lang blij niet langer Sofia's monoloog aan te hoeven horen. Ik kan me herinneren dat Miranda heeft verteld dat de man van Janneke een relatie met een andere vrouw heeft gehad en dat Janneke hen had aangetroffen in haar eigen bed.

Vreselijk zielig verhaal vond ik het en ik had veel bewondering over de wijze waarop Janneke er uiteindelijk mee om wist te gaan. Miranda had verteld dat niet alleen zij, maar ook Janneke het roer vorig jaar volledig had omgegooid na haar huwelijks crisis. Stukje bij beetje komt het verhaal weer bij me naar boven en ik kijk ineens met andere ogen naar mijn timide tafelgenote.

Voor ik haar echter kan vragen hoe het nu met haar gaat, staat Miranda op en nodigt ons uit om naar de foto's en film te komen kijken. We volgen haar naar de enorme woonkamer, waar we plichtsgetrouw, maar met weinig animo, de trouwfoto's en film op haar tv met elkaar bekijken.

Er lijkt geen einde aan de reportage te komen en ik ben niet de enige die verveeld op haar stoel heen en weer schuift.

Paul is met regelmaat in beeld en elke keer als ik hem zie, maakt m'n hart een sprongetje. Als ik hem zo zie, besef ik dat ik hem leuker vind dan dat ik mezelf heb toegestaan en het is jammer dat hij geen contact meer met me heeft opgenomen. Ik voel dat ik bloos als ik iemand hoor opmerken dat zij met die man best een beschuitje zou willen eten.

'Het had niet veel gescheeld of Bente had een beschuitje met hem gegeten,' hoor ik Miranda zeggen, waarna alle blikken op mij zijn gericht. Ik ben niet verlegen, maar voel me nu wel enigszins in verlegenheid gebracht door deze opmerking.

'Nou, Miranda, dat is wel een beetje veel gezegd. Ik ben een keer met hem uit eten geweest en niet meer dan dat. Hij heeft me niet eens naar huis gebracht en daarna heb ik hem niet meer gezien of gesproken,' en ik hoop dat hiermee het onderwerp Paul is afgesloten.

Maar blijkbaar zijn er een paar vrouwen die het zien als een ontsnapping aan de rest van de terugblik op de grote dag van Miranda, en grijpen ze mijn afspraak met Paul maar al te graag met beide handen aan om het onderwerp 'trouwdag Miranda' verder te ontwijken, waarna het gesprek uiteindelijk eindigt in adviezen over hoe ikzelf contact met hem op kan nemen, zonder dat ik mezelf verlaag tot de weduwe die naarstig op zoek is naar een man.

Ik ben geenszins van plan om dit doen, maar ik bedank iedereen voor de suggesties. Alsof ik de duivel of zijn staart heb getrapt, ontvang ik op hetzelfde moment een WhatsApp-bericht en zie dat deze van Paul afkomstig is.

Vol ongeloof kijk ik naar het bericht en roep uit: 'hij wil mij graag weer zien en stelt voor om vanavond samen ergens te gaan eten,' om te vervolgen dat ik niet van plan ben zijn uitnodiging te accepteren.

'Wat een arrogantie om te denken dat hij mij op zo'n korte termijn uit kan nodigen.'

Daarna ontstaat er een levendige discussie of het wel of niet acceptabel is om een vrouw op de dag zelf uit te nodigen, na eerst niks meer van je te hebben laten horen. En of ik nu wel of niet nogmaals met hem af moet spreken.

Ik heb meteen spijt dat ik het bericht niet voor mezelf heb gehouden, maar aan de andere kant vind ik het wel leuk dat deze vrouwen, die ik niet tot nauwelijks ken, zo met me mee lijken te leven.

Uiteindelijk is iedereen het erover eens dat ik hem nog een kans moet geven. Maar niet vandaag. Ik stuur hem een kort en bondig bericht terug, waarin ik hem bedank voor de uitnodiging, maar ik vanavond al andere plannen heb. Ik sluit het bericht af met de woorden dat ik hem een fijne zondag wens.

Voor iemand nog commentaar kan geven druk ik snel op *send*, om na enkele minuten een berichtje terug te krijgen dat hij het jammer vindt en zich er al een beetje op had verheugd. Omdat hij zelden in de weekenden iets kan afspreken, stelt hij voor om een keer te gaan lunchen.

Ik antwoord hem met het bericht dat ik alleen donderdag kan. Dit is niet geheel volgens de waarheid, maar wil niet te gretig overkomen.

'Donderdag gaan wij lunchen,' deel ik aan iedereen mee, nadat hij me heeft geantwoord dat donderdag wat hem betreft prima is. Nadat m'n afspraak onder luid gejoel door de meiden is goedgekeurd, vindt Miranda het tijd om verder te gaan met de foto's. Het gezicht van Paul komt nog zeker vier keer voorbij en ik besef dat ik hem steeds leuker ga vinden.

Nadat alle foto's eindelijk met gepast enthousiasme door ons zijn bekeken en door Miranda vol passie zijn toegelicht, ruimen we gezamenlijk de tafel af en helpen haar bij het opruimen van de keuken. Ik had verwacht dat Miranda me zou uitnodigen om de rest van de dag met haar door te brengen, maar voor alles is opgeruimd stapt Ernst-Jan binnen en het ziet er niet naar uit dat ze van plan is me te vragen nog even te blijven.

Teleurgesteld neem ik afscheid, nadat Janneke met blozende wangen heeft gevraagd of ik het bezwaarlijk vind haar bij haar huis af te zetten. Omdat ik er nauwelijks voor om hoeft te rijden, antwoord ik haar dat ik dit met liefde en plezier doe. Precies op het moment dat we buitenkomen, barst er een hevige regenbui los en we rennen naar mijn auto.

Onderweg naar haar huis, vraag ik Janneke of het haar kinderen ook bevalt in hun nieuwe huis.

'Ja, ze vinden het geweldig,' antwoordt ze enthousiast. 'Het is niet ver van ons oude huis, maar toch is het een heel andere omgeving. En het huis biedt zoveel meer ruimte dan onze

vorige woning. Nu de jongens wat ouder worden en meer privacy nodig lijken te hebben, is dat geweldig. Zeker nu je als ouder niet meer weet wanneer zij de ouderlijke woning zullen verlaten door de huidige woningnood.'

'Ja, vreselijk hè? De zoon van een vriendin van mij is al ruim in de twintig, maar woont nog gedwongen bij z'n ouders. Terwijl hij inmiddels een goede baan heeft en zelfs al wat spaargeld. Mijn eerste huurwoning was niet meer dan een tochtige schoenendoos, waar m'n vader in een kast een doucheruimte voor me had gecreëerd, maar ik had wel een eigen plek toen ik ging studeren,' antwoord ik haar.

Heb jij kinderen?' vraagt ze belangstellend.

'Nee, ik ben helaas weduwe geworden voor we een besluit hadden genomen of we wel of geen kinderen zouden willen, en daarna heb ik geen nieuwe relatie meer gehad.'

'Wat erg voor je, dat wist ik niet. Miranda heeft me wel verteld dat je weduwe bent, maar heeft er nooit bij verteld dat je al zo jong weduwe bent geworden. Dat lijkt me best heftig. Vorig jaar heb ik ontdekt dat Victor een relatie had met een andere vrouw. Dat was vreselijk, maar dan heb je ergens nog de keuze of je wilt scheiden of niet. Als je weduwe wordt overkomt dit je en is het onomkeerbaar,' zegt zij op medelevende toon.

Inmiddels zijn we bij haar huis aangekomen en nodigt ze me uit om nog wat te drinken.

'De jongens zijn met Victor naar de bioscoop en daarna ergens wat drinken en ik vind het wel gezellig om even een beetje na te praten.'

Omdat ik voor de rest geen plannen heb, ga ik graag op haar uitnodiging in.

Binnengekomen ben ik onder de indruk van haar woning en ze laat me trots het hele huis zien. De hele bovenverdieping is, met uitzondering van een werkkamer annex opbergruimte, voor haar twee zonen en voor hun is er op de zolder ook nog een echte *Man Cave* ingericht.

'Ik wil binnenkort een *housewarmingparty* geven, maar ik heb zoiets nog nooit georganiseerd, dus ben nog even op zoek naar de juiste invulling. Miranda wilde me hierbij helpen, maar ik ben bang dat de manier waarop Miranda zoiets organiseert, niet helemaal bij mij past.'

Daar kan ik mij volledig bij aansluiten, want elk feest of diner dat Miranda heeft georganiseerd straalt decadentie uit, en dat lijkt mij inderdaad niet de stijl van Janneke.

Spontaan bied ik aan haar erbij te helpen. 'Ik ben ervaren in het organiseren van *party's*, maar ben wel wat ingetogener dan Miranda. Ik denk dat je hier een hele mooie ruimte hebt voor een feest. Ik weet natuurlijk niet hoeveel mensen je uit wilt nodigen, maar je kunt er best veel kwijt.'

Waarop Janneke tot m'n verbazing vertelt dat ze nauwelijks vrienden heeft.

'Ja, de meiden van de voetbal, maar meer niet eigenlijk. Als ik hun partners meereken en daarnaast wat familie, dan denk ik dat er maximaal vijftientig gasten zullen komen.'

Nadat we hebben plaatsgenomen aan de gezellige eettafel die de woonkamer van de keuken scheidt, biedt ze me iets te drinken aan. Omdat ik bij Miranda al een glas champagne heb gedronken, vraag ik om een kop thee.

'Ik ben ook niet zo'n drinker,' babbelt Janneke opgewekt verder. 'Eigenlijk lust ik pas sinds een paar maanden alcohol en dan alleen nog een zoete likeur zoals Safari met vruchtensap.' Ik moet er niet aan denken om zo'n zoet drankje te moeten drinken, maar smaken verschillen.

'Eerlijk gezegd, ik mag graag een wijntje drinken hoor, maar nooit als ik moet rijden en behalve bij speciale gelegenheden, ook nooit op een doordeweekse dag,' antwoord ik haar en ze vindt dit enorm in mij te waarderen.

'Hoe komt het dat je niet zoveel vrienden hebt?' vraag ik nieuwsgierig.

'We zijn altijd enorm op onszelf geweest als gezin, tot Victor vorig jaar een verhouding begon met een andere vrouw.' vertelt zij openhartig. 'Daarna heb ik het roer wel omgegooid, maar dan heb je natuurlijk niet meteen een uitgebreide vriendenkring. Al ben ik wel gaan tennissen en heb daar wat mensen ontmoet waar ik goed mee kan opschieten.'

'Waarom nodig je dan ook niet wat mensen uit die je tijdens het tennissen hebt leren kennen? Zo bouw je een beetje vriendschap op,' stel ik voor.

'Ik leer die mensen net een beetje kennen. Is het dan niet vreemd als ik hen meteen uitnodig?' vraagt ze onzeker.

Maar dat ben ik niet met haar eens. 'Nee hoor, dat is denk ik zelfs een heel goed begin voor het aangaan van nieuwe vriendschappen. Mensen uitnodigen voor een feest bij je thuis biedt een zekere vrijblijvendheid en als er een klik blijkt te zijn, dan volgen er vanzelf meer wederzijdse uitnodigingen. Zo werkt het nu eenmaal.'

Ik heb niet veel overredingskracht meer nodig, want ze reageert meteen enthousiast: 'Als je mij daarbij zou willen helpen, dan zou dat geweldig zijn.'

En daarmee lijkt vandaag tussen ons een nieuwe vriendschap te zijn ontstaan. Een tegenpol ten opzichte van m'n vriendin Miranda, maar een verademing na de veelal veeleisende en snobistische vrouwen waar ik me de afgelopen jaren vaak mee heb omringt.

Hoofdstuk 6

Het weer is gelukkig een beetje opgeknaapt en ik heb m'n vakantieplannen even in de koelkast gezet. Met name omdat ik niet goed weet met wie ik weg zou moeten gaan op zo'n korte termijn en ik geen zin heb om in m'n eentje ergens heen te gaan. Ik amuseer me prima alleen op vakantie, maar 's avonds alleen uit eten gaan vind ik een drama. Dan voel ik me eenzaam en alleen, en zou dan het liefst een broodje op m'n kamer eten. Maar met het zonnetje dat nu een beetje schijnt en de temperaturen die iets zijn opgelopen, is de behoefte om weg te gaan verdwenen.

Bovendien is het momenteel heel erg druk op m'n werk en zijn de drie dagen die ik per week werk, eigenlijk niet voldoende om alles weg te werken. Maar ik heb mezelf ooit beloofd niet meer dan drie dagen per week te gaan werken. Financieel is het niet nodig en ik wil ook een beetje genieten van het leven.

Ik heb samen met Richard jarenlang weken gekend van soms wel vijftig tot zestig uur dat wij aan het werk waren, en er geen tijd overbleef om samen van het geld te genieten, dat als water binnenkwam. Zijn overlijden heeft bij mij niet alleen voor heel veel verdriet gezorgd, maar heeft me ook doen beseffen dat het leven zoveel meer te bieden heeft dan geld en hard werken. Al zou zo'n nutteloos leven, zoals Miranda tot een aantal maanden geleden altijd heeft geleid, niks voor mij zijn.

Merel komt binnen met een glimlach op haar gezicht, terwijl ze me met een blik aankijkt alsof ze een grootste mededeling wil doen.

'Er staat een man voor je in de lobby. En volgens de receptioniste is het een heel erg sexy en aantrekkelijke man.'

Ik kijk haar verbaasd aan, want ik verwacht geen bezoekers en heb voor zover ik weet geen afspraken in mijn agenda staan voor vandaag, vanwege m'n lunchafpraak met Paul.

'Het is privé,' vervolgt ze opgewekt, wat mij alleen maar meer in verwarring brengt, want welke aantrekkelijke man staat me in de lobby op te wachten voor een privé-ontmoeting?

Ik kijk op mijn horloge en zie dat het twaalf uur is. Bijna tijd om te vertrekken voor m'n lunchafpraak met Paul, dus de onbekende man komt ook nog eens op een heel ongelegen tijdstip. Geërgerd, maar ook nieuwsgierig, pak ik mijn jas en tas en vertel Merel dat ik meteen doorga naar mijn afspraak van vanmiddag en niet weet of ik nog terugkom op kantoor. Als ik de lift uitstap zie ik tot mijn grote verbazing Paul staan, die ontspannen tegen de receptie geleund staat en zo te zien in een geanimeerd gesprek met de receptionistes is verwickeld.

'Wat doe jij nu hier?' begroet ik hem, met iets van irritatie in m'n stem.

'Ik heb Miranda gevraagd waar je woont, zodat ik je op kon halen voor de lunch. Maar Miranda wilde je adres niet geven en vertelde dat het ook niet erg zinvol zou zijn op je thuis op te halen, omdat je vanochtend aan het werk was. Het kostte wat overredingskracht, maar uiteindelijk heeft ze me verteld waar je werkt.'

Ik ben niet heel erg enthousiast over het feit dat Paul nu weet waar ik werk, maar ik besluit dat het ook niet veel kwaad kan en ik niet boos op Miranda zal zijn.

'Ik wilde je verrassen en als ik je hiermee overval, dan spijt me dat oprecht.'

Ik schud m'n hoofd en vertel dat het niet uitmaakt en ik benieuwd ben waar hij me heen zal brengen.

'Dat zul je zo zien, als we er zijn,' en blijkbaar is hij niet van plan te vertellen waar we heengaan.

Zijn auto staat niet ver van mijn kantoor en nadat hij plechtig heeft beloofd me na de lunch weer bij mijn kantoor af te zetten, stap ik in.

'Ik hoef toch geen blinddoek om te doen of zo?' vraag ik lachend, maar dat is niet nodig.

Paul blijkt gelukkig een rustige chauffeur en ik voel me al snel op m'n gemak bij hem in de auto. Hij vertelt onderhoudend over zijn onverwachte reis naar Spanje, over zijn vrienden die daar een huis hebben en de activiteiten, zoals zeevissen, die hij daar met hen heeft ondernomen.

Tot m'n verbazing parkeert hij zijn auto op het parkeerterrein van een hotel en ik vraag me af wat hier zó bijzonder aan is, dat ik hier niet op eigen gelegenheid naartoe kon rijden. Ik ben nog verbaasder als hij me vraagt buiten op hem te wachten en vertelt dat hij zo terug is.

Gelukkig is vandaag voor het eerst dit voorjaar een beetje aangenaam weer en sta ik in het zonnetje geduldig, maar nieuwsgierig, te wachten tot hij weer naar buiten komt. Al na enkele minuten is hij weer terug, met in z'n hand een grote papieren zak en lopen we richting het naastgelegen Dierenpark Blijdorp. Dit blijkt de uiteindelijke bestemming te zijn en hij een lunchpakket besteld te hebben bij het hotel.

'Het leek me gezelliger om gewoon ergens aan een picknicktafel een broodje te eten samen en wat rond te lopen. De dieren zijn in het voorjaar allemaal op hun best en zo kunnen we elkaar ook een beetje beter leren kennen,' verklaart hij, terwijl hij me verwachtingsvol aankijkt.

Ik vind het een heel leuk idee, zij het niet erg praktisch als ik naar m'n hoge hakken kijk, die niet veel comfort zullen bieden tijdens een wandeling door het dierenpark.

Hij heeft m'n ongeruste blik op m'n pumps blijkbaar opgemerkt en barst in lachen uit. 'Echt iets voor een man om daar niet aan te denken. Wat onnadenkend van mij, natuurlijk ga jij niet op sneakers naar je werk.'

'Nou, het heeft niet m'n voorkeur om op hakken te wandelen, maar ik red me wel,' probeer ik hem gerust te stellen. 'Ik vind het wel een heel leuk idee van je en ben het met je eens dat dit veel gezellig is dan in een restaurant tegenover elkaar te zitten.'

'Kom, dan zoeken we een plekje waar we onze broodjes kunnen nuttigen,' stelt hij voor, waarna we richting de speeltuin lopen in de veronderstelling dat daar waarschijnlijk wel zitplaatsen zullen zijn voor ouders die hun kroost in de gaten willen houden.

Al snel vinden we een plaatsje aan een picknicktafel in de zon en haalt hij de broodjes tevoorschijn. Met een temperatuur van vijftien graden is het niet echt warm te noemen, maar uit de wind en in de zon is het goed te doen.

Door z'n bruinverbrande gezicht lijkt Paul nog aantrekkelijker, dan ik hem al vond tijdens

onze eerste ontmoeting. Hij lijkt nu ook meer ontspannen en zichzelf dan tijdens onze eerste afspraak en waarschijnlijk is het een schot in de roos om samen de middag op deze manier door te brengen.

We kijken, terwijl we genieten van de voortreffelijke broodjes die royaal zijn belegd met zalm, oude kaas en garnalensalade, geboeid naar de kinderen die al klauterend en schreeuwend door de speeltuin rennen.

Ze zijn allemaal voorzien van een rode of blauwe band om hun arm en als we goed kijken zien we op een afstandje begeleiders staan met rode en blauwe vlaggetjes, die onafgebroken de kinderen in de gaten lijken houden, terwijl ze onderwijl gezellig met elkaar staan te praten.

Nadat we onze lunch hebben genuttigd, lopen we het park in en starten in de vlindertuin. De vochtige warmte slaat op ons neer zodra we er binnenstappen en de vlinders vrolijk om ons heen fladderen. Het is jaren geleden dat ik in het dierenpark ben geweest en er is blijkbaar veel veranderd.

We slenteren verder door het park, terwijl we genieten van de dieren, die zich merkbaar uitgelaten gedragen in het voorjaarszonnetje.

Na een uur rond te hebben gewandeld, heb ik het gevoel alsof ik Paul al jaren ken en voelt het heel vertrouwd om hier met hem te zijn. Dit in tegenstelling tot onze eerste afspraak, waarbij ik me af en toe ongemakkelijk voelde en hij soms het onaangename gevoel bij me opriep dat hij aan het onderzoeken was of ik interessant genoeg was, en zelfs de gedachte bij me opkwam, of ik wel rijk genoeg was.

Maar vandaag geniet ik met volle teugen van z'n gezelschap en voel me vrolijk en ontspannen. En vind ik het kinderachtig van mezelf dat ik er overtuigd was dat hij nooit meer iets van zich zou laten. Er zijn immers maar een paar weken verstreken sinds onze eerste afspraak.

Als we langs de apen lopen, merk ik op hoe triest ik het vind dat de beroemde Gorilla Bokito onlangs is overleden. 'Een echte familieman was het.'

'Vroeger droomde ik er altijd van om als een echte familieman aan het hoofd van een gezellig gedekte tafel te zitten, die vol staat grote schalen gevuld met eten, met al m'n kinderen, schoonkinderen en kleinkinderen om me heen. Maar dat zit er niet meer in denk ik,' en z'n stem klinkt triest als hij dit opbiecht.

'Nee, dat denk ik ook niet. Of je moet een vrouw treffen met een groot gezin en een leuke bonusvader worden.'

Maar hij is van mening dat dat toch iets heel anders is, dan kinderen van jezelf. Hetgeen ik niet anders kan, dan beamen.

'En mochten wij een relatie krijgen, wel dan blijft het in élk geval bij een kleine keukentafel, zonder kinderen en aanhang' merkt hij glimlachend op.

'Nou, misschien moeten we het dan toch maar bij deze afspraak houden en kun je op zoek gaan naar een weduwe met een groot gezin.'

En evenals Janneke, die kortgeleden deze vraag ook aan me stelde, vraagt hij of ik erg vind dat ik geen kinderen heb.

'Nee, niet echt eigenlijk. Richard en ik waren altijd bezig met het opbouwen van ons bedrijf en voor we het wisten was het eigenlijk te laat om nog over kinderen na te denken. En hij kwam te overlijden voor we echt serieus met elkaar hebben besproken of we nog kinderen zouden willen hebben of niet. Dus ik denk dat je kunt spreken van een onbewust, bewust gemaakte keuze, of klinkt dat raar?' vraag ik hem.

Maar hij begrijpt wel wat ik bedoel. 'Mijn relatie met m'n ex-vrouw was voor mij gewoon niet goed genoeg om over kinderen na te denken. En na de scheiding was ik alleen maar blij dat wij geen kinderen hadden. En omdat ik vrij bewust heb gekozen om alleen te blijven, is er bij mij toch eigenlijk ook sprake van een soort van onbewust, bewuste keuze.'

'Ik ben nu in elk geval te oud om er nog over na te denken, dus voor mij is het een afgesloten hoofdstuk,' waarmee voor mij dit onderwerp is afgesloten en ik vraag of hij voor altijd in de horeca zou willen blijven werken.

'Nee, niet voor altijd, al vind ik niet dat ik echt in de horeca werk. Ik ben als manager verantwoordelijk voor de boekingen, het personeel, de inkoop en de gasttevredenheid en werk niet mee in de bediening of de keuken. Ik zou evengoed manager van een ander soort bedrijf kunnen zijn, waar ik wel elk weekend vrij zou zijn. Al is het niet zo dat ik élk weekend moet werken en is het vaak m'n eigen keuze, omdat ik toch geen ander doel heb en ik het prettig vind om aanwezig te zijn voor het geval er zich een calamiteit voordoet. Soms ben ik gewoon op mijn kantoor, zit een beetje te lezen of naar de TV te kijken en maak dan af een toe een rondje om te kijken of alles naar wens verloopt. Ik zou nooit meer mijn oude werk op willen pakken, dat is me veel te statisch. Soms droom ik ervan om voor mezelf te beginnen. Een leuke B&B, ergens waar je nog de ruimte hebt, maar niet te afgelegen. Of een surfschool, ergens in Bretagne of zo. Helaas ontbreken mij daarvoor momenteel de financiële middelen, maar dat weerhoudt mij er niet van om ervan te dromen. En ik leef zuinig, zodat ik over een paar jaar m'n droom hoop waar te maken.'

'Hopelijk ben je dan niet te oud voor het geven van surflessen,' merk ik lachend op.

'Misschien is een B&B toch wat levensbestendiger,' plaag ik hem.

Hij kijkt me een beetje zuur aan, maar toont uiteindelijk een brede glimlach en geeft toe dat ik daar misschien wel gelijk in heb.

'Heb jij nog dromen? Of vind je dat je alles hebt bereikt waar je ooit van hebt gedroomd?'

Terwijl hij me vragend aankijkt, besef ik dat ik geen dromen meer heb, sinds het overlijden van Richard. 'Ik ben na het overlijden van Richard naar een overlevingsmodus overgeschakeld. Nadat het eerste verdriet was verwerkt, ben ik gaan nadenken hoe ik m'n leven weer op zou kunnen pakken en dat is me aardig gelukt. Maar toekomstdromen, nee, daar ben ik eigenlijk nooit meer aan toegekomen. Eigenlijk ben ik al blij dat ik nu redelijk tevreden ben met m'n leven,' antwoord ik hem in alle eerlijkheid.

'Maar wat was dan vroeger je droom, voor je man kwam te overlijden? Je moet toch ooit wel een beeld voor ogen hebben gehad hoe je je toekomst zag?' houdt hij aan.

'Nee, als ik eerlijk ben niet. Ik denk dat ik meer het type ben van *'go with the flow'*, neem het leven zoals het komt en probeer er iets van te maken als het tegenzit.'

Hij vindt dit een gemiste kans en kan zich niet voorstellen dat je geen dromen hebt om na te jagen.

'Zelfs al is de droom misschien niet realistisch en komt hij misschien nooit uit, het is belangrijk een stip aan de horizon te hebben waar je naar uitkijkt,' is zijn mening en als ik erover nadenk moet ik hem gelijk geven.

'Ik verheug me erop om, als ik niet meer werk, te gaan overwinteren in een warm en zonnig land. Misschien koop ik dan wel een klein appartement of zo ergens in Spanje. Geldt dat ook als de droom waar jij het over hebt?' vraag ik nieuwsgierig.

'Nou, een klein beetje misschien. Maar als je over de financiële middelen beschikt, waarom koop je nu dan geen appartement? Dan kun je er nu al een paar keer per jaar heengaan en genieten van de zon. Onroerend goed is een goede belegging en brengt uiteindelijk meer op dan je geld op de bank of in aandelen.'

'Ik ben bang dat ik dan alleen nog naar dat appartement ga als ik vakantie heb en ik houd te veel van reizen en het ontdekken van andere landen en culturen. Bovendien weet ik helemaal nog niet óf ik een appartement wil kopen. En al helemaal niet wáár ik een appartement zou willen kopen om, als ik niet meer werk, een langere periode door te brengen.'

Inmiddels hebben we het hele park rondgelopen en gaan m'n voeten pijn doen, die zich vandaag heel oncomfortabel hebben gevoeld door de wandeling op hakken.

Paul stelt voor om in het hotel nog iets te drinken en me daarna bij mijn auto af te zetten. Langzaam lopen we terug naar het hotel, waar hij voor ons een glas wijn bestelt en we plaatsnemen in een van de comfortabele stoelen, die me vanuit de lobby uitnodigend toelachen.

Ik laat me in de stoel ploffen en doe meteen mijn schoenen uit. 'Zo dat is beter,' verzucht ik opgelucht, terwijl ik het glas wijn van hem aanpak.

Als even later een plateau met tapas wordt geserveerd, die Paul attent genoeg heeft besteld, ben ik helemaal tevreden. Paul is prettig gezelschap gebleken en de achterdocht, die ik na onze eerste *date* voelde, is vandaag volledig op de achtergrond geraakt. Na onze persoonlijke gesprekken van vanmiddag, brengt hij nu wat luchtiger onderwerpen ter sprake en voor ik het weet is de middag overgegaan in de vroege avond en ben ik helemaal vergeten dat ik aan het einde van middag nog een afspraak had.

Als hij me afzet bij mijn auto, vertelt hij dat hij een gezellige middag heeft gehad en hij het leuk heeft gevonden mij iets beter te leren kennen.

'Ik vond het een geweldig idee van je om te picknicken en Diergaarde Blijdorp te bezoeken. Veel beter dan een lunch in een restaurant en ook ik heb het leuk gevonden om wat meer over jou te weten te komen,' antwoord ik hem naar waarheid.

Daarna geeft hij me een kus op m'n wang en wenst me een fijne avond.

'Tot ziens dan maar,' prevel ik verbaasd, terwijl ik uit de auto stap.

Als hij wegrijdt steek ik m'n hand op als groet en vraag me af waarom hij niks zei over een nieuwe afspraak.

Schouderophalend loop ik naar mijn auto en terwijl ik naar huis rijd, denk ik alleen maar aan de leuke middag terug, vastbesloten om er niet verder over na te denken of er nog een vervolg zal komen op onze *dates* of niet en sluit achter de file aan, die helaas nog niet is opgelost.

Als ik thuiskom schenk ik mezelf, tegen m'n gewoonte in, een glas wijn in en snijd een paar blokjes kaas af, want na de tapas heb ik er geen zin meer in om nog wat te eten klaar te maken voor mezelf.

Ik trap mijn schoenen uit en nestel me behaaglijk op de bank. Ik wil net een film opzoeken op Netflix, als ik mijn telefoon over hoor gaan en ik verbaasd zie dat het Janneke is die me belt. Al heb ik er niet veel zin in, ik beantwoord toch haar telefoontje.

Tot m'n verbazing vraagt ze belangstellend naar m'n afspraak met Paul.

'Ik dacht, je vindt het misschien wel even leuk om er met iemand over te praten.'

Dit komt niet helemaal overeen met de introverte en weinig sociale Janneke waar Miranda altijd over vertelde, maar ik moet toegeven dat ik het inderdaad wel leuk vind om met iemand over m'n middag met Paul na te praten.

'Wat lief dat je daaraan hebt gedacht,' waarna ik haar vertel over de wandeling door Diergaarde Blijdorp en de picknick.

'We hebben hele leuke gesprekken gehad. Hij vertelde dat hij altijd een groot gezin heeft willen hebben, maar dat dit er nooit van is gekomen en vroeg heel belangstellend waarom ik geen kinderen heb. En hij vertelde ook van z'n droom om ooit ergens een B&B te beginnen.'

'Wat romantisch. Ik denk dat dit toch veel leuker is geweest dan ergens samen een hapje te gaan eten. Kort nadat Victor en ik uit elkaar waren gegaan en weer gingen *daten* om te kijken of we onze relatie konden herstellen, hebben we ook van dit soort afsprakjes gemaakt. Je praat toch op een andere manier met elkaar als je samen iets onderneemt, dan wanneer je tegenover elkaar aan een tafeltje zit te eten. Heeft die droom van hem al een beetje handen en voeten of is het gewoon maar zo'n droom die we allemaal hebben, maar nooit ten uitvoer brengen?' vraagt zij belangstellend.

'Nee, het is echt een droom van hem die hij ook waar wil maken, maar hij heeft hier de financiële middelen momenteel niet voor. En hij wil het echt goed aanpakken, dus niet zoals je vaak in tv-programma's ziet en mensen onvoorbereid vertrekken naar een vreemd land, zonder dat zij beschikken over voldoende financiële reserves. Maar hij zegt zuinig te leven en te sparen voor zijn droom.'

'Hij is toch niet op je geld uit?' vraagt Janneke bezorgd, maar wat dat betreft kan ik haar geruststellen.

'Daar ben ik altijd nog zelf bij hoor, maak je geen zorgen. Ik ben niet van plan om geld te investeren in iets waar ikzelf niet achter sta en al helemaal niet om als een naïeve weduwe als sponsor te dienen. Bovendien, hij heeft helemaal niet gesproken over een nieuwe afspraak. Alleen dat hij het gezellig heeft gevonden en het leuk vond iets meer over mij te

weten te komen,' en ik hoor de teleurstelling in m'n stem doorklinken.

Blijkbaar heeft Janneke dit ook opgemerkt en probeert me te troosten door op te merken dat hij misschien binnenkort weer contact opneemt.

'Zou je dat zelf graag willen?' vraagt zij nieuwsgierig.

'Ja, dat denk ik wel. Ik vind het echt een hele leuke man en we hebben best veel gemeenschappelijke interesses, zoals films en theater. Hij reist ook graag en is net als ik ondernemend en sportief. Het lijkt me vreselijk een man te treffen die op de bank gaat zitten met de afstandsbediening, een biertje en een zak chips en dat zo'n beetje het enige is dat hij leuk vindt.'

'Nou, dan hoop ik echt voor jou dat hij nog iets van zich laat horen. Alleen is ook maar alleen, en ik kan me voorstellen dat je na zo lange tijd alleen te zijn geweest, aan een nieuwe relatie toe bent.'

Daar kan ik het alleen maar mee eens zijn.

'Ik zal voor je duimen,' belooft zij, waarna we afspreken om binnenkort bij elkaar te komen om de *housewarmingparty* te bespreken.

'Ik dacht eraan om het wat later in het voorjaar of begin van de zomer te organiseren. Dan kunnen we de tuin erbij betrekken en een BBQ houden of zoiets.'

'Maak eerst maar een gastenlijst, dan bespreken we daarna wel wat je het beste kunt doen. Maar inderdaad, een BBQ lijkt mij ook een heel goed idee.'

Daarna nemen we afscheid en zoek ik alsnog een film uit. Al kan ik me er niet goed op concentreren. Te veel gedachten over deze dag spelen nog door m'n hoofd. En ik weet niet goed of ik me nu blij of teleurgesteld moet voelen.

Hoofdstuk 7

De dag na m'n afspraak met Paul, heb ik nog een WhatsApp-bericht van hem ontvangen, waarin hij schreef dat hij het gezellig had gehad en hoopte dat ook ik het naar m'n zin had gehad. Niets in de trant van: voor herhaling vatbaar, of moeten we snel nog eens overdoen. Omdat ik niet goed wist hoe ik erop moest reageren, heb ik bewust nog even gewacht met antwoorden, maar kwam uiteindelijk niet veel verder dan een weinig origineel bericht: helemaal mee eens, was een leuke middag.

Ik ben blij dat ik het op mijn werk erg druk heb, dat zorgt voor een beetje afleiding. Binnenkort moet ik een paar dagen naar Brussel voor mijn werk en ik kijk daar erg naar uit. Voor de coronapandemie waren dit soort uitstapjes voor mijn werk vrij normaal, maar tegenwoordig gaat er veel meer via Zoom. Natuurlijk is dat veel milieubewuster en worden er veel kosten door bespaard, maar ik vind het gewoon prettiger om persoonlijk contact te hebben met de mensen. Het is met Zoom toch allemaal wat afstandelijker en in mijn werk is de gunfactor nu eenmaal heel belangrijk.

Voor een vliegreis moet ik tegenwoordig zoveel handtekeningen voor akkoord verzamelen, dat de lust mij al is vergaan voor ik het formulier zelfs maar heb gedownload en heb ik me erbij neergelegd dat reizen over heel de wereld niet langer meer deel van mijn werk uitmaakt.

Maar nu stond de opdrachtgever erop dat ik persoonlijk langskwam en was de toestemming zo geregeld, onder voorwaarde dat ik per trein zou reizen.

Ik heb m'n secretaresse Merel gevraagd om de treintickets voor me te regelen en een hotel te boeken in de buurt van de Avenue Louise, waar het kantoor van onze client is gehuisvest en een tafel te reserveren aan het raam, in het restaurant van de *IT Tower*.

Nadat Merel is vertrokken, onder toezegging het allemaal voor me te regelen, buig ik me over de enorm aantal e-mail en dossiers die nog op me liggen te wachten. Ik houd van mijn werk, het is nooit saai en ik ontmoet ondanks de reisbeperkingen die ons door de directie zijn opgelegd, een scala aan verschillende mensen van verschillende nationaliteiten en met culturen die elk hun eigen benadering vereisen.

Alleen de hoeveelheid administratie die eraan vastzit, staat me vaak tegen.

Merel neemt gelukkig wat dat betreft veel werk bij mij uit handen en ik kan volledig op haar vertrouwen.

Het is bijna lunchtijd als ik een WhatsApp-bericht ontvang van Miranda die zij theatraal begint: Sorry, sorry, sorry. Ik heb je verwaarloosd. Druk met kleinkind en zo. Heb je binnenkort tijd om samen ergens wat te gaan drinken?

Ik glimlach als ik het bericht lees. Miranda is al heel haar leven vooral met zichzelf bezig, al heeft ze haar leven de laatste maanden wel verbeterd. Toch kan ik nooit boos op haar worden en ben ook nu niet van plan om haar iets te verwijten. Ik antwoord haar dan ook alleen maar: ja, gezellig. Zeg jij maar wanneer, ik heb momenteel niet zo'n heel erg drukke agenda. Ben alleen volgende week naar Brussel voor mijn werk.

Een paar minuten later gaat mijn telefoon over. 'Ik bel je maar even, dat is toch gemakkelijker. Wanneer ga je naar Brussel?' hoor ik Miranda zonder verdere inleiding vragen.

'Volgende week woensdag en donderdag. En ik werk ook dinsdag, maar op een van de overige dagen kunnen we wel iets afspreken,' stel ik voor.

Maar Miranda heeft blijkbaar andere plannen. 'Als ik vrijdag nu eens de vroege trein neem naar Brussel en we daar samen een paar dagen verblijven? Nemen we zondag samen de trein weer naar huis terug. Het is zolang geleden dat we samen weg zijn geweest en Ernst-Jan vindt het vast en zeker prima als ik drie dagen van huis ben.'

Haar enthousiasme werkt aanstekelijk en ik stem met haar voorstel in. 'Ik laat Merel wel voor een paar dagen het hotel bijboeken. Of had jij een bepaald hotel in gedachte?'

Uiteraard heeft Miranda daar zo haar eigen ideeën over, want in dat saaie zakengebied, waar ik een hotelkamer heb geboekt, wil zij niet overnachten.

'Ik ken een geweldig leuk hotel in het centrum dat ik zal boeken voor ons,' en zo te horen heeft tegenspreken geen zin.

Nadat ik het telefoongesprek heb beëindigd, voel ik mij ineens een stuk opgewekter. Ik heb er echt zin in om samen met Miranda een paar dagen weg te gaan en loop naar Merel met de mededeling dat ze mijn terugreis naar zondagmiddag om moet boeken. Met meer energie dan vanmorgen, werk ik de stapel dossiers snel weg.

Gezellig, weer een paar dagen weg met m'n vriendin. Dat heb ik toch wel erg gemist, sinds haar grote verzoening met Ernst-Jan.

Ik ben niet snel geïmponeerd, maar zodra ik het kantoor binnenstap van onze prospect in Brussel, weet ik dat ik aan hem een zware dobber ga krijgen.

De afmeting van de kamer is enorm en lijkt door de grote ramen, met uitzicht over de Avenue Louise, nog groter. Maar het meest indrukwekkende is de vierkante meter glazen vloer, waardoor je vanaf de vijfentwintigste verdieping recht naar beneden kijkt, tenminste als je de moed hebt om erop te gaan staan en naar beneden te kijken.

Een lange slanke man van rond de vijftig, met een markant gezicht, staat op vanachter zijn grote glazen bureau, waar alleen een laptop en een trofee van een golftoernooi op staan.

Hij komt met uitgestoken hand op me af en stelt zich aan me voor als Jacques du Pont. De man heeft een autoritaire uitstraling en ik vermoed dat hij weinig tegenspraak duldt. Haast timide neem ik plaats op de stoel die hij hoflijk voor me aanschuift, waarna hij me een kop koffie aanbiedt en inschenkt vanuit de zilveren kan die op de tafel klaarstaat.

Hij kijkt me vanachter zijn bril met een zwaar zwart montuur observerend aan. Zijn ogen stralen echter meer vriendelijk uit dan z'n houding en ik voel me iets meer op m'n gemak.

Als je zaken wilt doen in België, dan moet je met een paar dingen rekening houden. Ten eerste moet je veel meer geduld hebben dan bij ons in Nederland. Direct tot zaken komen is niet heel erg verstanding en je begint het gesprek over het algemeen eerst met een sociaal onderwerp. Vertrouwen winnen is essentieel en je kunt beter tot afspraken komen tijdens een lunch of diner, dan in de vergaderzaal. Of, zoals nu het geval is, in de directiekamer.

Dat laatste biedt me meteen een opening tot een gesprek, en ik spreek mijn bewondering uit voor het zeer smaakvolle, maar minimalistisch ingerichte kantoor. Iemand die met

zoveel zorg zijn kantoor heeft in laten richten, moet hier immers trots op zijn. Als hij dan ook met trots in z'n stem vertelt het helemaal zelf te hebben ontworpen, weet ik dat ik het gesprek goed ben begonnen.

Al snel volgt een geanimeerd gesprek over kunst en architectuur en beschik ik gelukkig over voldoende algemene kennis om het gesprek hierover gaande te kunnen houden met deze man, die blijkbaar erg veel weet over architectuur.

Ik zou haast vergeten dat ik hier ben om zaken te doen, maar dit is wel precies de juiste sfeer die ik wilde creëren om tot zaken te komen, met deze voor onze organisatie belangrijke prospect. Zodra ik een opening in het gesprek zie om tot mijn presentatie over te gaan, ontvouw ik voor hem het businessplan zoals ik dit samen met het team heb ontworpen.

Hij is zichtbaar onder de indruk en aan de vragen die hij stelt, merk ik dat hij geïnteresseerd is in ons voorstel, al laat hij zich daar verder nog niet echt over uit.

Aan het einde van m'n presentatie kijkt hij op zijn horloge en zegt dat hij helaas nog een andere afspraak heeft en ons voorstel intern zal bespreken.

'Mag ik u uitnodigen om vanavond tijdens een diner verder te praten? Ik ben hier slechts twee dagen, al kom ik uiteraard graag nogmaals terug, mocht dit wenselijk zijn.'

De tafel is al gereserveerd, dus ik hoop dat hij op m'n uitnodiging in wil gaan, wat hij gelukkig ook doet.

Tevreden over hoe het tot nu toe is gelopen, neem ik afscheid van hem en loop terug naar m'n hotel, waar ik mij snel omkleed om op mijn sneakers nog even te shoppen tot het tijd is om me om te kleden voor het diner.

Ik loop langs de luxe winkels, waar alleen de *happy few* kunnen shoppen die in het bezit zijn van een creditcard en een vette bankrekening. Toch is de grandeur van voorheen een beetje verloren gegaan, doordat ook hier steeds meer winkels zijn te vinden van de bekende winkelketens, die je overal ter wereld tegenkomt.

Ik laat me verleiden tot de aankoop van een jurk, waarbij ik mijn creditcard inderdaad moet gebruiken. Ik ben niet in armoede opgegroeid, maar wij hadden het thuis niet echt breed en m'n ouders moesten opletten waar zij hun zuurverdiende geld aan uitgaven. En al kan ik nu wel tien van deze jurken kopen, ik kan nog steeds niet zoals Miranda geld als water uitgeven aan dingen die ik niet nodig heb, en ik moet altijd tien keer nadenken voor ik veel geld aan kleding uitgeef. Maar nu ben ik tevreden met mijn aankoop en koop er zelfs een paar bijpassende schoenen bij.

Ik loop meestal op sneakers in m'n vrije tijd, of op pumps als ik aan het werk ben. Daarom vind ik de aanschaf van deze elegante schoenen met een platte hak een verantwoorde aankoop.

Het lopen op naaldhakken kost me steeds meer moeite en ik merk dat ik last van m'n onderrug krijg als ik er te lang op heb gelopen, zoals onlangs in de Dierentuin met Paul. Ik merk dat de jaren gaan tellen, hoe goed ik ook m'n best doe om dit feit te negeren.

Zodra ik in het hotel terug ben, neem ik snel een douche om me op te frissen voor het diner. Ik twijfel er nog even over om de nieuwe jurk aan te trekken, maar deze is voor nu

toch nog wat te zomers. Wel besluit ik om m'n pumps te verruilen voor de nieuwe platte schoenen, die goed passen bij de pantalon en de blouse die ik voor deze gelegenheid uit voorzorg heb meegenomen.

Als ik naar het restaurant loop, merk ik op dat het stil op straat is geworden. De winkels zijn gesloten en nu het kantoorpersoneel naar huis is, oogt de Avenue verlaten, op een paar zwervers en bedelaars na. Ik ben blij dat het nog licht is buiten en besluit voor de terugweg een taxi te bestellen. Hoe kort de rit ook mag zijn, dit is geen omgeving waar je als vrouw alleen in het donker op je gemak rondloopt.

Omdat ik Jacques du Pont heb uitgenodigd, zorg ik ervoor dat ik ruim op tijd ben, zodat ik hem kan ontvangen en hij niet op mij hoeft te wachten. Nadat ik door de gastvrouw naar mijn tafel aan het raam ben begeleidt, neem ik plaats en ben onder de indruk van het magnifieke uitzicht over de stad.

Precies op het afgesproken tijdstip arriveert Jacques en brengt de sommelier de wijnkaart. Ik vraag of Jacques, hij staat erop dat we elkaar tutoyeren, de wijn uit wil zoeken en hij neemt de wijnkaart in ontvangst, om zich daarna met een serieus gezicht te buigen over de keuze.

Hij blijkt niet alleen veel te af te weten van kunst en architectuur, maar ook een wijnkenner te zijn. Hij kiest dan ook, nadat we onze keuze voor het diner hebben gemaakt, de perfecte wijn uit, die zowel bij de vis van het voorgerecht- als bij het vlees van het hoofdgerecht aansluit.

Het gesprek verloopt ook nu weer geanimeerd, en ik vergeet opnieuw haast de reden voor deze afspraak. Hij is charmant, maar op een prettige wijze.

De onderwerpen van de gesprekken houden neutraal en we worden op geen enkel moment persoonlijk. Als het gesprek uiteindelijk over vakanties gaat, vertelt hij dat hij het liefst gaat kamperen in de natuur, ver van telefoons, laptops en drukte. Een beetje vissen, wandelen en golfen om zo te ontsnappen aan de hectiek van alle dagen, waren voor hem de ultieme vakantiebeleving. Maar of hij deze vakanties met z'n gezin doorbrengt, daarover geen woord.

Als het dessert is geserveerd, brengt hij het gesprek op mijn presentatie van eerder die dag. Hij had mijn voorstel al uitgebreid besproken met betrokken medewerkers, en er was besloten dat het er interessant genoeg uitzag om zich er verder over te buigen. Dit is op dit moment al meer dan ik op had gehoopt.

'Wij zullen binnenkort contact opnemen om een nieuwe afspraak te maken, en dan zou ik met een aantal leden van mijn team graag naar uw kantoor komen in Nederland.'

Ik ben meer dan tevreden met deze toezegging en kan niet wachten tot ik m'n management hierover kan informeren. Na afloop van het diner stelt hij voor om nog een kop koffie te bestellen, waarna hij erop staat om me naar m'n hotel te brengen.

'Dit is geen omgeving voor een vrouw alleen,' bevestigt hij m'n eerdere vermoedens.

Bij het hotel aangekomen neemt hij afscheid, bevestigt nogmaals dat hij binnenkort contact op zal laten nemen voor het maken van een afspraak, en wenst hij me nog een prettig verblijf toe in het bruisende Brussel.

Op m'n kamer gekomen kijk ik hoe laat het is. Te laat om te bellen, maar ik stuur nog wel snel een e-mail met een korte samenvatting naar Merel, met het verzoek of zij ervoor wil zorgen dat het management dit morgen zo snel mogelijk onder ogen krijgt.

Tevreden val ik in slaap en droom van een vakantie in een tent, midden in de woestijn, samen met een lange man met een donkere bril, die mijn laptop op een vuurkorf gooit.

De volgende ochtend tijdens het ontbijt, besef ik dat ik de hele dag voor mezelf heb, daar Miranda morgen pas arriveert. Omdat ik de komende dagen samen met Miranda door het centrum zal lopen, waarschijnlijk van winkel naar winkel en van terras naar restaurant, besluit ik om eerst nog wat te werken op m'n hotelkamer en later die dag een museum te bezoeken.

Bij de receptie kijk ik wat er zo te ontdekken valt en m'n oog valt op het museum voor schone kunst, waar meerder musea gehuisvest zijn, zoals Old Masters Museum, Fin-de-Siècle Museum en het Modern Wiertz museum. Het museum bevindt zich maar zes kilometer van het hotel en dus op loopafstand.

Ik ben nog maar net terug van het ontbijt, als ik gebeld wordt door onze *Manager Director* en hij wil een uitgebreid verslag van me over het verloop van het gesprek met Jacques.

Hij lijkt tevreden en vraagt hem te informeren zodra de afspraak in Nederland is gemaakt. 'Ik zal er zelf ook bij aanwezig zijn, want dit kan vele deuren voor ons openen,' besluit hij ons gesprek.

Omdat het een zeldzaamheid is dat de *Manager Director* persoonlijk contact met me opneemt en al helemaal dat hij bij een gesprek aanwezig wil zijn, benadrukt dit het belang van deze prospect voor onze organisatie.

En ik ben er trots op dat deze opdracht aan mij is toegewezen. En ben ik van mening dat ik het heb verdient om vandaag een betaalde verlofdag op te nemen en een ontspannen middag in Brussel door te brengen.

Hoofdstuk 8

Miranda loopt met uitgestrekte armen op me af, als ik op het treinstation van Brussel haar sta op te wachten.

Ze ziet er, zoals altijd, om door een ringetje te halen. Er is geen haartje dat niet in model zit en haar make-up is onberispelijk aangebracht. Ze is nog altijd even slank als toen ik haar leerde kennen en alleen haar gezicht toont wat tekenen van ouder worden. Want hoe ijdel Miranda ook is, ze heeft nooit iets aan haar gezicht laten doen en brengt louter en alleen een bezoek aan een schoonheidsspecialiste voor een reiniging en massage.

Ik ben inmiddels ook wel tot inzicht gekomen dat natuurlijke schoonheid, ook al ben je wat minderbedeeld door Moeder Natuur, toch altijd mooier is dan door ingrepen, zoals botox en filters. M'n lippen zijn gelukkig ook weer een beetje terug naar een natuurlijke uitstraling en de bobbels zijn verdwenen. Ik zal dan ook niet snel besluiten om nogmaals zo'n ingreep uit te laten voeren, ook niet in een hiertoe gespecialiseerde kliniek.

Gearmd lopen Miranda en ik naar de uitgang. Ik heb mijn bagage al in de bagagekuis achtergelaten, en nadat Miranda ook haar veel te grote koffer in de bagagekuis heeft geplaatst, lopen we richting de Grote Markt voor koffie en gebak.

Zodra we onze bestelling hebben doorgegeven, brandt Miranda los. 'Zo, vertel nu eerst maar eens over Paul.'

'Daar heb ik niet zo heel erg veel over te vertellen. We zijn uit eten geweest, daarna hoorde ik een paar weken niks van hem. Vervolgens had hij me zoals je weet uitgenodigd voor een lunch en dat bleek een picknick in Diergaarde Blijdorp te zijn. En daarna heb ik niks meer van hem vernomen.'

Maar met dit antwoord neemt Miranda geen genoegen. 'Details, ik wil details.'

Dus geef ik haar de uitgebreide versie van onze afspraken en kan ze haar teleurstelling zichtbaar niet verbergen, omdat er zo weinig te melden valt op romantisch gebied.

'Nou, dit klinkt meer naar een afspraakje met een vriendin, dan een date. Is er helemaal niks gebeurd, zelfs geen zoen?' vraagt zij verbaasd.

'Nee, niks van dit al. De enige opmerking die hij plaatste was dat als wij een relatie zouden krijgen, er zeker geen sprake zou zijn van een groot gezin, met hem aan het hoofd van de tafel in zijn rol van bonusvader. Klonk eerder een beetje sneu dan romantisch.'

Miranda schudt meewarig haar hoofd en kan zich er niks bij voorstellen.

'Zelfs niet een beetje geflirt?' en een zucht van ongeloof klinkt door in haar stem.

'Nee, niet echt tenminste. Maar ook niet van mijn kant hoor,' verdedig ik hem onbewust een beetje.

'Jemig, Bente, kom je eindelijk een leuke vent tegen die relatiemateriaal is en dan laat je het je zo ontglippen. Daar gaan we wat aan doen,' klinkt zij beslist, al heb ik geen idee wat ze hiermee bedoelt.

'Je pakt vandaag of morgen je telefoon en belt hem op om hem uit te nodigen. We leven niet meer in de vorige eeuw en vrouwen zijn geëmancipeerd genoeg om een man uit te nodigen. Misschien denkt hij wel dat jij geen interesse in hem hebt. Je mag als vrouw best laten blijken dat je een man leuk vindt. Tegenwoordig zijn mannen bang geworden om als eerste het initiatief te nemen, uit angst dat zij iets ongewenst doen of zo. Je hoeft hem niet

in z'n armen te vallen, maar als je zelfs niet een beetje hebt geflirt, dan kun je niet verwachten dat hij je nogmaals uitnodigt.'

Haar betoog is zo typisch Miranda, dat ik erom moet lachen. Al moet ik toegeven dat zij wel een punt heeft. Ik ben niet echt afstandelijk geweest naar hem, maar heb me zeker niet blootgegeven, behalve dan met betrekking tot de emotionele kant van m'n weduweschap. Maar dat is nou niet erg romantisch te noemen.

'Dus je vindt dat ik het zelf heb verpest,' stel ik vast.

'Nou, zo wil ik het nu ook weer niet stellen. Ik krijg wel een beetje het idee dat jullie veel over elkaar te weten zijn gekomen, maar dat doe je ook tijdens een sollicitatiegesprek. Laat je gevoel spreken, Bente, sta jezelf toe om verliefd te worden. En als het niks wordt, dan is dat spijtig. Maar dan heb je het wel een kans gegeven. Die kans hebben jullie nu beiden in de wieg gesmoord volgens mij. Die picknick klinkt wel erg leuk, maar komt bij mij toch meer over als: we spreken af op neutraal terrein, dan kunnen we gezellig een beetje praten over de dieren en de mooie planten en lopen we geen gevaar dat het te intiem wordt.'

'Wat stel jij dan voor? Want ik heb werkelijk geen idee hoe ik het zou moeten aanpakken.

"Om te beginnen, gooi je angst overboord. Denk niet de hele tijd: ik wil nog niet met hem naar bed, daarvoor is het nog te vroeg, want daarmee smoor je elke romantische toespeling in de kiem. Je hoeft ook helmaal niet meteen met hem de koffer in te duiken, maar je moet er in je achterhoofd niet constant mee bezig zijn. Gedraag je ontspannen, maak af een toe een grapje of een ondeugende toespeling. Trek bij een volgende afspraak iets uitdagends aan. Wel chic, niet ordinair, al heb je zoiets volgens mij niet eens in je kast hangen. Maar gelukkig hebben we de komende dagen tijd genoeg om een chique, maar sexy, jurk voor je te kopen. Daarna nodig je hem uit voor een etentje, en niet in zo'n neutraal nietszeggend restaurant. Ik zoek wel een romantische locatie voor je uit. Je straalt voldoende klasse uit, om niet als een gemakkelijk te veroveren prooi over te komen. Maar je moet je wel wat meer openstellen en je mag best wat ondeugender overkomen, want zo gaat het niet werken. En geloof me, Bente, niets is zo leuk als een beetje flirten.'

Het klinkt allemaal zo gemakkelijk uit haar mond, en ik weet dat voor haar flirten net zoiets is als eten en drinken en het gemak waarmee zij dit doet heeft me altijd verbaasd.

'Ik ben bang dat ik daar niet zo goed in ben en dan gaat het denk ik heel geforceerd overkomen, als ik me ineens meer ga gedragen zoals jij.'

Miranda zucht en kijkt me met gefronste wenkbrauwen aan. 'Je mist de essentie van mijn betoog. Je moet je ook niet zo gedragen als ik. Blijf jezelf, maar laat de avond wat meer op je afkomen zoals het is, en ga niet steeds nadenken over het verloop van de avond en wat erna zal of kan gebeuren en of je dat dan wel of niet wilt. Geniet van het moment en niet meer dan dat. En nu gaan we shoppen en als we in het hotel zijn, zoeken we een leuke locatie uit waar je samen met hem kunt gaan eten en nodig je hem uit.'

Daarmee is voor haar voor dit moment het onderwerp Paul afgerond en nadat we hebben afgerekend, slenteren we door de winkelstraten, op zoek naar een geschikte *outfit* voor een romantisch diner.

Shopper met Miranda is zo ongeveer de meest vermoeiende bezigheid die ik ken. Ze loopt werkelijk elke winkel binnen, er gaat geen kledingrek aan haar voorbij en er ontsnapt geen enkel kledingstuk aan haar aandacht.

Na elke winkelstraat vindt ze het tijd om wat te gaan drinken, en als ik net als zij op hakken had gelopen, was ik allang afgehaakt. Maar gelukkig heb ik mijn sneakers aan en houd ik het daardoor vol om een hele dag te *shoppen*.

Of het nu een lokaal winkeltje betrof, er Dior, Yves Saint Laurent, of Zara op de gevel stond, we zijn alle winkels in het centrum van Brussel met kleding, schoenen of tassen binnen geweest.

Maar uiteindelijk heeft Miranda voor mij de juiste outfit gevonden voor mijn afspraak met Paul. Ik heb haar nog wel op het hart gedrukt dat ik geen designkleding aan wil naar m'n afspraak, want ik wil er niet mee te koop lopen dat ik wel wat te besteden heb.

Ik had mij me voorgenomen dat ik morgen bepaal wat we gaan doen, want ik kan geen winkel meer zien. Maar het blijkt dat ik buiten de waard om heb gerekend, want Miranda heeft blijkbaar voor morgen al een dagje wellness geboekt in het hotel.

Haast te moe om nog uit eten te gaan, laat ik me op bed vallen zodra we op onze kamer zijn aangekomen. Uiteraard heeft Miranda een suite geboekt in een van de duurste hotels in Brussel, onder het mom dat de gewone kamers allemaal waren volgeboekt.

Onzin natuurlijk, maar ik laat het maar voor wat het is. Al eet ik er geen boterham minder om, ik vind dit soort dingen altijd geldverspilling. Als het bed maar voorzien is van een goed matras en de kamer schoon is, dan ben ik tevreden. Je brengt maar zo weinig tijd in een hotelkamer door, dat alle extra luxe voor mij compleet overbodig is.

En deze suite beschikt over alle mogelijke luxe die je kunt bedenken. Zo kunnen we vanaf onze enorme bedden, zoals die je volgens mij alleen in Amerika tegenkomt, de gordijnen met een afstandsbediening openen- en sluiten en kunnen we de lichten aan of uit laten gaan door in onze handen te klappen.

In de badkamer hebben we een regendouche, een jacuzzi en stoomcabine tot onze beschikking en alle mogelijk toiletartikelen die je kunt bedenken.

Maar toegegeven, het bed ligt heerlijk en al snel val ik in een droomloze slaap, om na een uurtje wakker van de geluiden die uit de badkamer komen waar Miranda blijkbaar de jacuzzi heeft aangezet.

Ik rek me nog even lekker uit en pak de afstandsbediening van de tv, om een beetje te zappen tot Miranda de badkamer heeft verlaten. Een klein uurtje later laat ook ik me in het behaaglijke warme water zakken en m'n vermoeide ledenmaten door de luchtjets van de jacuzzi masseren.

Uitgerust en opgefrist lopen we terug naar de Grote Markt, om op zoek te gaan naar een leuk restaurant.

Helaas blijkt er al veel volgeboekt, en we reserveren meteen een tafel voor de volgende avond in een restaurant dat ons erg aantrok, maar we vanavond helaas niet meer terecht

kunnen. Uiteindelijk vinden we een tafel in een restaurant waar onze eerste keuze niet naar uit zou zijn gegaan, maar tot onze verbazing is het eten er meer dan voortreffelijk.

Na het eten stel ik voor om terug te lopen naar het hotel, maar Miranda heeft andere plannen voor vanavond en loopt vrij doelgericht naar een bar, om daar nog wat te gaan drinken.

Het is er druk als we binnenkomen, en omdat er geen zitplaatsen meer blijken te zijn, wil ik me al omkeren om weer naar buiten te gaan. Maar Miranda is dit geenszins van plan en baant zich een weg door de menigte, richting de bar waar ze voor ons beiden een glas wijn bestelt.

Eigenlijk heb ik genoeg gedronken voor vanavond, maar Miranda lijkt nu pas goed op dreef te komen en ik herken onmiddellijk de oude Miranda, voor zij besloot dat ze aan haar lege bestaan een andere invulling moest gaan geven en voor ze zich verzoende met haar man.

Aan de bar staan galant twee mannen voor ons op en we nemen plaats op de barkrukken die ze voor ons hebben vrijgemaakt.

Al snel raakt Miranda met deze twee mannen in gesprek en ik houd mijn hart vast. Als ze nu maar niet weer de fout ingaat en zich laat verleiden door een van deze, ik moet toegeven, aantrekkelijke mannen.

Ze maakt toespelingen die m'n haren doen rijzen en raakt af en toe met een onschuldig uitzien, haast onbewust gebaar, de mannen aan. Deze lijken zich volledig aan de charmes van Miranda over te geven en bieden ons al snel nog een drankje aan. Voor ik kan zeggen dat ik graag een water wil, hebben ze voor mij al een glas wijn besteld.

Miranda is helemaal in haar element en geniet zichtbaar van de aandacht die de mannen aan haar schenken. Ik voel me er een beetje ongemakkelijk bij, want op welk punt moet ik ingrijpen als Miranda met haar geflirt te ver lijkt te gaan. Nu haar relatie met Ernst-Jan is hersteld mag ze niet opnieuw de fout ingaan.

Het is al bijna sluitingstijd als Miranda eindelijk aangeeft dat het tijd is om naar het hotel te gaan. De mannen bieden onmiddellijk aan om ons naar het hotel te brengen, maar gelukkig gaat Miranda daar verder niet op in, en merkt alleen op dat de mannen veel te veel hebben gedronken om nog te rijden. Met haar betoverende glimlach neemt zij afscheid van de mannen en bedankt hen voor de gezellige avond.

Ik mompel iets in de trant van: 'was gezellig, fijne avond verder,' en loop snel naar buiten, waar ik wacht tot Miranda mij is gevolgd.

Ik kijk stuurs voor me uit als ook zij uiteindelijk naar buitenkomt, en wil net tegen haar uitvaren, als ze opmerkt dat ze geen woord wil horen over haar gedrag.

'Bente, ontspan nu toch eens en maak niet overal zo'n probleem van,' merkt ze op, voor we in een taxi stappen om ons naar het hotel te laten brengen.

In de hotelkamer aangekomen, kleeft ik me zwijgzaam uit en nadat ik uit de badkamer ben gekomen, wens ik haar een goede nachtrust toe, terwijl ik in m'n handen klap om het licht uit te doen. Wat een onzin is dit toch, alsof je niet op een knopje kunt drukken naast het bed.

'Welterusten, Bente, slaap lekker,' hoor ik Miranda zeggen en al snel hoor ik haar lichte slaapgeluiden, terwijl ik nog heel lang wakker lig en me afvraag welke Miranda nu eigenlijk de echte Miranda is. De tevreden Miranda zoals ik haar de laatste paar maanden heb leren kennen, of de Miranda van vanavond en zoals ik haar eigenlijk altijd heb gekend.

De volgende morgen bij het ontbijt besluit ik haar toch aan te spreken op haar gedrag van gisteravond, maar ze is me een slag voor.

'Snap je nu wat ik gisteren bedoelde?' begint ze het gesprek. En terwijl ik haar niet begrijpend aankijk, vervolgt ze: 'heb ik gisteren gezoend met die mannen? Heb ik hen meegenomen naar de kamer? Nee toch, Bente? Maar ik heb wel met hen geflirt en zich heel speciaal laten voelen en ik genoot op mijn beurt van hun aandacht. Zou Ernst-Jan mijn gedrag waarderen? Nee, dat denk ik niet. Maar ik heb niks gedaan wat niet door de beugel kan, ik ben niet vreemd gegaan en ik heb een schoon geweten, terwijl ik wel heb genoten en plezier heb gehad. En wat doe jij? Jij zit je de hele tijd af te vragen of ik niet te ver ga, wat Ernst-Jan ervan zou vinden als hij het zou weten, of ik weer in mijn oude gedrag ben teruggevallen en je hebt er geen moment van genoten, laat staan dat je ook maar een beetje plezier hebt gemaakt. Heb ik gelijk of niet?'

Ik kijk een beetje mokkend voor me uit, maar langzaam gaat mij iets dagen.

'Je deed dit expres gisteravond, om mij iets duidelijk te maken,' breng ik tenslotte met tegenzin uit.

'Inderdaad, Bente, ik deed dit expres om jou uit te dagen om ook eens dat masker van correctheid te laten vallen en je over te geven aan een beetje onschuldig geflirt en plezier. Daar kwets je niemand mee en haal je jezelf echt niet mee omlaag. We hebben toch niet dronken en lallend om hun hals gehangen? Ik heb hooguit af en toe m'n hand op hun arm gelegd of hun gezicht aangeraakt. Allemaal heel onschuldig en meer dan vijf wijntjes, inclusief de wijn tijdens het eten, hebben we niet gedronken,' en ze neemt monter een hap van haar croissant, zonder mijn reactie verder af te wachten.

'Zo, en nu gaan we een romantisch restaurant uitzoeken en ga jij straks Paul bellen om hem uit te nodigen.'

Hoofdstuk 9

Het bellen naar Paul was voor mij nog wel even een dingetje.

'Ik kan hem toch gewoon een berichtje sturen?' opper ik nog, maar daar wil Miranda niks van weten.

'Bel,' zegt zij streng. 'Anders doe ik het.'

Omdat ik bang ben dat ze dat ook inderdaad nog zou doen ook, bel ik hem uiteindelijk op en voel dat m'n hart een sprongetje maakt als ik zijn stem hoor.

'Hallo, Paul, hoe gaat het ermee?' begin ik het gesprek en ik hoor zelf hoe geforceerd het klinkt.

Miranda schudt meewarig haar hoofd en steekt haar duim naar beneden, om kracht bij te zetten dat ik het verkeerd aanpak. Gelukkig lijkt Paul het niet door te hebben en lijkt oprecht aangenaam verrast dat ik hem bel.

'Wat dacht je, die sukkel laat niks meer van zich horen, dus ga ik hem maar eens bellen?' klinkt het opgewekt aan de andere kant van de lijn.

Ik voel dat ik bloos na zijn opmerking en ben blij dat hij me niet kan zien.

'Nou, zo erg is het niet hoor. Maar ik dacht, waarom kan ik eigenlijk niet iets van me laten horen. We zijn tegenwoordig toch allemaal gelijk?' en hoop dat mijn opmerking als de grap overkomt, zoals deze ook is bedoeld.

Gelukkig vat hij het inderdaad zo op en volgt er al snel een ontspannen en geanimeerd gesprek en zie ik dat Miranda wederom haar duim opsteekt, maar nu omhoog.

'Ik wil je eigenlijk uitnodigen voor een etentje, want ook daarin zijn wij vrouwen natuurlijk tegenwoordig geëmancipeerd,' en ik hoor dat mijn stem nu de luchtige toon heeft gekregen, waar Miranda zo op heeft gehamerd.

'Dat lijkt me heel erg leuk. Momenteel ben ik erg druk, maar over twee weken staan er wat minder bruiloften en partijen gepland en heb ik alle tijd van de wereld,' antwoordt hij tot m'n opluchting.

'Over twee weken is prima wat mij betreft.'

Nadat we een datum hebben afgesproken, beloof ik hem nog een berichtje te sturen waar we gaan eten en wens ik hem een fijne dag.

'Zo, was dat nu zo moeilijk?' bromt Miranda, maar met een glimlach op haar gezicht.

'Nee, je had gelijk, zo moeilijk was het niet om hem te bellen,' geef ik toe.

'En nu gaan we ons eens lekker laten verwennen.'

En nadat we de dikke badjassen hebben gepakt, begeven we ons naar het wellness centrum, in de kelder van het hotel.

Nadat we een paar uurtjes in de sauna hebben doorgebracht, wat baantjes hebben gezwommen, hebben genoten van een massage en een behandeling van de schoonheidsspecialiste, voelen we ons als herboren en kleden ons aan om nog even te winkelen. Want het is uiteraard uiteindelijk toch Miranda die bepaalt hoe we deze dag verder doorbrengen.

Gelukkig heeft ook Miranda al snel genoeg van het *shoppen*, en nadat we koffie hebben gedronken in een veel te toeristische tearoom, lopen we terug naar het hotel.

Terwijl Miranda Ernst-Jan belt en verslag uitbrengt over haar tripje tot dusver, pak ik mijn laptop om nog snel wat e-mail af te handelen. Tot m'n verbazing zie ik dat ik een bericht heb ontvangen van Jacques du Pont en nieuwsgierig open ik het bericht. Het is door zijn *Personal Assistant* in het Engels opgesteld en ik vermoed dat hij de Nederlandse taal niet voldoende beheerst. Het is een kort bericht waarin hij namens Jacques de Pont vraagt om wat aanvullende gegevens aan te leveren. Vervolgens wil Jacques samen met zijn PA graag binnen twee weken naar Nederland komen voor een vervolgesprek.

Verbaasd, maar verheugd over de snelheid waarop zij blijkbaar tot zaken willen komen, bel ik mijn *Manager Director* op om hem van het goede nieuws op de hoogte te brengen. Nadat ik m'n excuus heb aangeboden hem hiermee op zaterdag lastig te vallen, belooft hij dat hij maandag meteen tijd in zijn agenda vrij zal maken voor de afspraak en feliciteert me met het tot nu toe positief behaalde resultaat.

Nadat ik de e-mail heb beantwoord met de toezegging dat zij maandag de aanvullende gegevens zullen ontvangen en verschillende data waarop de afspraak gemaakt kan worden, sluit ik mijn laptop met een tevreden gevoel af en begeven we ons naar het restaurant.

Het is een klein, maar gezellig restaurant met een goede kaart en een relaxte sfeer. Alle tafels zijn wederom bezet en we zijn blij dat we ditmaal wel hebben gereserveerd.

We praten even over de *ups- en downs* van haar voetbalvriendinnen. Dat hele voetbalteam heeft volgens mij vorig jaar het roer omgegooid en ik ben dol op de verhalen die Miranda altijd weet te vertellen.

'Genoeg daarover,' valt Miranda me in de rede, als ik vraag naar de vriend van Nanda. 'Wij concentreren ons nu op jou en Paul. Ben je nu wel of niet verliefd op hem? Want dat is me nog steeds niet duidelijk geworden.'

Ik moet even over haar vraag nadenken, want eerlijk gezegd weet ik dat zelf eigenlijk niet. 'Ik vind het een hele leuke man en tijdens onze gesprekken voel ik me tot hem aangetrokken op een bepaalde manier, en ik voel me erg op m'n gemak bij hem. Ik wil hem zeker beter leren kennen, maar van vlinders is nu nog geen sprake. Maar als ik hem zie of spreek, dan voel ik m'n hartslag wel versnellen. Ik heb geen idee of er een toekomst voor mij is weggelegd met hem, maar ik wil het in elk geval een kans geven. Al het is niet zo dat ik me miserabel voelde nadat hij niks meer van zich liet horen. En als jij niet zo had aangedrongen, dan had ik gedacht: jammer maar helaas en weer overgegaan tot de orde van de dag. Maar nu we weer een *date* hebben gepland, moet ik toegeven dat ik me er wel weer erg op verheug om hem te zien.'

'Wel het is een leuke vent, hij heeft een goede baan en geen vervelende nasleep met een ex-vrouw of kinderen, dus ik zou zeggen: ga ervoor.'

Dit is weer zo typisch Miranda, altijd optimistisch en zij gaat er altijd vanuit dat als je iets wilt, het vanzelf komt. Wonderlijk genoeg is dat bij haar ook meestal het geval, al heeft ze voor het herstel van haar relatie met Ernst-Jan wel het een en ander in haar leven aan moeten passen, want anders had het zeker op een echtscheiding uitgedraaid. Maar ik moet haar wel gelijk geven, ik moet er gewoon voor gaan.

Hoofdstuk 10

Ik voel me vrolijker dan ik me in jaren heb gevoeld. Gisteren heeft de afspraak met Jacques de Pont plaatsgevonden en tijdens een uitgebreide lunch met hem, zijn *Personal Assistant*, de *Manager Director* van onze organisatie en mijzelf, hebben we de mondelinge toezegging gekregen dat wij aan de slag kunnen met de opdracht.

Dit is het belangrijkste businessplan dat ik tot nu toe heb opgesteld, en ik kan niet wachten er verder mee aan de slag te gaan, tezamen met het team van Jaques.

Het zonnetje schijnt en ik besluit om naar huis te gaan lopen, in plaats van in de overvolle tram te stappen. Ik verruil mijn hakken voor mijn sneakers en loop opgewekt richting huis. Bij een bloemenkraam koop ik een grote bos tulpen, om mijn vrolijke bui nogmaals te onderstrepen.

Thuisgekomen zet ik de bloemen in het water, maak wat te eten klaar en ruim de woonkamer op. Ik verschoon het beddengoed en zet de wasautomaat aan. Helemaal in m'n element, laat ik een emmer vollopen met warm water en een geurig schoonmaakmiddel.

Of het te maken heeft met de energie die ik vandaag heb gekregen door onze opdrachtgever, het voorjaarszonnetje of m'n geplande afspraak met Paul, laat ik in het midden. Het zal wel een combinatie van alles zijn, vermoed ik.

Morgen is het mijn derde afspraak met Paul en ik kijk er heel erg naar uit. Miranda heeft uiteindelijk een *diner-cruise* voor me uitgekozen. Een bekende chef verzorgt daar een paar keer per jaar het diner tijdens een riviercruise en toevallig ook morgenavond. Normaal is deze *diner-cruise* al maanden van te voren volgeboekt, maar ik had het geluk dat er net een annulering was binnengekomen toen ik belde. En na m'n charmes in de strijd te hebben geworpen, heb ik het voor elkaar gekregen dat ze mij de tafel gunde. Waarschijnlijk omdat het voor hen ook minder werk inhield, door niet de mensen die op de reservelijst staan te hoeven bellen.

Miranda heeft deze *diner-cruise* ooit zelf meegemaakt en volgens haar is dit diner tijdens een riviercruise het ultieme romantische uitje.

De vorige twee afspraken waren een verkenningsfase, maar vanavond wil ik voor mezelf vaststellen of er meer is dan gezellig met elkaar uit eten te gaan. Ik heb genoeg vrienden en vriendinnen om gezellig mee op pad te gaan en daar heb ik Paul niet voor nodig.

Mocht er niet meer inzitten, dan kan ik daar best mee leven. Maar mocht blijken dat ik serieus wil onderzoeken of er een toekomst voor ons samen is weggelegd, dan zal ik me ook kwetsbaarder opstellen en dit duidelijk laten blijken aan hem. En zijn reactie hierop uitaard een rol laten spelen.

En ik heb de boodschap van Miranda begrepen. Genieten, en niet de hele avond nadenken hoe het verder zal gaan.

Ik heb vanmorgen heerlijk uitgeslapen en kunnen ontbijten op m'n terras. Ik heb me voorgenomen dat het vandaag voor mij een verwendag is, schenk nog een kop koffie in en *download* de ochtendkrant. Genietend van de rust, m'n koffie en vooral het lentezonnetje, voel ik me compleet tevreden met mezelf. Een mus pikt de kruimels, die ik heb laten vallen tijdens het ontbijt van de vloer en hipt vrolijk heen en weer.

Nadat ik het nieuws tot me heb genomen en m'n koffie heb gedronken, loop ik naar binnen om te vertrekken naar mijn afspraak bij m'n kapper in Capelle aan den IJssel. Ben knipt en verft mijn haar al meer dan vijfentwintig jaar en ik zie tegen het moment op dat hij besluit van zijn pensioen te gaan genieten. Al zegt hij altijd dat hij doorgaat tot hij er bij neervalt.

Miranda heeft aan Tooske gevraagd of zij mij op wil maken, en al vond ik dat een beetje onzinnig en zelfs te veel van het goede, ik heb het aanbod van Tooske toch maar geaccepteerd, wetende dat Tooske de paar extra centen die zij hiermee bijverdient goed kan gebruiken.

Bovendien ben ik haar nog wel iets verschuldigd na haar hulp, toen ik zo dom was geweest om die behandeling aan m'n lippen te laten uitvoeren.

Miranda vindt het nog steeds onzin, maar ik wil niet dat Paul weet waar ik woon, al wil ik vanavond wel een paar wijntjes kunnen drinken en heb daarom een taxi besteld en Paul beloofd dat ik hem met de taxi ophaal.

Ik had er geen idee van waar hij woont, maar nadat hij zijn adres aan me heeft doorgeven, weet ik dat hij midden in het centrum van Rotterdam woont, en op de route naar de aanlegplaats voor de *diner-cruise*.

Ik denk steeds terug aan de woorden van Miranda: 'laat het allemaal op je afkomen en ga niet de hele dag en avond na te denken over wat er kan gebeuren en of je dat nu wel of niet wil.'

Desondanks doe ik dit toch, en hoe meer het moment van onze afspraak nadert, hoe meer ik ervan overtuigd ben dat ik weinig weerstand zal bieden als hij vanavond een stapje verder zou willen gaan dan een zoen op m'n wang. En stiekem hoop ik dat hij dit ook zal doen.

Hoofdstuk 11

Het huis van Tooske is klein, maar gezellig ingericht. Het oogt misschien een beetje wanordelijk door de fleecedekens, tijdschriften, kranten en schoenen, die verspreid over de kamer liggen, maar wel schoon.

Nadat ze me van een onberispelijke make-up heeft voorzien en ik tevreden ben met het resultaat, biedt ze me een kop koffie aan.

'Een half uurtje heb ik nog wel de tijd voor een kop koffie,' accepteer ik haar uitnodiging, waarna ik plaatsneem aan de grote ronde tafel, die de keuken van de woonkamer scheidt.

Uiteraard wil Tooske alles over mijn afspraak met Paul weten. Van Miranda heb ik ooit begrepen dat Tooske een echte bemoeial is, maar met haar hart op de juiste plaats en een geheim kun je haar wel toevertrouwen. Omdat ik me op m'n gemak voel bij haar, kost het me weinig moeite om over m'n ware gevoelens te spreken, en anders dan bij Miranda, heb ik het gevoel dat de dingen al pratende ook voor mezelf een beetje duidelijker worden.

'Je durft niet verliefd te worden,' is de conclusie van Tooske. 'Ik heb hetzelfde gezien bij Mirthe. Die fladderde na het overlijden van haar man ook van scharrel naar scharrel, maar wilde zich niet binden. Uit angst om nogmaals zoveel verdriet mee te moeten maken, maar ook uit een soort van trouw en mistplaats schuldgevoel naar haar overleden man. Maar toen ze uiteindelijk een man tegenkwam die dit allemaal heel goed begreep en haar de tijd gaf om zelf tot de conclusie te komen dat zij een toekomst met hem wilde opbouwen, heeft ze alle gevoelens die haar blokkeerden om aan een nieuwe relatie te beginnen, overwonnen. Misschien voelt Paul ook wel aan dat hij het bij jou niet moet overhaasten. En ik weet zeker dat als hij de juiste man voor je is en jij de juiste vrouw voor hem, het allemaal wel goed zal komen.'

Met de woorden van Tooske nog in m'n achterhoofd schenk ik, als ik weer thuis ben, voor mezelf een kop koffie in, voor ik me ga omkleden voor m'n afspraak met Paul.

Miranda heeft zojuist nog een WhatsApp-berichtje gestuurd om me een fijne avond toe te wensen, al kon ze het niet nalaten om erbij op te merken dat ik dit voor een groot deel in eigen hand heb.

De jurk die ik samen met Miranda in Brussel heb gekocht hangt klaar, m'n haar is gedaan door mijn kapper en m'n make-up is door Tooske onberispelijk aangebracht, dus ik heb niks anders te doen dan te wachten tot het tijd is om me om te kleden en de taxi voorrijdt.

De minuten tikken maar langzaam voorbij en ik loop onrustig rond. Ik geef vanavond natuurlijk een duidelijke boodschap af aan Paul, nu ik zo opgedoft op onze afspraak verschijn en een romantisch diner heb uitgezocht. Alleen een blinde zonder smaakpapillen zou het nog kunnen ontgaan wat mijn intenties zijn voor vanavond, of misschien zelfs wel voor de toekomst.

Als de taxi eindelijk voorrijdt haal ik opgelucht adem, maar voel tevens de zenuwen door m'n lichaam gieren. Gelukkig tref ik een taxichauffeur die graag het woord voert, waardoor de rit tot aan Paul snel voorbij lijkt te gaan. Paul staat al te wachten en ik zie dat ook hij

zijn best heeft gedaan om er goed uit te zien. Hij is zonder enige twijfel ook naar de kapper geweest en in zijn donkergrijze kostuum ziet hij er geweldig uit.

Hij begroet me enthousiast en al snel ben ik mijn zenuwen de baas. Nadat de taxi ons heeft afgezet en Paul ziet waar ik de reservering heb gemaakt, reageert hij verheugd.

'Jemig, Bente, hoe is het je gelukt om voor vanavond hier te reserveren, met de gastchef van vanavond? Die man is een legende.'

Ik kijk hem glimlachend aan en vertel dat dit mijn geheim is. Nadat een vriendelijke gastvrouw onze jassen in de garderobe heeft gehangen, nemen we plaats aan onze tafel. Met een welkoms glas champagne, genieten we van de mooi gedekte tafel en het uitzicht op de skyline van Rotterdam.

'Je ziet er geweldig uit vanavond,' complimenteert Paul me. 'Ik zie iets anders aan je, maar niet wat het is.'

'Waarschijnlijk m'n lippen die weer normaal zijn,' merk ik lachend op, precies op het moment dat de ober ons het menu van de chef komt toelichten en vraagt of er nog allergieën zijn.

Ik verslik me haast in m'n slok champagne als Paul antwoordt: 'ja, mevrouw heeft een pinda-allergie.'

Ik weet hoeveel stress zo'n allergie in een keuken kan geven en schaam me dat ik onnodig voor zoveel onrust zorg. Ik neem me voor om Paul binnenkort op te biechten wat de werkelijke oorzaak was van m'n opgezwollen lippen, maar voor nu laat ik het zo.

De sommelier adviseert het bijpassende wijnarrangement, maar dat lijkt me voor mij minder geschikt. 'Ik ben niet zo'n grote drinker en het menu bestaat uit zes gangen, exclusief dessert. Dat wil dus zeggen minimaal zes glazen wijn, plus dit glas champagne. Ik geloof dat dit te veel van het goede voor mij zal zijn,' antwoord ik naar alle eerlijkheid.

De sommelier vertelt dat dit geen probleem is en hij ook een half arrangement kan schenken, waardoor ik wel bij elk gerecht van de bijpassende wijnen kan genieten, maar in een kleinere hoeveelheid.

Nadat ik de sommelier heb verteld dat ik daar graag gebruik van wil maken, vervolgt Paul ons eerdere gesprek.

'Nee, het zijn niet alleen je lippen. Je ziet er gewoon heel goed en stralend uit vanavond.'

Ik bedank hem voor het compliment, zonder verder toe te lichten dat me dit ook haast een hele dag bij de kapper en Tooske heeft gekost. Om nog maar te zwijgen over het fortuin, dat ik op aandringen van Miranda, heb uitgegeven aan de jurk.

'Jij mag er ook best zijn, dat kostuum staat je goed.'

Waarna hij me bedankt voor het compliment en hij wel eerlijk toegeeft dat hij vandaag naar de kapper is geweest en een nieuw kostuum heeft aangeschaft.

'Toch niet speciaal voor deze avond?' reageer ik verbaasd.

'Ja en nee, ik was al langer tijd aan een nieuw kostuum toe, en vond dat deze avond een mooie gelegenheid bood om het dan ook eindelijk daadwerkelijk aan te schaffen.'

Terwijl de amuse wordt geserveerd, merken we dat we langzaam van de kade wegvaren en

de riviercruise is begonnen. De cruise brengt ons eerst langs het havengebied en zal daarna richting Dordrecht varen.

Het is een heldere avond en we genieten van de skyline van Rotterdam, die langzaam aan ons voorbijglijdt. We passeren Hotel NewYork en dit hotel, ooit de cruiseterminal voor de Holland Amerika Line in de tijd dat de eerste cruiseschepen vanuit Rotterdam naar NewYork vertrokken, oogt ingebouwd tussen de vele glazen wolkenkrabbers, zowel nietig als krachtig.

We varen langs Delfshaven, een van de weinige plekken in Rotterdam waar men zich nog een beeld kan vormen hoe het er in deze stad voor de tweede wereldoorlog uit moet hebben gezien. Als we iets voorbij Maassluis omkeren, om de tocht te vervolgen richting Dordrecht, treedt de schemer in en als niet veel later de duisternis is ingevallen, lijkt de omgeving door de vele lichtjes van de stad vanaf het water haast sprookjesachtig.

Miranda had gelijk, romantischer dan dit kan het niet worden. De rust die van het kabbelende water uitgaat, de heerlijke gerechten en de uitstekende wijnen maken de avond compleet en ik voel mij relaxter dan ik me in lange tijd heb gevoeld.

Paul lijkt feilloos aan te voelen waarom ik hem voor deze romantische avond heb uitgenodigd en zijn houding is al vanaf het begin van de avond minder afstandelijk dan tijdens onze eerdere afspraakjes. Of afstandelijk, nee, dat is niet het goede woord. Onze gesprekken zijn nu intiemer, minder oppervlakkig en uiteindelijk vraagt hij mij hoe ik de toekomst voor me zie.

'De toekomst, wel, ik hoop dat ik nog lang gezond en actief blijf en dat ik succesvol in mijn werk blijf, omringt door lieve vrienden en familie,' antwoord ik hem, wetende dat dit niet is wat hij wil horen.

Hij glimlacht om m'n antwoord en verduidelijkt: 'Bente, welke rol zie jij voor mij in je leven weggelegd?'

Ik voel mij door de directheid van zijn vraag overrompeld en m'n hals en gezicht roodkleuren, terwijl ik eerlijk antwoord dat ik hoop dat hij een rol in mijn leven zal gaan spelen en meer dan alleen als goede vriend waar ik af en toe gezellig mee uitga. Een brede glimlach verschijnt op z'n gezicht en hij lijkt oprecht blij te zijn met mijn antwoord.

'Dat zou ook ik heel fijn vinden, Bente. Sinds mijn scheiding heb ik voor het eerst het gevoel een vrouw tegen te zijn gekomen, die gevoelens bij me oproept. Maar jij was toch wat terughoudend merkte ik en ik was er niet zeker van of jij ook meer wilde dan alleen af en toe gezellig uit eten gaan.'

Zijn antwoord verrast mij, want ik was echt in de veronderstelling dat ik me redelijk open had opgesteld naar hem, maar blijkbaar was dat toch niet het geval en had Miranda gelijk.

'Zullen we dan maar eens gaan onderzoeken of er meer is? Ik bedoel, elkaar beter leren kennen en wat meer samen ondernemen,' stel ik, toch nog wat onzeker, voor.

'Ik wil niks liever dan dat,' antwoordt hij me, waarna hij zich voorover buigt om me voorzichtig een zoen te geven.

Na een spectaculair dessert, opgediend door de chef zelf, meren we aan en lopen we langzaam richting de taxistandplaats. Het is een kille avond en ik huiver even als ik de koude wind voel die, tussen de wolkenkrabbers door, om ons heenslaat. Paul legt een arm om mij heen en ik voel de warmte van zijn aanraking door m'n lichaam stromen, terwijl ik me afvraag of ik moet voorstellen bij mij thuis nog een afzakkertje te drinken, in de wetenschap hoe hij mijn uitnodiging zal opvatten, of dat het daarvoor nog te vroeg voor is. Gelukkig hoef ik hier niet langer over na te denken, als Paul vertelt dat hij de volgende morgen weer vroeg aan het werk moet, omdat er een grote partij gepland staat, maar hij nog voldoende uurtjes kan slapen voor de wekker af zal gaan.

Gevoelens van opluchting en teleurstelling vechten om een plaats in m'n hoofd, terwijl we in de taxi stappen en Paul zijn adres opgeeft en vertelt dat de chauffeur mij daarna op een ander adres af moet zetten.

Eenmaal bij zijn huis aangekomen, geeft hij me een zoen, bedankt me voor de heerlijke avond en belooft me snel te bellen, waarna hij uitstapt en ik de chauffeur het adres geef waar hij mij af moet zetten.

Als ik thuis op de bank de avond nog even de revue laat passeren, voel ik me zowel gelukkig, als verdrietig en onzeker. Maar als ik na een kwartiertje een WhatsApp-bericht ontvang met de tekst: welterusten prinses, voel ik voor het eerst in vele jaren de spreekwoordelijke vlinders in mijn buik, terwijl ik zijn bericht beantwoord met: welterusten, ik kijk ernaar uit je weer te zien, en voeg de emoji toe met drie hartjes rond haar gezicht.

Hoofdstuk 12

Als ik de volgende dag wakker word, voel ik als eerste de vlinders in mijn buik en een energie die alleen mensen die verliefd aan het worden zijn voelen. Aan de ene kant had ik het heerlijk gevonden als hij nu naast me had gelegen, maar het gevoel dat het goed is het niet te overhaasten, wint al snel.

Terwijl ik mezelf verwen met een versgebakken croissant, belegd met een dikke laag roomboter en jam, hoor ik een paar berichten binnenkomen.

Het eerste bericht is van Miranda, die vraagt of ik haar wil bellen om verslag uit te brengen en het tweede bericht is tot mijn verrassing van Janneke, die bericht dat ze hoopt dat ik een leuke avond heb gehad en alles is gelopen zoals ik het mij had voorgesteld. Ik beantwoord haar bericht met de woorden dat de avond meer dan dat was en Paul en ik elkaar waarschijnlijk in de toekomst vaker zullen ontmoeten.

Ik besluit net Miranda later die ochtend pas te bellen en eerst nog even tijdens mijn ontbijt na te genieten van de vorige avond, als ik opnieuw een bericht ontvang dat van Paul afkomstig blijkt te zijn, en hij me vraagt of ik lekker heb geslapen en of ik het gezellig vind als hij vanavond na zijn werk nog even bij mij langskomt.

Lijkt me meer dan gezellig, bericht ik hem snel terug en geef hem mijn adres door. Ik had gehoopt dat het niet te lang zou duren voor ik hem weer zou zien, maar had er geen rekening mee gehouden dat dit vanavond al zou zijn.

Plotseling krijg ik geen hap meer door m'n keel en besluit toch Miranda nu al te bellen, gewoon omdat ik er even met iemand over moet praten, en ik breng haar uitgebreid verslag uit van de avond.

Miranda, een romanticus puur sang, is haast net zo opgetogen over het verloop van de avond als ik dit zelf ben. Al kan ze het niet nalaten om nog even onder mijn aandacht te brengen dat ik zonder haar Paul nooit had leren kennen en de romantische avond nooit had plaatsgevonden.

Normaal wil ik me nog weleens ergeren aan dit soort opmerkingen, waarbij het uiteindelijk toch altijd weer om haar lijkt te draaien, maar vandaag kan het me helemaal niks schelen en bedank haar zelfs voor het feit dat zij daar haar huwelijksfeest heeft gegeven.

'Bente, ik had helemaal gelijk, van een bruiloft komt een bruiloft,' draaft zij enthousiast door.

'Nou, zover is het nog niet, Miranda. Laten we eerst maar eens kijken wat deze avond brengt,' temper ik haar enthousiasme een beetje.

'Ik kom later vandaag even een fles van de beste champagne brengen uit de voorraad van Ernst-Jan,' belooft ze en al vertel ik haar tot drie keer toe dat dit niet nodig is, zij is er niet van te weerhouden en omdat ik voor vandaag toch verder geen plannen heb, spreek ik met haar af dat ze vanmiddag bij me langs kan komen.

Daarna schenk ik mezelf nog een kop koffie in, en geniet van het vooruitzicht, over wat deze avond zou kunnen brengen.

Miranda heeft niet alleen een fles champagne gebracht, maar ook nog een bos witte en roze rozen en een schaal heerlijke hapjes en ik vraag me af hoe ze dit zo snel voor elkaar heeft gekregen.

'Heb ik voor Mirthe ook gedaan en met succes.'

Ik ken Mirthe niet, maar ik glimlach bij het idee dat Miranda blijkbaar van mening is dat zij een niet geheel onbelangrijke bijdrage heeft geleverd aan het feit dat Mirthe nu een relatie heeft.

Zoals ik al had verwacht wil ze ook een kijkje in mijn garderobekast nemen om te besluiten wat ik vanavond aan moet trekken en ik laat haar maar even begaan, in de wetenschap dat verzet hiertegen bieden geen enkel effect zal hebben. Nadat zij mijn kast aan een kritische blik heeft onderworpen en haar keuze heeft gemaakt, vraagt ze wat ik van plan ben vanavond.

'Ik ben niks van plan, Miranda, ik laat alles gewoon op een natuurlijke manier gebeuren, op het moment dat ik het gevoel heb dat het juiste moment daar is en niet eerder. Of dit nu vanavond is of over een maand,' en ik hoop dat ik haar hiermee duidelijk maak dat ik niet wil dat zij zich hiermee gaat bemoeien.

'Nou, trek toch voor de zekerheid maar een beetje sexy lingerie aan,' moppert zij op een toon alsof ze het niet met me eens is en van mening is dat ik er vanavond gewoon voor moet gaan.

'Miranda, ik ben niet zoals jij en doe de dingen in mijn eigen tempo,' en terwijl ik dit zeg, hoor ikzelf dat dit nogal ongepast klinkt en ben blij dat in elk geval Ernst-Jan mijn opmerking niet heeft gehoord.

Maar Miranda is tot m'n verbazing helemaal niet verontwaardigd over mijn opmerking en merkt zelfs op dat het jammer is dat ik niet een beetje meer ben zoals zij.

Ik heb zelden dit soort gesprekken van Miranda gewonnen en laat het ook nu maar voor wat het is en beloof haar in elk geval te zijn voorbereid op dingen die vanavond kunnen gebeuren. Daarna neemt ze afscheid met de woorden dat ze morgen met me wil lunchen en alles wil horen over hoe de avond is verlopen. En opnieuw duldt zij geen tegenspraak.

Ik loop onrustig heen en weer door het huis, wachtend op het moment dat Paul aanbelt en kijk voor de tiende keer in de spiegel hoe ik eruitzie. Als Paul uiteindelijk aanbelt, schrik ik toch van het geluid van de bel en voel m'n hart overslaan. Zo kalm mogelijk loop ik naar de voordeur om hem binnen te laten en ga hem voor naar de woonkamer.

Ik woon in een ruim appartement met een groot terras dat een wijdst uitzicht biedt, richting de *Sky-line* van Rotterdam. Het appartement heb ik smaakvol ingericht met witte meubels en een lichtgrijze gietvloer, die zowel bij de eettafel als bij de salontafel, wordt bedekt door een felgekleurd kleed. Grote kleurrijke schilderijen aan de muur, maken het geheel af.

Als Paul de kamer binnenkomt fluit hij goedkeurend.

'Bente, wat een schitterend appartement en wat een geweldig uitzicht. Ik durf je nu eigenlijk niet meer te ontvangen in mijn kleine vrijgezellenwoning.'

Ik glimlach verlegen, in de wetenschap dat het contrast tussen mijn appartement en dat van hem inderdaad enorm groot zal zijn. Ik beseft dat er een enorme kloof zal zijn tussen zijn vermogen en dat van mij. Opnieuw vraag ik me af of dit op enig moment onze relatie zou kunnen beïnvloeden, maar schud dit gevoel snel van me af, omdat ik voor nu alleen maar wil genieten van deze avond.

Ik vraag wat hij wil drinken en vertel dat ik een goede fles champagne klaar heb staan, maar hij wil eerst graag een kop koffie. Nog steeds niet helemaal op m'n gemak, loop ik naar de keuken om koffie voor ons in te schenken en hij loopt al pratende achter me aan en neemt plaats op een van de barkrukken die langs het kookeiland staan.

Ik schenk de koffie in en leg wat chocolade en koekjes op een schaal, waarna ik op de barkruk naast hem plaatsneem. Nog voor ik kan vragen of hij melk of suiker gebruikt in z'n koffie, pakt hij me beet en kust me hartstochtelijk.

Ik voel me slap worden in zijn armen en geef me volledig over aan het gevoel dat mij op dat moment overspoelt.

Dat deze avond zou brengen wat het heeft gebracht, dat had ik diep in m'n hart wel voorzien. Maar ik had zelfs in m'n stoutste dromen niet kunnen bedenken dat de koffie onaangeroerd zou blijven staan, en al voor de avond begon, deze zou eindigen in mijn slaapkamer.

Paul blijkt een goede minnaar te zijn, die zowel teder als hartstochtelijk de liefde met me bedreeft.

Nadat wij uitgeput naast elkaar liggen, weet ik dat ik verloren ben en verliefd op deze man ben geworden. Ik kan op dit moment alleen maar hopen dat dit gevoel wederkerig zal zijn, in de wetenschap dat een man niet persé verliefd hoeft te zijn om de liefde met een vrouw op zo'n hartstochtelijke, maar toch liefdevolle manier te bedrijven.

'De koffie zal wel koud zijn,' merk ik op om de stilte tussen ons te verbreken. 'Maar misschien lust je nu wel een glaasje bubbels?' opper ik.

Een beetje onwennig om zo naakt uit bed de stappen, pak ik mijn badjas en loop naar de keuken om de fles champagne en twee glazen te pakken. Als ik weer terugkom in de slaapkamer, zit Paul inmiddels rechtop in bed, met het laken tot over zijn heupen geslagen. Zijn zongebruinde huid en gespierde lichaam, doen m'n hart sneller kloppen.

Ik reik hem de fles champagne aan om te ontkurken en vlij me tegen hem aan in bed, terwijl hij de glazen volschenkt.

'Proost, op een mooie tijd samen,' en hij neemt met een tevreden gezicht een slok van de champagne.

'Ja, op een mooie en hopelijk lange tijd samen,' toost ik.

Het voelt tegelijkertijd onwennig en vertrouwd, om hier samen met hem in mijn bed te zitten en ik beseft hoe weinig we eigenlijk nog van elkaar weten.

Ik weet waar hij werkt, waar hij woont, dat hij gescheiden is en droomt van een eigen B&B, ergens waar hij de rust op kan zoeken. Hij weet dat ik weduwe ben, waar ik werk en geen

andere droom heb dan misschien ooit, als ik niet meer werk, ergens in een zonnig land een appartement te kopen om daar te overwinteren. En we weten van elkaar waarom wij geen kinderen hebben, maar meer weten wij niet van elkaar.

Waar wordt hij blij van? Wat zijn z'n onhebbelijkheden, waar blinkt hij in uit, wat is zijn lievelingseten? Ik wil nog zoveel over hem te weten komen. Maar vanaf nu zullen we elkaar beter leren kennen en ook meer over elkaar te weten komen. En ik weet nu in elk geval wat een goede minnaar hij is. En nog voor we onze glazen leeg hebben, bewijst hij dat laatste nogmaals.

Ik word de volgende ochtend wakker van het gestommel uit de keuken en de geur van versgemalen koffie en gebakken brood mijn neus bereikt.

Herinneringen aan de vorige avond komen al snel naar boven en ik loop naar de keuken waar ik Paul aantref, terwijl hij voor ons een ontbijt klaarmaakt.

Verrast door het feit dat hij zich al zo snel thuis lijkt te voelen in mijn keuken, pak ik een kop koffie van hem aan en neem een hap van mijn croissant, die hij blijkbaar in mijn keukenkast heeft gevonden en in de oven heeft afgebakken.

'Zo, schone slaapster, ik dacht dat je nooit wakker zou worden,' begroet hij me met een glimlach en als ik op de klok kijk zie ik dat het al halfnegen is, en het verbaast me dat ik zolang heb geslapen.

Meestal ben ik al rond zeven uur mijn bed uit, of ik nu wel of niet moet werken.

'Ik heb heerlijk geslapen,' antwoord ik hem en vraag of hij ook goed heeft kunnen slapen, in een voor hem vreemd bed.

'Dat bed voelt al heel vertrouwd hoor, ik heb heerlijk geslapen en dat kon ook niet anders, na zo'n geweldige avond.'

Nadat we hebben ontbeten kijkt hij op zijn horloge en zegt dat hij moet gaan douchen, daar hij om elf uur op zijn werk wordt verwacht.

'Ik zou graag gisteravond nog even dunnetjes over doen, maar helaas zit dat er niet meer in,' en ik hoor de teleurstelling in zijn stem.

'Dan moeten we maar snel even tijd vrij maken om het nog een keertje over te doen.'

En na mijn woorden neemt hij nog snel een slok van zijn koffie en loopt naar de badkamer, terwijl ik achter hem aanloop om hem een handdoek te geven. Eenmaal in de badkamer pakt hij me beet en voor het eerst in m'n leven heb ik seks onder de douche. Maar voor alles is een eerste keer en deze eerste keer beleef ik graag met hem.

Hoofdstuk 13

De lunch met Miranda was zoals een lunch met Miranda altijd is, uitgebreid en vooral heel veel luisteren naar haar belevenissen of haar visie op jouw belevenissen.

Miranda is het afgelopen jaar beslist in haar voordeel veranderd, maar sommige dingen zullen nooit veranderen. Al moet ik toegeven dat ik nu langer aan het woord ben geweest, dan ik gewoonlijk ben en zij weinig commentaar had over het verloop van de avond.

Ik voelde me wel onaangenaam verrast, door haar opmerking dat ze dit soort dingen toch wel een beetje mist, sinds haar relatie met Ernst-Jan is hersteld. Miranda is een vreselijke flirt, die er niet voor schroomde af en toe te ver te gaan en zich liet verleiden, of beter gezegd, een man zich door haar liet verleiden tot meer dan een onschuldige flirt of zoen. Ik ging er altijd vanuit ze hiermee een leegte in haar leven probeerde op te vullen, daar zij dan wel getrouwd was, maar dit alleen een papieren overeenkomst leek te zijn, zonder dat er van een relatie, laat staan liefde, sprake was. En nu vertelde ze me doodleuk dat ze haar geflirt met andere mannen mist.

Gelukkig stelde ze me gerust met de woorden dat zij het mist, maar haar relatie met Ernst-Jan veel belangrijker is en het voor haar volstaat als ze kan meegenieten met mijn belevenissen met Paul. Al ben ik niet van plan om alle in- en outs van mijn intieme leven met haar te delen.

Een paar dagen na mijn lunch met Miranda, heeft Janneke gebeld om te vragen of ik haar wil helpen met het organiseren van de *housewarmingparty* die zij wil geven. Nadat ik haar dit heb beloofd, vraagt ze of ik na mijn afspraak met Paul nog contact met hem heb gehad. Ik vertel haar dat de hij de avond na onze afspraak bij me langs is geweest en dat ik daarna nog een bericht heb ontvangen, waarin hij heeft beloofd me snel te bellen voor een nieuwe afspraak. Ik merk dat de teleurstelling in m'n stem te horen is, omdat hij tot dit moment nog niet heeft gebeld.

'Stel je verwachtingen maar niet te hoog, dan is de teleurstelling minder,' adviseert ze me.

En al weet ik best dat zij daar gelijk in heeft, het kost me grote moeite om geen verwachtingen te koesteren na onze hartstochtelijke avond en zijn mooie woorden.

Ik spreek met Janneke af om later deze week bij haar thuis de dingen met haar door te nemen en zet een romantische komedie op, in de hoop dat ik me daar weer een beetje vrolijker door ga voelen.

Wat is verliefd zijn toch vermoeiend en een rollercoaster van emoties. En van afwachten wat er zal gebeuren. En dat is beslist niet leeftijd gebonden.

Als ik de volgende dag op mijn werk arriveer, staat Merel me al op te wachten met een brede grijns op haar gezicht.

'Je moet bij de baas komen, want hij heeft positief nieuws voor je.'

'Wanneer?' vraag ik haar.

'Nu meteen.'

Nieuwsgierig naar wat hij mij te vertellen heeft, loop ik naar zijn kantoor waar hij me naar binnen wuift, terwijl hij z'n telefoongesprek afrondt.

'Ik heb gisteren een gesprek gehad met Jacques du Pont en hij heeft mij gevraagd of het mogelijk is dat jij twee dagen per week bij hem op kantoor komt werken, tijdens de duur van het hele project. Hij wil graag zelf de vinger aan de pols houden en hij is van mening dat jou in de buurt hebben, daar de beste voor oplossing is. Uiteraard kun je ook aan je overige projecten werken als je bij hem op kantoor bent, want in het contract staat nergens vermeld dat hij exclusieve rechten heeft op jouw tijd.'

Ik wil protesteren dat ik maar drie dagen per week werk en niet van plan ben om meer dagen te gaan werken, maar hij is mij voor door te zeggen dat, als ik mijn reistijd meereken en in de trein wat werkzaamheden verricht, wat hem betreft mijn werkweek er dan opzit en hij niet verwacht dat ik daarnaast ook nog elke week een dag op kantoor in Rotterdam doorbreng.

'Hooguit een uurtje na je terugkomst om rechtstreeks verslag aan mij uit te brengen en je team bij te praten. Onze samenwerking met Jacques is voor ons van levensbelang en als wij op deze manier aan zijn wensen tegemoet kunnen komen, zijn we je heel erg dankbaar.'

Eigenlijk hoef ik verder niet meer over zijn voorstel na te denken en het lijkt me een leuke nieuwe uitdaging en een goede manier om mijn kennis van de Franse taal weer wat op te vijzelen.

Opgetogen loop ik terug naar mijn kantoor, waar ik Merel op de hoogte breng van het verzoek en haar vraag om voor de komende drie maanden een hotelkamer voor de maandag- en dinsdagnacht te reserveren, en het kantoor van Jacques te informeren dat ik met ingang van volgende week elke dinsdag en woensdag bij hem op kantoor door zal brengen.

Nadat ze heeft beloofd dit te regelen en ervoor zal zorgen dat de treintickets wekelijks voor mij klaarliggen, ga ik verder met mijn werk.

Er zijn een paar dossiers die ik de komende maanden over wil dragen aan een collega, maar de meeste projecten wil ik in eigen beheer houden. Ik zie nog wel hoe ik dat allemaal in het vat moet gieten, maar voor nu wil ik mij niet alleen richten op het werk in Brussel, waardoor ik na mijn terugkomst hier op kantoor misschien tot de conclusie kom dat ik overbodig ben geworden, en de overige projecten over andere collega's zijn verdeeld.

Net als ik een collega wil vragen naar mijn kantoor te komen, gaat mijn telefoon en zie tot m'n blijdschap dat het Paul is.

'Goedemorgen, schoonheid, hoe is het met je? Heb je me een beetje gemist?'

'Nee hoor, geen minuut. Daar heb ik nog helemaal geen tijd voor gehad,' antwoord ik stoer en niet geheel naar waarheid.

'Heb je dan wel tijd om vanavond bij mij te komen eten? Niks bijzonders hoor, maar ik mis je en ik hoef vanavond niet te werken.'

Ik twijfel even of ik niet te happig klink als ik zijn uitnodiging accepteer, maar besluit dat, als ik echt een serieuze relatie met hem op wil bouwen, het geen zin heeft om poppenkast te spelen en de afspraak af te slaan, terwijl ik niks anders te doen heb.

'Ik zie je vanavond. En ik beloof je niks met pinda's klaar te maken.'

Ik weet niet of hij dit serieus meent of de draak met me steekt en neem me voor om hem vanavond te vertellen over mijn mislukte schoonheidsingreep.

Hoofdstuk 14

Later dan verwacht, stap ik bij Paul binnen, waar ik vanuit zijn keuken de heerlijke geuren van knoflook en kruiden meen te herkennen.

'Sorry dat ik zo laat ben, maar het was erg druk op mijn werk en ook onderweg.'

Maar hij wuift mijn excuus weg en vertelt dat hij alleen maar blij is om me weer te zien en een half uurtje later niks uitmaakt. Nadat hij me uit m'n jas heeft geholpen, gaat hij me voor naar zijn kleine, maar gezellige woonkamer, die vooral gedomineerd wordt door een grote tv met een surround systeem aan de wand, een luie stoel en een hoekbank. Het is ontegenzeggelijk een mannenhuis, al staat er op tafel wel een vaas met een verse bos bloemen en is de tafel gezellig gedekt.

Nadat hij mij wat te drinken heeft ingeschonken, komt hij naast me op de bank zitten.

'Ik heb je gemist, is dat raar?' vraagt hij, terwijl hij zijn vinger om een pluk haar van me wikkelt.

'Ach, wat is raar?' probeer ik luchtig te antwoorden, maar geef toe dat ook ik naar onze volgende ontmoeting heb uitgekeken.

'Het is vervelend dat ik vaak in de avonden moet werken, maar gelukkig werk jij maar drie dagen per week, dus moet er genoeg ruimte te vinden zijn om met elkaar af te spreken, want op maandag ben ik altijd vrij en jij ook.'

Terwijl hij dit opmerkt, besef ik dat dit nog lastig gaat worden, als ik zoals ik van plan was, op maandagavond al naar Brussel vertrek.

'Ach, dat lost zich vanzelf allemaal wel op. Als we elkaar graag willen zien dan blijft er genoeg tijd over.'

En ik voel me vanbinnen warm worden na zijn opmerking, waaruit blijkt dat hij van plan is om me nog heel vaak te zien. Hij wil daarna van alles weten over mijn werk in Brussel. Hij luistert belangstellend en is oprecht blij voor me dat ik zo'n belangrijke relatie toegewezen heb gekregen.

Daarna verdwijnt hij naar de keuken, om niet veel later terug te komen met een schaal dampende pasta met schelpdieren. We laten ons het eten goed smaken en als ik hem tijdens het dessert opbiecht wat de werkelijke reden was van mijn opgezwollen gezicht, barst hij in lachen uit.

'Ik ben blij te horen dat je geen allergieën hebt en doe mij en jezelf een plezier door niet meer van die rare ingrepen te doen. Je bent veel te mooi zoals je bent,' complimenteert hij me, en ik beloof dat ik het nooit meer zal doen.

'Ik weet zelf niet waarom ik dat wilde,' geef ik eerlijk toe. 'Ik denk dat ik een beetje ben meegesleurd in de hype, al is dat eigenlijk helemaal niks voor mij om te doen.'

'Nee, dat denk ik ook niet. Maar er is gelukkig geen blijvende schade aan je gezicht aangericht, en je hebt je lesje wel geleerd,' is zijn conclusie, waarna hij zonder verdere inleiding naar mijn leeftijd vraagt.

'Bijna vijftig en als je wilt weten wanneer, ik ben op twintig september jarig,' antwoord ik kortaf.

Niet dat ik problemen met mijn leeftijd heb, maar hij had zijn vraag tot minstens kunnen inleiden met woorden als: 'ik weet dat het onbeleefd is om te vragen.'

'Dan ben je dus precies een jaar en zes maanden ouder dan ik ben, want ik ben afgelopen maart achtenveertig geworden.'

Ik weet dat ik wat meer over elkaar te weten wilde komen, maar ik voel me ongemakkelijk dat het eerste weetje blijkt te zijn, dat ik dus ouder ben dan Paul. Ik realiseer me dat ik dit eigenlijk al vermoedde en daarom de vraag ongemakkelijk vond.

'Vind je dat een probleem?' vraag ik hem een beetje ongerust, maar hij vertelt dat hij niet zou weten waarom.

'Ik had je nooit bijna vijftig geschat en wat maken die paar maanden uit? Een mens weet toch niet hoelang hij fit en vitaal mag blijven en ik ken mensen van veertig die het echt afleggen als ik hen met jou vergelijk.'

Waarna ik besluit om het leeftijdsverschil maar even te laten voor wat het is. Daarna wil hij weten of mijn ouders nog in leven zijn en of ik broers en zussen heb.

'Twee zussen, de één is twee jaar ouder dan ik ben en mijn oudste zus is zes jaar ouder. Ik ben dus de jongste van ons gezin. Ik heb nog een broer gehad, maar die is al voor ik werd geboren overleden. Mijn ouders leven beiden nog, maar ik zie hen weinig, want na hun pensionering zijn zij verhuisd naar Drente. Mijn zussen zie ik trouwens ook niet zo heel erg vaak, want de oudste woont net over de grens in Duitsland en mijn andere zus en ik verschillen nogal. Niet alleen qua karakter en uiterlijk, maar ook wat betreft levensstijl en interesses. Zij is, wat je kunt noemen, flamboyant. Een beetje zoals Miranda, alles moet om haar draaien, maar Miranda toont nog wel belangstelling voor anderen en eerlijk gezegd is Miranda vaak het middelpunt vanwege haar uitstraling, haar humor en kijk op de wereld. Mijn zus is drammerig, veeleisend, kijkt op mensen neer en vindt dat zij door haar wat excentrieke voorkomen en gedrag, recht heeft op aandacht. Werken vindt zij een vies woord en ze teert al jaren op de zak van anderen, met name op kosten van de gemeenschap en de subsidies die zij als zijnde kunstenaar ontvangt. Al heb ik nog nooit iets dat in de verte ook maar iets met kunst te maken heeft, uit haar handen zien komen.'

'Heel anders dan bij mij, zo te horen. Mijn ouders leven beiden niet meer, maar mijn boer en ik zijn erg *close* met elkaar. Ik zou mijn broer omschrijven als m'n beste vriend. Al sinds onze kinderjaren zijn we onafscheidelijk. Toen ik nog getrouwd was, gingen mijn vrouw en ik ook vaak met hem en zijn vrouw en kinderen op vakantie. Ons contact is nog steeds heel intens, maar helaas is zijn vrouw ernstig ziek en zit het niet in dat wij binnenkort uitstapjes met elkaar kunnen maken.'

'Wat vreselijk om te horen. Wat mankeert zij, of wil je daar liever niet over praten?'

'Ik praat er inderdaad niet graag over, maar aan jou wil ik het wel vertellen. Vier jaar geleden is er uitgezaaide kanker bij haar geconstateerd. Genezing is niet mogelijk, maar er zijn nog steeds diverse levensverlengende chemokuren mogelijk en die mogelijkheden heeft ze met beide handen aangegrepen. Het is heel zwaar voor haar, vooral de

bijwerkingen zoals kaalheid, vermoeidheid en schrale huid vallen haar zwaar. Maar zij is de dapperste en meest positieve vrouw die ik ken, en we zijn allemaal trots op haar doorzettingsvermogen.'

'Dat zal voor je broer en hun kinderen ook niet gemakkelijk zijn. Hoe oud zijn hun kinderen?'

'Zij zijn gelukkig beiden volwassen en wonen op zichzelf. Zij zijn een grote steun voor mijn broer en schoonzus, maar voor hen is het ook zwaar, zeker voor mijn nichtje die zwanger is. Maar we zijn allemaal hoopvol dat het nog lange tijd goed blijft gaan en geven de moed nog niet op. Zolang de artsen nog positief blijven en er nog behandelingen mogelijk zijn, blijven ook wij positief. En we leven volgens het motto van mijn schoonzus: geniet van alle mooie dingen die er zijn en zeur niet over dingen die de moeite niet waard zijn.'

'Dat vind ik een mooie gedachte. We zeuren tegenwoordig allemaal veel te veel over dingen die de moeite niet waard zijn om je druk over te maken. Pas als je, zoals jouw schoonzus, wordt geconfronteerd dat je leven eindig is, besef je wat belangrijk is. En ik moet eerlijk bekennen dat ik, ondanks de dood van Richard, mij ook nog weleens druk kan maken over niks. Het is hooguit dat ik me er meer van bewust ben geworden dát ik dat doe,' beken ik eerlijk.

'Dat is heel menselijk. Maar door de ziekte van mijn schoonzus ben ik me er wel bewuster van geworden wat belangrijk is in het leven. Daarom hoop ik ook zo snel mogelijk mijn droom waar te kunnen maken om ergens een B&B kunnen kopen. Je kunt alles wel uitstellen in het leven, maar we leven nu en niet in de toekomst en ik vind dat je het aan jezelf verplicht bent om alles uit het leven te halen wat er uit te halen valt en je dromen waar probeert te maken.'

'Kun je dan geen hypotheek of zo krijgen? Ik kan me voorstellen dat het nog lange tijd kan duren voor je genoeg vermogen bijeen hebt vergaard om je droom te verwezenlijken, hoe zuinig je ook zegt te leven.'

'Nee, dat heb ik al geprobeerd, maar ik heb eerst een startkapitaal nodig. Maar genoeg gepraat voor vanavond. Wat dacht je van een kop koffie en even lekker languit op de bank naar een film kijken of zo?' stelt hij voor.

Ik ben wat verbaasd over het abrupte einde van ons gesprek en zijn voorstel, want om al samen op de bank tv te gaan kijken op de eerste avond dat ik bij hem thuis ben, is niet mijn idee van een leuke avond samen.

Maar ik protesteer niet en nadat we samen de tafel hebben afgeruimd, ik de vaatwasser heb ingeruimd en hij koffie voor ons heeft ingeschonken, nemen we plaats op de bank. Nadat hij heeft gevraagd of ik nog een voorkeur heb voor een film en ik hem heb geantwoord dat ik niet zo'n grote filmfan ben, dus dat hij het mag bepalen, zoekt hij gelukkig een film uit die niet alleen uit achtervolgingen en onwerkelijke situaties bestaat.

Als we samen op de bank naar de film kijken, moet ik eerlijk bekennen dat ik het eigenlijk wel leuk vind om zo samen te zitten, alsof we al jarenlang een stel zijn en dat ik het op deze manier samenzijn met een man heb gemist.

Nadat de film is afgelopen, vraagt hij of ik kan blijven slapen of naar huis moet.

'Nee, morgen ben ik vrij, dus ik kan wel blijven slapen.'

Waarna we opnieuw de liefde te bedrijven. Maar ditmaal rustiger, ik zou haast zeggen liefdevoller, en ik me nu al niet meer kan voorstellen dat hij geen deel meer van m'n leven uit zou maken.

De volgende ochtend ben ik zoals gebruikelijk vroeg wakker en weet even niet waar ik ben. Tot ik me realiseer dat ik in het bed van Paul lig, die nog in diepe slaap lijkt te zijn.

Voorzichtig stap ik uit bed en loop naar de keuken om voor mezelf een kop koffie te zetten. Gelukkig heb ik mijn laptop bij me, zodat ik op m'n gemak even mijn e-mail kan bekijken en beantwoorden.

Een half uur later is ook Paul ontwaakt en stapt monteur de keuken binnen. Na me een zoen te hebben gegeven, schenkt hij voor zichzelf een kop koffie in en duikt in zijn keukenkast, op zoek naar iets eetbaars voor het ontbijt.

'Heb je nog plannen voor vandaag? Ik heb een vergadering gepland staan met de medewerkers, maar heb tot een uur of twee tijd om iets gezelligs te gaan doen.'

'Nee, ik was van plan vandaag boodschappen te doen, maar dat kan ook tot vanmiddag wachten. Had jij iets speciaals in gedachten?'

'Nee, niet echt, maar het lijkt redelijk weer te worden, dus misschien is het leuk om een stevige wandeling te maken langs het strand,' stelt hij voor.

'Als je het niet erg vindt dat ik dan nu eerst even naar huis ga om me om te kleden en andere schoenen aan te doen, dan lijkt mij dat een goed plan.'

We spreken af dat hij me over een uurtje ophaalt. Om daarna naar het strand van Rockanje te rijden, omdat je daar gemakkelijker je auto kunt parkeren dan in Hoek van Holland of Scheveningen.

Thuisgekomen trek ik iets gemakkelijks aan en zie dat ik nog tijd heb om Merel even te bellen.

'Kun je de hotelovernachtingen voor mij nog omzetten? Ik zou graag in plaats van op maandag en dinsdag, op dinsdag en woensdag willen overnachten. En stuur even een bericht naar Jacques Du Pont dat ik op dinsdag pas rond elf uur bij hem op kantoor arriveer en op woensdag tot zes uur blijf, in plaats van vroeg in de middag terug te reizen.'

'Natuurlijk, geen probleem. Alleen voor komende week zal dat een probleem kunnen zijn, want het kostte me al veel moeite om een hotelkamer te boeken, omdat alles grotendeels al was volgeboekt. En ik heb je treinreis gereserveerd voor maandag en woensdag.'

'Dat is jammer, maar niks aan te doen. Dan hoeft je niks aan Jacques du Pont door te geven, want dan vertel ik hem dit dinsdag zelf wel.'

Ik wens haar een prettige dag toe en ben blij dat ik dit voor de overige weken heb geregeld, zodat Paul en ik in elk geval de maandagen voor onszelf hebben. Ik breng nog snel even wat make-up aan en neem de lift naar beneden om Paul op te wachten.

Al na een paar minuten komt hij aangereden en ik stap in zijn auto om een paar uurtjes op het strand door te kunnen brengen. Terwijl we onderweg zijn, voel ik me volkomen tevreden met m'n leven, met mezelf en met Paul en ben ik er op dat moment van overtuigd dat hij een blijvertje is.

Gisteren heb ik genoten van onze wandeling, en bij het afscheid vroeg ik me niet meer af wanneer ik hem weer zou zien. Hij heeft beloofd zijn planning aan mij te mailen voor de komende maand, zodat ik enig inzicht heb wanneer hij aan het werk is en wanneer hij zich vrij kan maken.

'Het kan altijd anders gaan dan gepland, maar over het algemeen kun je op de dagen dat er geen partijen of huwelijken staan ingepland, er wel vanuit gaan dat ik vrij ben, of me vrij kan maken.'

Hij was blij dat ik niet op maandag naar Brussel afreis. 'Dan kunnen we op zondag de nachten in elk geval bij elkaar doorbrengen en hebben daarna de hele maandag voor ons samen,' had hij opgetogen vastgesteld.

Ik heb het gevoel dat onze relatie in een stroomversnelling terecht is gekomen, maar dat heeft wellicht te maken met zijn instelling dat je nu leeft en je moet genieten van elk moment dat dit mogelijk is. En na vandaag durf ik wel te zeggen dat wij genieten van elkaars gezelschap.

Hoofdstuk 15

Vanavond heb ik afgesproken met Janneke om haar *housewarmingparty* te bespreken en ik verheug me erop haar weer te zien. Ze is zo'n tegenstelling van de vriendinnen waar ik gewoonlijk mee optrek, maar ik vind haar prettig gezelschap en er gaat een heerlijke rust van haar uit.

Miranda noemt haar altijd saai, maar die indruk heb ik helemaal niet van haar gekregen. Ingetogen misschien, maar zeker niet saai. Al kan ik me wel voorstellen dat zij dat in de ogen van de uitbundige Miranda wel is.

Janneke heeft de gastenlijst al klaargelegd en als ik deze snel bekijk, herken ik de meeste namen, omdat ik Miranda deze weleens heb horen noemen.

'Het zijn mijn oude voetbalvriendinnen met hun partners, de dochter van Nanda met haar vriend en wat familie. Daarnaast nog wat mensen die ik heb leren kennen op de tennisvereniging en twee collega's, beiden vrijgezel. We vermoeden dat zij elkaar heel leuk vinden en misschien levert deze avond voor hun nog iets op. En jij natuurlijk, en ik neem aan samen met Paul?' en ze kijkt me vragend aan.

'Ja, ik denk het wel.' En ik vertel haar over de afgelopen dagen en dat hij me zijn werkplanning zal sturen, zodat ik weet wanneer hij vrij is.

Janneke stelt meteen voor om zijn planning dan even af te wachten voor we definitief een datum voor haar feest vaststellen, zodat ook Paul erbij kan zijn. Ik vind dit heel lief en attent van haar, maar ze merkt op dat het haar toch niet uitmaakt wanneer het feest wordt gehouden, zolang het maar voor de vakantieperiode is, want anders kan misschien niet iedereen erbij zijn en dat zou ze jammer vinden.

Daarna buigen we ons over de mogelijkheden en uiteindelijk besluiten we dat een BBQ inderdaad de beste optie is.

'Nadat we alles hebben geregeld, drinken we samen nog wat en al snel raken we geanimeerd in gesprek.

Janneke is heel open over de moeizame periode die ze achter de rug heeft. 'Je kunt je niet voorstellen wat een schok het bij je teweegbrengt als je thuiskomt en je je man met een andere vrouw in je eigen bed aantreft.'

Nee, dat kan ik me inderdaad niet, denk ik bij mezelf. De openhartigheid van Janneke verbaast me eerlijk gezegd een beetje, want ik heb van Miranda altijd begrepen dat zij zo gesloten als een oester was. Maar een mens kan veranderen, door andere inzichten of door de dingen die men meemaakt.

,

Helaas wordt op dat moment ons gesprek onderbroken doordat de jongens de woonkamer binnenkomen. Ik zie dat het inderdaad al laat is en daar ik de volgende dag moet werken, neem ik snel afscheid.

'Het was een gezellige avond Janneke, binnenkort moeten we samen maar eens ergens een hapje gaan eten,' stel ik aan haar voor en zij accepteert mijn voorstel enthousiast.

'Geniet van je vlinders,' zegt ze ten afscheid. 'Ik verheug me erop binnenkort Paul te ontmoeten.'

Ja, daar verheug ik me ook op. Eindelijk weer na tien jaar naar een feest met een man die ik m'n vriend mag noemen.

Zondagavond is Paul vanuit zijn werk direct naar mij doorgereden en hebben we de nacht weer samen doorgebracht. Maandag zijn we naar Amsterdam geweest en hebben daar wat rondgeslenterd zonder doel.

Paul is een goede reisleader en nam me mee naar plekken waar ik nog nooit was geweest. Richard hield niet erg van de drukte van Amsterdam en de vele toeristen, waar je in Amsterdam nu eenmaal niet omheen kunt, en ik heb onze hoofdstad daardoor niet vaak bezocht.

Het was een heerlijke en ontspannen dag, waarbij we elkaar weer wat beter hebben leren kennen. En als ik de volgende dag op weg naar Brussel in de trein zit, denk ik met een glimlach op m'n gezicht aan deze dag terug.

Als ik in de trein mijn laptop open, zie ik dat Paul inderdaad zijn planning heeft gestuurd en al komen onze vrije dagen, behalve de maandagen, niet wekelijks overeen, zijn planning biedt genoeg ruimte om samen dingen te kunnen ondernemen. Daarna buig ik mij over mijn werk, ter voorbereiding op mijn eerste werkdagen in Brussel.

Hoofdstuk 16

Als ik aankom, ligt er bij de receptie al een toegangspas op mij te wachten en Jean-Luc, de Personal Assistent van Jacques, gaat me voor naar een klein kantoor. Door het grote raam, het hoge plafond en de minimalistische inrichting, lijkt het kantoor echter niet veel kleiner dan mijn eigen kantoor in Rotterdam.

'Dit kantoor staat de komende maanden tot je beschikking. Er staat een kast die je af kunt sluiten, dus mocht je papieren of iets achter willen laten, dan is dat geen probleem.'

Vervolgens geeft hij mij een rondleiding door het kantoor en stelt me voor aan het team waar ik de komende maanden mee zal gaan samenwerken. Jacques zelf is vandaag niet aanwezig, maar verwacht mij morgenochtend om negen uur.

Nadat Jean-Luc me de werking van de printer en de koffieautomaat heeft uitgelegd, lopen we terug naar mijn tijdelijke kantoor, om aan de slag te gaan.

'Jacques is heel veeleisend,' waarschuwt Jean-Luc me, met een glimlach op zijn gezicht. 'Maar hij is nooit onredelijk. Ik werk nu iets meer dan een jaar met heel veel plezier voor hem als zijn persoonlijk assistent en sta vanaf nu ook volledig tot uw beschikking. Mijn kantoor is hier tegenover, dus als er iets is, weet u waar u mij kunt vinden,' na deze woorden vertrekt hij naar zijn eigen kantoor.

Vanmiddag staat er een meeting gepland met het hele team, zodat we de taakverdeling kunnen bespreken en ik de lijnen verder uit kan zetten wat ik van hun verwacht, en wat zij van mij kunnen verwachten. Ik neem nog wat onwennig plaats achter het glazen bureau, waarop een aansluiting voor mijn laptop is aangebracht, maar voor de rest helemaal leeg is.

Voor het bureau staan twee wit lederen stoelen en aan de muur hangen grote zwartwit foto's van Brussel, vanuit de lucht genomen. Het enige dat de kamer kleur geeft, is een enorm boeket bloemen, die achter mijn bureau op een zuil van glanzend notenhout is geplaatst.

In dit kantoor is duidelijk de hand van Jacques te herkennen en ik voel mij er al snel op m'n gemak. Het zal ongetwijfeld even wennen worden, maar ik krijg er naarmate de dag vordert, steeds meer zin in om de komende maanden hier te mogen werken.

Als Jean-Luc zijn hoofd iets voor één uur om de deur steekt, om te vragen of ik met hem mee wil voor een lunch in het bedrijfsrestaurant, verbaas ik me erover hoe snel de tijd voorbij is gegaan.

Het bedrijfsrestaurant is niet te vergelijken met het bedrijfsrestaurant van ons kantoor, waar je naast wat broodjes, salade en soep, niet veel anders kunt bestellen dan een uitsmijter of een kroket.

Dit bedrijfsrestaurant beschikt over een uitgebreide lunchkaart, en ik besluit meteen om hier de warme maaltijden te gebruiken, zodat ik 's avonds niet alleen over straat hoeft op zoek naar een restaurant, om daar in m'n eentje te eten.

Ik kan afrekenen met mijn personeelspas en Jean-Luc belooft me ervoor te zorgen dat de

rekening rechtstreeks bij mijn werkgever wordt ingediend, zodat ik geen onkosten hoeft te declareren.

Ik neem naast mijn maaltijd, bestaande uit soep, een stoofpotje en een dessert met vers fruit, ook nog wat sandwiches mee *to go*, die ik vanavond op m'n hotelkamer kan nuttigen, terwijl ik onderwijl nog wat werk kan verrichten.

Na de lunch lopen we naar de vergaderruimte, waar het hele team al zit te wachten. Nadat ik een goed uur later het businessplan heb gepresenteerd, alle vragen heb beantwoord en het voor iedereen duidelijk is wat er van hem of haar wordt verwacht, loop ik terug naar mijn kantoor.

Volgens Jean-Luc werken de meeste mensen tot een uur op zeven in de avond door. Mocht ik langer door willen werken, dan moet ik dit even aan hem melden, zodat hij de beveiligers hiervan op de hoogte kan stellen.

Ik moet wel even wennen aan deze werktijden, maar in tegenstelling tot in Nederland, waar ik vaak een paar broodjes aan m'n bureau nuttig, wordt hier uitgebreid geluncht, waardoor er langer wordt doorgewerkt.

Aan het einde van de werkdag loop ik naar m'n hotel om mijn koffer op de kamer te zetten, waarna ik me snel omkleed om naar de fitnessruimte te gaan voor wat krachttraining en een rondje sauna. Als ik later die avond in bed lig, denk ik voldaan terug aan deze dag en val al snel in slaap.

De volgende dag ben ik al voor de wekker afloopt wakker en besluit om nog voor het ontbijt een duik te nemen in het zwembad dat het hotel rijk is. Na het ontbijt loop ik naar kantoor en daar aangekomen merk dat ik een van de eerste ben.

Ik loop naar de koffieautomaat om een kop koffie voor mezelf te halen, waar ik Jacques tegen het lijf loop.

Hij heet me welkom op zijn kantoor en vraagt of ik al een beetje ben gewend en alles naar wens is. Voor het eerst valt het mij op dat het een aantrekkelijke man is, niet zoals Paul, maar hij straalt een bepaalde rust uit. Ondanks zijn ietwat autoritaire houding, die door zijn vriendelijke ogen ruimschoots wordt gecompenseerd.

Ik antwoord hem dat ik me al helemaal thuis voel en Jean-Luc goed voor mij heeft gezorgd. Nadat we onze koffie hebben gedronken, stelt hij voor om onze afspraak te vervroegen, zodat we daarna beiden aan onze werkzaamheden kunnen beginnen.

Tijdens ons gesprek merk ik op dat Jean-Luc gelijk had, toen hij vertelde dat Jacques veeleisend is en het liet aan duidelijkheid niks te wensen over wat er van mij en onze organisatie wordt verwacht.

Was zijn houding tijdens eerdere gesprekken nog één van gelijkwaardigheid, tijdens dit gesprek worden de kaders waarbinnen onze samenwerking plaats zal vinden, duidelijk bepaald.

Hij is de opdrachtgever en ik ben volledig aan hem ondergeschikt. En al ben ik geen

werknemer van hem, ik vermoed dat hij mij niet anders zal benaderen dan zijn ondergeschikten.

Welkom in de Belgische hiërarchie, grinnik ik in mezelf, waarna ik terugga naar mijn kantoor, om daar met zijn aanvullende wensen aan de slag te gaan.

Hoofdstuk 17

Mijn ouders zijn volgende week vijftig jaar getrouwd en zij geven een groots feest om dit te vieren. Mijn relatie met Paul is nog pril en ik twijfel eraan of ik hem nu wel of niet moet uitnodigen om me te vergezellen.

Aan de ene kant vind ik het nog te vroeg om hem al aan mijn familie voor te stellen, aan de andere kant vind ik het een prettig idee nu eindelijk na al die jaren iemand aan m'n zijde te hebben en aan het diner niet opnieuw naast een alleenstaande man te worden geplaatst, die volgens mijn ouders een geschikte huwelijkskandidaat voor me zou kunnen zijn. Iets wat ik overigens nog nooit met hen eens ben geweest.

Paul heeft beloofd vanavond na zijn werk naar me toe te komen en ik besluit dat ik hem vertel over het feest en dan een beetje probeer te peilen of hij ervoor open zal staan om mij te vergezellen.

Aan het begin van de ochtend ben ik persoonlijk verslag van m'n werkdagen in Brussel uit gaan brengen aan mijn *Manager Director*. Hij was heel tevreden over het verloop van dit project en stemde tot m'n opluchting al snel in met de wijzigingen die Jacques in het businessplan wil aanbrengen.

Daarna ben ik naar Merel gegaan om te informeren of het omzetten van de hotelovernachtingen nog is gelukt en heb haar ook in het kort op de hoogte van mijn eerste dagen in Brussel.

'Hij klinkt als een griezel,' huivert zij, nadat ik haar had verteld hoe Jacques omgaat met zijn ondergeschikten.

'Dat valt wel mee, hij is best vriendelijk maar de onderlinge verhoudingen in Nederland tussen werkgever en werknemer liggen nu eenmaal anders dan daar. Het is allemaal wat formeler en er heerst nog een duidelijk hiërarchie,' verdedig ik onbewust de houding van Jacques. 'En daar is volgens mij ook niks mis mee, in Nederland zijn wij een beetje doorgeslagen in ons informele gedrag.'

'Nou, daar zou ik hoe dan ook niet mee om kunnen gaan,' verzucht ze en ik antwoord haar dat zij dan ook de meest informele leidinggevende heeft die je je kunt indenken.

Na haar nog een paar opdrachten te hebben gegeven, heb ik de rest van het projectteam bij elkaar geroepen om de wijzigingen door te nemen en hen te verzoeken ervoor te zorgen dat deze voor maandag verder zijn uitgewerkt.

'Het hoeft nog niet volledig te zijn uitgewerkt, maar de ruwe versie wil ik aanstaande dinsdag presenteren in Brussel.'

Ik besluit nog even een broodje te gaan eten in het bedrijfsrestaurant en daarna deze werkdag af te sluiten. Want ondanks dat mijn manager heeft toegezegd dat mijn werkweek beperkt kan blijven tot de reistijd naar- en van Brussel en de twee dagen daar op kantoor, weet ik dat dit niet gaat lukken en ik na mijn terugkomst uit Brussel minimaal een halve

dag op kantoor door zal moeten brengen, om het project ook hier in goede banen te leiden. Al vind ik dit niet bezwaarlijk, want de maandagen en vrijdagen blijven gewoon m'n vrije dagen en als ik vanaf volgende week na aankomst in Nederland meteen doorreis naar kantoor, dan is de donderdagmiddag voor mij een bonus.

Na de lunch werk ik mijn boodschappenlijstje af, ga snel naar huis om me om te kleden en vertrek vervolgens naar het fitnesscentrum.

Janneke heeft gevraagd of ik het bezwaarlijk vind dat zij ook lid wordt. Dit verbaasde me, omdat ik van Tooske heb gehoord dat zij en een deel van haar oude voetbalvriendinnen lid zijn geworden van een ander fitnesscentrum dan waar ik sport en het mij logisch lijkt dat Janneke zich bij hen aansluit.

'Ja, maar daar is die voormalige scharrel van Victor ook lid en ik wil niet met haar geconfronteerd worden,' verklaarde ze, toen ik m'n verbazing uitsprak.

Als ik de trainingsruimte binnenkom, zie ik dat Janneke er ook is. Ik vind het leuk haar te zien en neem plaats op de crosstrainer naast haar. Misschien kan zij me helpen om een keuze te maken of ik Paul nu wel of niet moet uitnodigen voor het feest bij m'n ouders en ik vraag of ze na de training zin heeft om nog even een kop koffie of thee met me te drinken.

'Ja, gezellig. Ik ben alleen thuis tot vanavond laat, dus ik heb alle tijd.'

We vervolgen ons rondje en ik besluit de sauna voor vandaag over te slaan, als ik zie dat Janneke zich al staat te douchen. Nadat wij ons hebben omgekleed, nemen we plaats aan de bar en bestellen voor mij een koffie en voor Janneke een thee.

'Ik slaap slecht en als ik laat koffie drinken, dan slaap ik nog slechter.'

'Toch niet omdat je ligt te piekeren, hoop ik?' vraag ik bezorgd.

'Nee, daar heeft het niks mee te maken. Ik ben nooit een goede slaper geweest en ja, die overgang. Midden in de nacht badend in het zweet wakker worden of kramp in m'n kuit krijgen. Ik ben er al voor naar de dokter geweest, maar die vertelde opgewekt dat dit nu eenmaal bij de leeftijd hoort, en het vanzelf weer minder wordt. Mochten de klachten verergeren, dan wil hij me eventueel doorverwijzen naar een overgangsconsulente. Maar daar heb ik niet zoveel zin in,' bekent ze zuchtend.

Ik heb er gelukkig nog geen last van, maar dat kan denk ik over een paar maanden zomaar anders zijn. Plotseling benauwt me die gedachte, want zal Paul mij dan niet alsnog een oude vrouw gaan vinden?

Maar als ik dit aan Janneke vertel, stelt ze me gerust. 'Ben je gek, Victor heeft ook nog nooit iets in de gaten gehad. Mannen hebben dit niet zo heel erg snel door en vragen alleen maar of je het warm hebt.'

We bestellen nog een koffie en een thee en daarna vraag ik haar om advies. Maar Janneke moet lachen en antwoordt dat ik dat beter niet aan haar kan vragen. 'Dit soort dingen kun je beter overleggen met Miranda dan met mij. Ik ben echt geen expert in dit soort dingen en heb daar totaal geen ervaring mee.'

'Nee, ik wil het juist om deze reden van jou weten. Als ik het aan Miranda voorleg, dan ken ik het antwoord al. Zij is een romanticus en hoort bij wijze van spreke de bruidsklokken al

luiden. Jij bent veel nuchterder en kijkt er juist niet met een ervaren en romantische blik naar.'

Janneke moet even nadenken, maar vertelt dat ze me dan toch wil adviseren om het gewoon te vragen.

'Je hoeft het toch niet zo heel erg direct te vragen? Verpak het een beetje. Vertel hem dat je er volgende week een paar dagen niet bent, omdat je naar je ouders gaat voor hun huwelijksjubileum. Kijk dan hoe hij reageert. Misschien vraagt hijzelf wel of hij mee mag. En als hij dit niet doet, kun je op basis van zijn reactie altijd nog beslissen of je het alsnog zelf voorstelt. Ik zou er gewoon niet te zwaar aan tillen. Tenslotte is er ook geen man over boord als je alleen gaat en zegt het volgens mij niks over jullie relatie in dit stadium.'

'Je hebt gelijk, ik moet er niet zo'n punt van maken. Bedankt, ik kan er nu wat anders naar kijken en wat je zegt, het maakt niet echt iets uit.'

Daarna nemen we afscheid en rijd ik naar huis, terwijl ik onderweg stop om nog wat boodschappen te doen voor het ontbijt.

Hoofdstuk 18

Ik kan m'n ogen haast niet meer open houden, die overigens tijdens het kijken naar een film al waren dichtgevallen. Ik kijk op mijn horloge en zie dat het al elf uur is en vraag me af of Paul nog wel komt. Ik kijk op mijn telefoon of hij me soms gebeld heeft en ik het gesprek heb gemist, maar dat is niet het geval. Ik wacht het nog een kwartiertje af en net als ik besluit om hem te bellen of hij nog komt, gaat de deurbel en is hij blijkbaar alsnog gekomen.

Ik wil een vervelende opmerking maken en vragen of hij niet had kunnen bellen dat hij pas na elven zou komen, als ik zie dat z'n hand opgezwollen en bond en blauw is.

'Jemig, Paul, wat is er gebeurd? Heb je gevochten of zo?'

'Nee, dat niet, maar ik heb wel een klein ongelukje gehad op de motor. Ik werd ingehaald door een bestelbusje, die me daarna de weg afsneed en ik ten val kwam. Gelukkig heb ik niks gebroken en ben ik goed beschermd geweest door mijn helm, laarzen en lederen pak, maar ik had geen handschoenen aan. Daarom ben ik ook zo laat. Het bestelbusje reed door, en ben ik er achteraan gegaan. Maar zijn voorsprong was te groot, dus ik heb hem niet in kunnen halen. Ik heb wel de politie gebeld, maar omdat er geen getuigen waren en ik geen kenteken heb gezien, kunnen zij niks voor mij doen. Ik kan alleen digitaal een procesverbaal op laten maken voor de verzekering. Maar ik baal wel, want ik heb schade aan mijn motor en ik weet niet of ik deze in dit geval vergoed krijg van de verzekering.'

'Nou, het belangrijkste is dat jij niks mankeert. De rest is maar blik. Laat mij maar even naar je hand kijken. Was je handen goed en neem wat te drinken tegen de schrik, dan haal ik even mijn EHBO doos om de boel te ontsmetten en te verbinden.'

Als ik terugkom, heeft hij voor ons beiden een glas wijn ingeschonken en zijn handen gewassen. Ik vind het heerlijk om te zien dat hij zich blijkbaar al helemaal thuis voelt.

'Ik wist niet dat jij een motor hebt,' merk ik op, terwijl hij over zijn pijnlijke hand wrijft.

'Ja, al jaren. Er is denk nog wel meer dat je niet van mij weet, maar dat is het leuke van een nieuwe relatie, er valt nog zoveel te ontdekken.'

Ik verzorg zijn hand, terwijl ik mij heel bewust van zijn laatste woorden ben. Als zijn hand is verzorgd, ga ik naast hem op de bank zitten en pak mijn glas wijn van tafel.

'Hoe waren je eerste dagen in Brussel?' vraagt hij belangstellend en ik vertel hem over mijn bevindingen en dat het wel even wennen is.

'Zeker aan de wat meer formele benadering en de hiërarchie die er op het kantoor heerst. Maar ik voel mij er welkom en het is een leuk team.'

We praten nog gezellig even door, maar ik merk dat ik moe ben en wil eigenlijk graag naar bed. Gelukkig vindt ook Paul het na één wijntje genoeg en als vanzelfsprekend stelt hij voor om naar bed te gaan.

We nemen nog even snel een douche, waarna we beiden weer wat energie op hebben gedaan. En duurt het nog zeker een uur voor ik eindelijk in slaap kan vallen.

Ik heb de uitnodiging voor het van mijn ouders nonchalant op de ontbijttafel gezet. Tijdens het ontbijt merkt Paul de kaart dan ook meteen op en leest hem hardop voor.

'Je zus was dus een moetje,' plaagt hij.

'Ja, maar ik denk dat van onze generatie de helft dat is geweest. Wij zijn immers verwekt tijdens de zogenaamde seksuele revolutie.'

'Dus je bent er volgend weekend niet,' stelt hij vast. 'Dat is jammer, want dat weekend ben ik toevallig vrij.'

Dat had ik al uiteraard gezien op de planning die hij me had toegezonden, maar ik reageer of ik mij dit niet had gerealiseerd. 'Ja, dat is inderdaad jammer,' zeg ik met spijt in mijn stem.

'Ik heb een idee, als ik nu eens meega? Niet naar het feest van je ouders als je dat niet wilt, maar als we vrijdag vertrekken en maandag teruggaan, dan hebben we daar een paar dagen om samen door te brengen. En als jij op zaterdagavond naar het feest van je ouders gaat, amuseer ik me wel,' stelt hij voor.

Ik wil meteen enthousiast reageren, maar neem even de tijd voor ik hem antwoord, alsof ik erover na moet denken.

'Mijn ouders verwachten natuurlijk dat ik ook nog wat tijd met hen doorbreng buiten het feest, maar je voorstel klinkt wel leuk. Trouwens, als je wilt kun je mee hoor, mijn ouders zijn van het type hoe meer zielen hoe meer vreugd. Ze verwachten natuurlijk dat ik bij hun logeer, maar ze zullen er geen problemen mee hebben als ik hen vertel dat ik in een hotel zal overnachten, omdat ik niet alleen kom.'

'Laten we eerst maar een hotel boeken en dan bekijken we nog wel even of ik wel of niet mee ga naar het feest. Maar als jij denkt dat je ouders er geen problemen mee hebben, dan ga ik graag met je mee.'

En hij pakt meteen mijn Ipad en rijkt me deze aan, zodat ik een hotel kan boeken.

'Niet te duur hoor, want ik krijg nu ook weer die extra kosten voor de reparatie van mijn motor, en ik geef niks om luxe, als er maar een goed bed staat.'

'Dat gaat een probleem worden, want er is maar één hotel in de omgeving, naast een soort herberg boven de dorpskroeg en geloof mij, daar wil je de nacht niet doorbrengen. Dat hotel is niet echt het goedkoopste hotel, maar maak jij je daar maar niet druk over. Het is tenslotte voor mij dat je meegaat, anders hadden we hier je vrije dagen met elkaar doorgebracht. Dus ik vind het niet meer dan logisch dat ik de kosten op mij neem. En daar wil ik verder niks over horen,' voeg ik eraan toe, als ik merk dat hij me in de rede wil vallen om te vertellen dat hij zijn steentje bij wil dragen.

Uiteindelijk legt hij zich er bij neer, onder voorbehoud dat we de rest van de kosten samen delen.

'Dat zien we nog wel,' wimpel ik het onderwerp voor nu even af.

Gelukkig beschikt het hotel nog over voldoende vrije kamers en we boeken een kamer voor drie nachten. Paul vraagt me de goedkoopste kamer te boeken, maar ik neem me voor om komende week het hotel te bellen, om deze kamer om te boeken naar de luxe kamer. Niet

omdat ik nu graag luxe om mij heen heb, maar ik weet uit ervaring dat de standaard kamers zich aan de voorzijde bevinden, langs een drukke weg en de luxe kamers kijken uit op de bosrand.

Na het ontbijt geeft hij me een kus, vertelt dat hij helaas niet kan blijven en ook het komende weekend er weinig tijd voor ons samen zal zijn.

'Ik kom zondagavond naar het werk en dan hebben we de hele maandag om samen door te brengen,' belooft hij mij.

Als hij weg is, bel ik m'n moeder om haar van mijn plannen op de hoogte te brengen. Zij is zo enthousiast over het feit dat ik eindelijk een relatie aan ben gegaan met enig toekomstperspectief, dat zij verder niet zeurt over het feit dat ik in een hotel zal overnachten.

'En natuurlijk is hij meer dan welkom op het feest. Het is een buffet, dus een gast meer of minder maakt niet uit. Maar kom dan wel vrijdagmiddag even koffiedrinken, zodat wij kennis kunnen maken,' stelt zij voor.

'Mam, daar moet ik nog even over nadenken. Wij hebben nog maar net iets wat op een relatie lijkt en het voelt voor mij een beetje als hem kennis laten maken met mijn ouders. Jullie ontmoeten hem wel op het feest, mocht hij besluiten mij te vergezellen, en anders kunnen jullie kennis met hem maken, als het echt serieus tussen ons mag worden.'

Gelukkig begrijpt mijn moeder dit en dringt zij verder niet aan.

'Ik hoop dat jullie heel gelukkig mogen worden,' besluit zij het gesprek.

Ik ruim de ontbijttafel af en vul daarna de wasautomaat. Het voelt een beetje vreemd aan dat ik nu bezig ben met de normale huishoudelijke taken, want ik had gehoopt dat Paul vandaag nog een paar uurtjes de tijd zou hebben gehad om met mij door te brengen.

Volgens zijn planning begint het feest dat voor vandaag gepland staat, pas om vier uur. Maar hij heeft natuurlijk meer te doen, zoals mensen de locatie te laten zien als zij geïnteresseerd zijn de locatie af te huren voor hun feest. Miranda is immers ook vooraf gaan kijken voor zij definitief boekte.

Nadat ik boodschappen heb gedaan en deze heb uitgepakt, schenk ik voor mezelf een kop koffie in en pak een tijdschrift dat ik al enige tijd geleden heb gekocht, maar ik heb mezelf nog geen tijd gegund om te het lezen.

De verhalen en reportages kunnen mij niet echt boeien en ik loop onrustig heen en weer door mijn appartement. Het voorjaar wil zich maar niet echt aandienen en al hebben we de natte maand maart en de koude aprilmaand gelukkig achter ons gelaten, het is niet wat ik had gehoopt dat het zou zijn

Ergens heb ik spijt dat ik toch niet een weekje naar de zon ben afgereisd, maar dan had het met Paul misschien niet zo gelopen als dat het nu is gegaan. En als ik moet kiezen tussen een weekje in de zon en Paul, dan hoef ik daar niet lang over na te denken.

Paul is echt het beste dat mij in lange tijd is overkomen en nu al voel ik een diepe genegenheid voor hem, hoe pril de relatie ook is.

Ik weet dat ik verliefd ben geworden op hem, maar het is meer dan dat. Van liefde durf ik

nog niet te spreken, maar het voelt goed en vertrouwd. De gesprekken die wij voeren, maken dat ik me op m'n gemak voel bij hem en wat belangrijker is, dat ik mezelf kan zijn. Vandaag ben ik mij wel meer bewust geworden van de financiële kloof tussen ons, maar ik zie daar nog steeds geen probleem in. Immers, wat is het verschil met Miranda? Zij heeft ook geen bezittingen en niemand heeft er ooit problemen mee gehad dat Ernst-Jan alle kosten voor zijn rekening neemt en zij geen eigen inkomsten heeft. Waarom zou het dan erg zijn als ik voor een man iets betaal? Het is toch niet zo dat hij een klaploper zonder inkomen is. Hij heeft een goedbetaalde baan en spaart voor zijn droom, alleen is zijn inkomen is niet te vergelijken met dat van mij, en dan reken ik mijn vermogen nog niet eens mee.

En waarom zou ik mijn geld onbenut op de bank laten staan? Het is toch veel leuker om er samen van te reizen en leuke dingen te ondernemen. Ik hoop dat Paul mij toe wil staan om af en toe een reisje voor ons te boeken en te betalen en zijn trots hem daar niet van weerhoudt.

Hoofdstuk 19

Ik heb me net voorgenomen om een film uit te zoeken, als Miranda mij belt.

'Ik moet met je praten. En vandaag of morgen, want het is belangrijk,' en haar stem maakt mij duidelijk dat zij geen tegenspraak duldt.

'Nou, ik ben thuis en je bent van harte welkom. Of wil je liever ergens heen?'

'Nee, bij jou thuis is prima. Ik ben er over een uurtje.'

Ik verbaas mij hier niet over, want Miranda heeft mij wel vaker verteld dat ze me moet spreken over iets dat absoluut niet kan wachten. Meestal blijkt het uiteindelijk toch over iets onbelangrijks te gaan. De enige twee keer dat het echt ergens over ging, was toen haar man erachter was gekomen dat zij een verhouding had met een andere man en vervolgens omdat haar zoon daardoor geen contact meer met haar wilde.

Ik maak mij dan ook niet ongerust, en wacht haar komst rustig af.

Na een uur belt ze aan en als ik de deur voor haar open, stuift ze meteen naar de woonkamer en ploft neer op de bank.

'Nou, schenk maar een wijntje in, want dat ga je nodig hebben.'

Nu voel ik de ongerustheid toch wel een beetje bij mij opkomen, maar schenk voor ons zoals gevraagd een glas wijn in.

'Die Paul van jou,' valt zij maar meteen met de deur in huis. 'Die is dus niet te vertrouwen.'

Ik voel m'n hartslag omhoog schieten en ik zie dat m'n handen beven. 'Waar haal je dat nu ineens vandaan? Je kent hem niet eens. Je hebt hem alleen ontmoet tijdens het organiseren van jullie huwelijksfeest,' en ik hoor dat ik mijn stem verhef als ik dit zeg.

'Nou, dat ga ik je vertellen. Je kent Mirthe toch wel?' en ze kijkt me vragend aan.

'Niet echt. Dat is toch die vriendin van jou die ook weduwe is geworden een paar jaar geleden en vorig jaar iemand heeft leren kennen, waar zij nu een relatie mee heeft?'

'Ja, dat is Mirthe. Moet je horen,' en de stem van Miranda gaat een paar octaven omhoog als zij vervolgt: 'Mirthe is, nadat zij weduwe was geworden en voor ze Mark ontmoette, een beetje losgeslagen geweest. Zij riep altijd: 'in elk stadje een ander schatje.' Wij namen dat altijd met een korrel zout, maar ik wist dat zij wel regelmatig een scharrel had. Altijd kortstondige losse flodders, zoals ze dit zelf noemde, en nooit relatiemateriaal.'

'Miranda, kom eens *to the point*,' merk ik ongeduldig op, want ik weet dat Miranda een verhaal altijd een beetje smeüger probeert te maken.

'Nou, houd je vast. Gisteren ben ik gaan hardlopen met Mirthe, en is zij mij thuis op komen halen. Het fotoalbum van ons huwelijksfeest lag op tafel en toen merkte Mirthe op dat er een foto van een oude scharrel van haar tussen zat. En die scharrel, dat is dus Paul,' eindigt ze haar verhaal dramatisch.

'Ja, en waarom is Paul dan onbetrouwbaar volgens jou? Hij is al jaren gescheiden en zal best regelmatig met een vrouw een *date* hebben gehad. Daar is toch niks vreemd aan?' Ik raak een beetje geïrriteerd door haar verhaal en laat dit ook merken.

'Nee, dat is het ook niet. Maar Mirthe is geen onbemiddelde weduwe, niet vermogend zoals wij zijn, maar ze heeft wel wat te verteren. En zij had de indruk gekregen dat Paul daar een

beetje van wilde profiteren. Ik heb haar niet verteld dat jij nu iets met Paul hebt, maar ik wil je toch wel even waarschuwen.'

Ik slaak een diepe zucht en weet even niet wat ik ervan moet denken. Toen ik Paul net had ontmoet, be kroop mij ook wel een beetje dat gevoel, maar dat was nergens op gebaseerd en tot nu toe heb ik ook nergens uit op kunnen maken dat hij wil profiteren van het feit dat ik geld heb. Dat etentje op de restaurantboot heeft best wel wat gekost, maar dat heb ik zelf voorgesteld, daar heeft hij geen enkele invloed op gehad en dat vertel ik dan ook aan Miranda.

'Ik vond dat je het moest weten. Anders praat je zelf maar eens met Mirthe, dat vindt zij vast niet erg.'

'Hoelang duurde de relatie van Mirthe met Paul?' wil ik van haar weten.

'Dat weet ik niet precies, maar Mirthe kennende zal dit niet te lang zijn geweest, want zodra het ergens toe leidde, haakte zij af.'

'Nou, dan vind ik het nogal een voorbarige conclusie van haar,' merk ik bits op.

'Misschien, maar het kan toch geen kwaad om er bij Mirthe eens naar te vragen? Een gewaarschuwd mens telt voor twee en ben je misschien wat meer op je hoede.'

'Ik kan heel goed voor mezelf zorgen, Miranda, en ik beschik over voldoende mensenkennis. Ik heb tot nu toe geen enkel signaal opgevangen dat Paul mij ziet als een rijke weduwe, waar hij van kan profiteren.'

'Bente, doe ermee wat je wilt, maar zeg niet dat ik je niet heb gewaarschuwd als het fout loopt. Het kan uiteraard best zo zijn dat Mirthe het verkeerd heeft ingeschat, maar ik vind dat je voorzichtig moet zijn. En hem in elk geval geen geld moet geven of zo.

'Nu is het voor mij wel even genoeg. 'Miranda, waar zie jij mij voor aan? Laat ik even beginnen met het feit dat ik er geen enkel bewaar in zie als ik af en toe wat betaal, gewoon vanwege het feit omdat ik nu eenmaal meer te besteden heb. En vervolgens vraag ik dan aan jou, wat het verschil is tussen Paul en jou? Jij leeft al meer dan dertig jaar op de zak van Ernst-Jan en ik kan mij geen enkel moment herinneren dat jij, of Ernst-Jan, daar problemen mee hebben gehad. Wat is het verschil? Of vind jij dat het prima is als een vrouw profiteert van een man, maar dat als een vrouw iets betaalt voor een man, hij een profiteur is?'

Ik ben nu echt boos en moet oppassen dat het niet escaleert tussen ons. Miranda heeft dit onmiddellijk door en geeft toe dat daar geen enkel verschil tussen bestaat.

'Ik zeg ook niet dat je hem nu meteen moet gaan wantrouwen of zo. En natuurlijk kun jij betalen als jullie uit eten gaan of een weekendje weg en zelfs vakanties. Maar wees op je hoede als hij je echt ergens om gaat vragen. Dat is alles wat ik je wil vertellen. En ik weet heus wel dat jij verstandig genoeg bent om geen tienduizenden euros aan hem over te maken.'

'Nou, ik zal op m'n hoede zijn als hij me vraagt om geld of zaken zoals een auto of een nieuwe motor. Maar ik kan zelf heel goed het verschil zien tussen profiteren van mijn vermogen, of accepteren dat ik nu eenmaal meer te besteden heb. En ik zal best weleens een duur cadeau voor hem kopen, zoals een horloge of zo. Net als Ernst-Jan voor jou doet.'

'Bente, laten we er nu maar over ophouden voor wij er ruzie over krijgen. Jij zou hetzelfde hebben gedaan, als je zoiets had gehoord. En ik zou niet met mezelf kunnen leven als het inderdaad zo blijkt te zijn, en ik je niet heb gewaarschuwd.'

Daar moet ik haar wel gelijk in geven en ik beloof haar dat ik voorzichtig zal zijn. Daarmee is de lucht tussen ons weer geklaard en praten we nog even verder over luchtiger onderwerpen. Al heb ik geen zin om haar te vertellen over mijn tripje naar Drente.

Als ik de volgende dag wakker word, voel ik mij een beetje triest door het verhaal van Miranda. Het heeft hoe dan ook toch invloed op die onbezorgde vlinders die ik de afgelopen weken voelde. En ik ken mezelf goed genoeg dat het mij niet los zal laten en ik toch wat argwanend naar hem zal gaan kijken. Zoals ik dit ook de eerste weken deed.

Ik besluit dat ik toch zelf met Mirthe wil praten over haar ervaring met Paul en stuur een WhatsApp-bericht naar Miranda, met het verzoek of ze mij het telefoonnummer van Mirthe wil doorgeven.

Ik krijg al snel een antwoord terug met de mededeling dat zij Mirthe zal vragen mij vandaag of morgen te bellen. En al had ik Mirthe liever meteen gesproken, ik stuur een duimpje naar Miranda terug, om haar te laten weten dat ik dat prima vind.

Gelukkig belt Mirthe me al na een paar uur op. Zij weet zich mij te herinneren van de Pop-up winkel, die ik samen met Miranda heb gehad en waar zij iets heeft gekocht.

Zij is uiteraard nieuwsgierig waar ik haar over wil spreken en blijkbaar heeft Miranda haar inderdaad niks verteld over mijn relatie met Paul. Ik vertel haar daarom over Paul en mij. Hoe ik hem heb leren kennen, dat wij na het huwelijksfeest van Miranda een *date* hebben gehad en dat die *date* zich nu lijkt te ontwikkelen naar een serieuze relatie. Dat dit in elk geval van ons beiden de intentie is. En, dat ik van Miranda had gehoord dat zij Paul heeft gekend en dat zij zich een beetje ongemakkelijk bij hem ging voelen, omdat zij vermoedde dat hij niet zozeer in haar, als wel in haar geld geïnteresseerd was.

'En ik ben natuurlijk heel nieuwsgierig waar jij dit op baseerde,' besluit ik mijn verhaal.

Het blijft even stil aan de ander kant van de lijn, alsof ze eraan twijfelt mij de waarheid te vertellen of niet. 'Miranda maakt het volgens mij groter dan het is. Ik ben maar een paar keer met hem uit geweest. De eerste keer dat wij samen uit eten gingen betaalden we gezamenlijk de rekening. Tijdens onze tweede afspraak zijn wij alleen ergens iets gaan drinken en dat heeft hij betaald. Maar ons derde afspraken was in een duur restaurant, dat hij had gereserveerd. Toen de rekening kwam, bleek hij zijn creditcard en betaalpas niet bij zich te hebben. Hij vertelde dat hij zich schaamde om mij te laten betalen, terwijl hij mij had uitgenodigd en dat hij het bedrag aan mij over zou maken. Ik heb toen gezegd dat ik dat niet nodig vond en dat hij een volgende keer mocht betalen. Er is alleen nooit een volgende keer gekomen en ik heb nooit meer iets van hem gehoord. Niet dat ik dat erg vond, want ik was toch al van plan er een streep onder te zetten. Niet omdat ik hem geen leuke man vond, maar ik ging over het algemeen niet verder dan drie of vier *dates* met dezelfde man. Maar dat is dus wel de reden waarom ik bij mezelf dacht dat hij wellicht een profiteur was. Niet omdat hij zijn creditcard was vergeten, maar omdat ik daarna niks

meer van hem heb vernomen. Het is dus niet zo dat hij mij geld probeerde af te troggelen of zo. En misschien had ik het wel helemaal fout en was het inderdaad zo dat hij zijn portemonnee was vergeten mee te nemen en heeft hij die avond gemerkt dat ik niet heel erg in een relatie met hem geïnteresseerd was.'

'Nou, dat is mij nog niet overkomen. Ik heb wel een duur diner betaald, inclusief taxi, maar daar had ik hem, overigens op aandringen van Miranda, zelf voor uitgenodigd. De reden dat ik hem had uitgenodigd was omdat ik een tijdje niks van hem had gehoord en Miranda vond dat ik best zelf wat initiatief mocht tonen. Maar zijn excuus was heel plausibel. Hij heeft het druk op zijn werk en het is best lastig dat onze werktijden niet synchroon lopen. Hij werkt als ik vrij ben en visa versa. Maar sinds dat etentje zien we elkaar heel regelmatig en ik voel me heel fijn bij hem.'

Mirthe vindt dat ik het allemaal maar een beetje op me af moet laten komen en mij zeker door haar ervaring niet moet laten weerhouden de relatie een kans te geven. 'Ik weet nu zelf hoe fijn het is om na al die jaren van verdriet weer een nieuwe relatie te hebben. En dat gun ik jou ook van harte. Ik denk dat jij een verstandige vrouw bent, die best haar eigen conclusies kan trekken. Maar je mag mij altijd bellen als je ergens over twijfelt. Dan houden wij dat voor onszelf en hoeft je het met niemand anders te delen. Ook niet met Miranda,' stelt ze voor en ik neem haar aanbod graag aan.

'Nou dan hoop ik je nooit meer te horen,' lacht ze, al voegt ze eraan toe dat ik haar ook gewoon voor de gezelligheid mag bellen of met leuk nieuws over mijn relatie met Paul.

Daarna nemen wij afscheid en voel ik me weer een beetje beter.

Hoofdstuk 20

Paul is vroeger bij mij dan het afgesproken tijdstip en we nemen nog snel even een kop koffie en een broodje voor we vertrekken naar Drente. Het gesprek met Mirthe is ondanks alles toch door m'n hoofd blijven spoken en ik besluit er bij Paul rechtstreeks naar te vragen.

Ik tover mijn telefoon tevoorschijn en open foto's om te scrollen naar de groepsfoto die Miranda mij heeft gestuurd tijdens het afscheidswEEKEND van haar voetbalelftal en waar Mirthe duidelijk herkenbaar op staat.

Als ik hem de foto laat zien en vraag of hij haar herkent, pakt hij mijn telefoon aan en na enkele seconden knikt hij bevestigend met zijn hoofd.

'Ja, haar naam weet ik niet meer hoor, maar ik ben met haar ooit eens uit eten geweest. Was niet zo'n succes en na twee afspraakjes of zo ben ik afgehaakt, want het was mij al snel duidelijk dat zij totaal geen interesse in mij had. Ik herinner me nog dat het eigenlijk heel gênant was dat ik niks meer van mij liet horen, want ik had háár uitgenodigd voor dat etentje, en was mijn mapje met betaalkaarten vergeten, waardoor ik haar moest laten afrekenen. Ik had het geld aan haar over willen maken, maar daar wilde ze niks van weten. Achteraf gezien had ik haar misschien nog één keer uit moeten nodigen, maar dat zou alleen zijn geweest omdat ik mij ervoor schaamde dat ik haar had laten betalen en ik dit goed wilde maken. Niet omdat we een klik hadden of zoiets.'

Hij draait zijn hoofd een beetje weg van mij tijdens zijn verhaal, maar ik kan niet zeggen of dit is omdat hij de waarheid niet spreekt, of omdat hij even teruggaat in zijn herinnering naar iets dat al een paar jaar geleden heeft plaatsgevonden. Maar zijn verhaal komt redelijk overeen met hetgeen Mirthe me vertelde en het neemt het kleine beetje twijfel dat ik nog had weg.

'Wat toevallig dat dit een vriendin van je is.'

'Ik ken haar niet heel erg goed, maar het is een vriendin van Miranda en zij herkende jou van de foto's die Miranda liet zien van het trouwfeest.'

'Wel, mocht je haar zien of spreken, biedt dan namens mij dan nogmaals mijn verontschuldiging aan.'

'Paul, zou je mij mee uit hebben gevraagd als ik niet de ceremoniemeester van Miranda was geweest, maar haar huishoudster of zoiets?'

Ik had dit niet willen vragen, maar ik moet gewoon zeker weten dat hij voor mij is gevallen en niet voor mijn vermogen.

'Bente, wat is dat nu voor een vraag? Bovendien kun je als huishoudster ook best haar ceremoniemeester zijn geweest. Je wekt nu de suggestie dat het mij om je geld gaat. Heb ik ooit iets gedaan of gezegd waardoor je de indruk hebt kunnen krijgen dat ik deze relatie alleen met je ben aangegaan vanwege je vermogen? Waarvan ik het bestaan overigens niet eens kende toen ik je mee uit vroeg. Je kwets mij hier enorm mee en ik moet me nu echt inhouden om niet vreselijk boos weg te lopen. Als wij elkaar niet kunnen vertrouwen, dan is er geen basis voor een serieuze relatie. Als je een verhaal, van iemand die je nauwelijks

kent, prevaleert boven de gesprekken die wij samen hebben gevoerd, dan zet ik nu direct een streep onder onze relatie. Met spijt in mijn hart, maar nogmaals, vertrouwen is de basis voor elke relatie. Vertel je vriendin maar dat ik het bedrag alsnog aan haar over zal maken,' en de woede in zijn stem neemt, naarmate hij verder gaat met z'n betoog, steeds meer toe.

'Paul, ik heb het niet zo bedoeld, echt dat moet je geloven. Maar je moet ook kunnen begrijpen dat het door mijn hoofd is gegaan. Ik vertrouw je en juist daarom vraag ik er rechtstreeks bij jou naar. En ik beschik echt wel over voldoende mensenkennis om te weten dat je gevoelens voor mij niet gespeeld zijn. Maar ik kan het soms gewoon niet geloven dat een man als jij voor mij valt.'

Ik hoor dat mijn stem smekend heeft geklonken en ik word overspoeld door de angst dat hij nu weg zal gaan en dit gesprek het einde van de prille relatie heeft betekend, al fluistert er ook een stemmetje in mij dat hij wel degelijk kon vermoeden dat ik vermogend was, omdat ik hem bij onze eerste ontmoeting al had verteld over de verkoop van ons goede lopende bedrijf na het overlijden van Richard.

'Ik begrijp het ergens ook wel maar, Bente, heb eens wat meer vertrouwen. Niet alleen in mij, maar ook in jezelf. Hoezo zou ik niet op jou kunnen vallen? Je bent een geweldige vrouw. Je bent lief, zorgzaam, intelligent en we delen dezelfde interesses. Als het je werk betreft dan ben je altijd zo zelfverzekerd. Waarom kun je dat ook niet gewoon in het dagelijkse leven zijn? Je bent de eerste vrouw sinds mijn scheiding waar ik oprecht iets om ben gaan geven. Ook als je de huishoudster van Miranda zou zijn geweest.'

Na zijn betoog slaat hij zijn armen om mij heen en als ik m'n hoofd op zijn schouder leg, bied ik nogmaals mijn excuus aan, vertel dat ik hem vertrouw en beloof tenslotte wat meer vertrouwen te hebben in onze prille liefde.

'Bente, je bent op dit moment voor mij, naast mijn broer en zijn gezin, het belangrijkste in m'n leven. En de tijd zal uitwijzen dat dit echt zo is.'

Daarmee is het onderwerp voor hem, en voor mij, afgesloten en vertrekken we richting Drente.

We hebben niet echt vastomlijnde plannen voor dit weekend, en Paul stelt voor richting Duitsland te rijden, om vervolgens bij de grens de autosnelweg te verlaten, de omgeving een beetje te verkennen, ergens te lunchen en een wandeling te maken.

Ik stem enthousiast en opgelucht in met zijn voorstel, dankbaar dat hij zo attent is. Want sinds het dodelijke ongeval van Richard heb ik nooit meer, zonder dat de herinneringen hieraan bij mij naar boven kwamen, kunnen rijden op een Duitse snelweg.

Het is een frisse, maar zonnige dag, en ik geniet volop van de rit, de prachtige omgeving en het gezelschap van Paul. We leren elkaar steeds beter kennen en ben er na ons gesprek van vanmorgen van overtuigd dat dit uiteindelijk tot een langdurige relatie zou kunnen leiden. Tijdens onze lunch besluit ik toch het precaire onderwerp nogmaals aan te roeren.

'Paul, ik wil nog een gevoelig onderwerp aanroeren. Dat heeft niks met ons gesprek van vanmorgen te maken, dat moet je geloven. Jij weet dat ik niet onbemiddeld ben en ik weet

dat dit bij jou niet het geval is. Voor mij het absoluut geen issue, maar mannen voelen zich daar volgens mij vaak een beetje ongemakkelijk bij en ik vraag mij af hoe jij daarin staat.'

Paul kijkt me peinzend aan en fronst z'n wenkbrauwen. Al beantwoordt hij mijn vraag niet onmiddellijk, ik zie aan zijn gezicht dat hij worstelt met dit gegeven.

'Ik vind dat lastig te beantwoorden. En niet omdat ik mij ongemakkelijk voel omdat ik niet vermogend ben en jij wel. Want ik heb gestudeerd, heb een goed betaalde baan en kan goed rondkomen. Ik leef zuinig, omdat ik mijn droom wil realiseren, en ik heb best wat spaargeld. Al valt dat weg tegen jouw vermogen, gok ik. Het is meer dat jij aan veel meer luxe bent gewend. Neem bijvoorbeeld het hotel dat je hebt geboekt. Ik zou daar nooit voor gekozen hebben en boven de dorpskroeg zijn gaan slapen. Ik kan me jouw levensstijl niet permitteren, maar begrijp wel dat ik niet van jou kan verwachten die van mij aan te nemen. Want wat heb jij aan je geld, als je het niet meer uit kunt geven? Ik heb daar best over nagedacht en dat was ook de reden dat ik in het begin de boot een beetje afhield. Maar toen jij belde om mij uit te nodigen voor dat etentje, wist ik ook dat jij misschien voor mij wel belangrijker zou kunnen worden, dan het dilemma dat ik had over onze verschillende manier van leven.'

Zijn woorden klinken gedecideerd, maar oprecht en alle resten van twijfel die er nog waren, zijn door deze woorden weggenomen.

'Paul, schaam je er nooit voor als ik iets betaal. Ik ben niet zoals Miranda, die alleen genoeg neemt met een overdaad aan luxe, maar ik houd wel van een comfortabel leven. En als ik reis, dan wil ik in een goed hotel overnachten en inderdaad niet in de dorpsherberg. Er is geen enkele reden waarom ik mijn manier van leven moet veranderen, en als dit wil zeggen dat ik voor jou een vakantie of zoiets betaal, dan is dat zo. Het alternatief is dat ik alleen op vakantie of een weekendje wegga. En dat wil ik niet meer. Probeer het te accepteren, het zal wel wennen op den duur. Andersom zou je er geen enkel bezwaar tegen hebben gemaakt.'

Ik hoop dat ik hem heb kunnen overtuigen en kijk hem verwachtingsvol aan.

'Het zal nog even duren voor ik eraan gewend zal zijn, maar ik beloof je mijn best te doen. Eigenlijk kom ik dan ook al op iets dat ik later met je had willen bespreken, maar dit is nu wel het uitgesproken moment. Ik heb vrienden in Marbella wonen zoals je weet, en zij hebben gevraagd of ik weer een weekje naar hun toe wil komen, maar nu samen met jou. Zij hebben voor mij altijd een logeerkamer met eigen badkamer beschikbaar, maar ik vind het nooit prettig om een stuk privacy in te moeten leveren en boek meestal een hotelletje, iets buiten Marbella. Dit is een vrij primitief hotel, maar voor mij prima. Ik had je willen vragen om mee te gaan, maar ik denk niet dat dit hotel jou zal bekoren. Wacht dan zal ik het je laten zien.'

En hij zoekt via internet het hotel op, dat er inderdaad nogal primitief uitziet en meer op een hostel lijkt, dan op een hotel.

'Nou, Paul, als het met mijn werk uitkomt, dan ga ik graag met je mee. Maar inderdaad, niet naar dat hotel. Dan wil ik wel aan zee zitten en restaurantjes en dergelijke onder handbereik hebben. Dus ik ga graag met je mee, maar zie dit dan maar als de ultieme proef

of je ermee kunt leven dat ik voor je betaal en een hotel uitzoek.'

Paul antwoordt niet direct en kijkt me met glimlach aan, die het midden houdt tussen verdrietig en gelukkig.

'Kijk mij niet zo aan alsof je Mona Lisa bent en zeg nu maar gewoon ja. Regel en betaal jij de vliegtickets, dan zijn de overige kosten voor mij. En anders ga ik niet mee.'

'Dat jij meegaat is voor mij belangrijker dan mijn trots, dus vooruit dan maar. Ga jij maar na of je een paar vakantiedagen kunt opnemen, dan regel ik de tickets en jij het hotel.'

Ik kijk hem tevreden aan en verheug me op een paar dagen in de zon, met de man die steeds belangrijker voor me lijkt te worden.

Op weg naar het hotel rijden we langs de woning van mijn ouders.

'Hier wonen mijn ouders,' en ik wijs hun huis aan, verscholen achter een rij eenzame naaldbomen, die zijn overgebleven uit de tijd deze omgeving nog uit bossen bestond.

'Wil je nu even bij je ouders langgaan?'

Maar ik schud ontkennend m'n hoofd, zonder verder toe te lichten waarom ik dit niet wil.

We rijden nog een rondje door de omgeving, voor we ons richting het hotel begeven.

Even later zien we links van ons, een wit gestuukt huisje met vrolijk gekleurde luiken, omringt door rozenstruiken. Langs de weg staat een bord waarop vermeld staat dat je hier kunt overnachten en terecht kunt voor een kop koffie of thee. Paul draait zijn auto het kleine parkeerterrein op, dat zich naast het huis bevindt en stelt voor hier een kop koffie te gaan drinken.

Het is een idyllische plek, met uitzicht over de uitgestrekte landerijen. Aan de achterzijde ontdekken we een klein maar gezellig terras, dat beschut ligt tegen de wind, en we nemen plaats aan een van de tafeltjes. Een gezin met jonge kinderen heeft plaatsgenomen aan de tafel naast ons, en ik hoor de kinderen op zeurderige toon vragen wanneer ze de geitjes gaan bekijken.

De uitbater, een vriendelijke man van middelbare leeftijd met diepe groeven in zijn verweerde gezicht, neemt onze bestelling op. De uitbater brengt onze consumpties en Paul complimenteert hem met deze unieke lokatie. 'Hier droom ik van,' vertelt hij gepassioneerd. 'Dit is voor mij de ultieme vrijheid. De ruimte die je hier vindt, de uitgestrekte bossen en weilanden en toch dicht bij een middelgrote stad waardoor je, zoals vaak in Frankrijk wel het geval is, geen geïsoleerd leven hoeft te leiden.'

De man antwoordt trots dat hij hier al sinds zijn kinderjaren woont en de voormalige boerderij heeft omgetoverd tot een *Bed & Breakfast* met dit kleine terras, waar voorbijgangers een kop koffie, thee of zelfgemaakte limonade kunnen bestellen.

Paul nodigt de man uit om aan onze tafel plaats te nemen en stelt de man belangstellend wat vragen over zijn bedrijf.

'Ik word te oud hiervoor,' en de vermoeidheid klinkt door in zijn stem.' Ik had het bedrijf heel graag overgedaan aan mijn dochter, maar zij heeft gekozen voor een juridische carrière en is vertrokken naar Amsterdam. Sinds mijn vrouw is overleden, valt het mij steeds zwaarder om dit alles in m'n eentje te moeten doen en het plezier dat ik er altijd in

heb beleefd, is verdwenen. Maar ik heb hier vele mooie, en vooral gelukkige jaren mogen doorbrengen en koester de herinneringen,' voegt hij er op berustende toon aan toen.

Zijn schouders zakken wat af en ik zie hem aarzelen of hij zijn verhaal verder zal vertellen of niet.

'Het vinden van een opvolger is nog niet zo gemakkelijk. De jeugd trekt liever naar dichtbevolkt gebied. En het valt mij ook zwaar om dit alles te verkopen, daarom ben ik ook niet echt actief op zoek. Het liefst zou ik hier zelf achter op het terrein blijven wonen, waar ik een kleine woning heb gebouwd, die bedoeld was voor mijn dochter. Maar als ik een koper zou vinden, dan denk ik niet dat zij hiermee in zullen stemmen,' en ik hoor de spijt in zijn woorden doorsijpelen.

'Paul is ook van plan een B&B voor zichzelf te beginnen,' vertel ik enthousiast. 'Maar hij is nog niet in staat om een bedrijf als dit over te nemen.'

Ik zie dat Paul verkleurt en ik heb direct spijt van mijn woorden, die misschien als kleinerend opgevat kunnen worden, en ik zie hem aarzelen voor hij zelf reageert.

'Misschien kunnen we er toch een keer over praten,' stelt Paul voorzichtig voor.

De man knijpt zijn ogen samen en denkt na. 'Ja natuurlijk, zolang ik geen bod heb gekregen, kun je altijd een keer met mij komen praten.'

Ik voel een knoop in m'n maag en heb meteen spijt dat ik het onderwerp heb aangesneden, maar Paul reageert met gepast enthousiasme, en merkt op dat praten nooit kwaad kan.

Daarna reken ik af en rijden we naar het hotel. Onderweg naar het hotel zijn we beiden verzonken in onze eigen gedachten. Paul is waarschijnlijk voor zichzelf zijn mogelijkheden aan het overdenken, mocht hij zijn hart aan deze locatie verliezen, en ik voel de angst en paniek in me opkomen dat Paul er serieus op in zal gaan. Dit zal ongetwijfeld de doodsteek betekenen voor onze prille relatie. Immers, een kans zijn droom te verwezenlijken, zal hij niet aan zichzelf voorbij laten gaan. Onze relatie is nog te pril dat ik alles wil opgeven om met hem mee te gaan, als ik überhaupt in Drente zou willen wonen. Een lange afstandsrelatie zie ik niet zitten en geef ik ook weinig overlevingskansen. Mijn ouders zullen het geweldig vinden als ik op termijn hierheen zou verhuizen, evenals mijn zus. Maar zelf heb ik die ambitie nooit gehad. Zal het dan toch zo zijn dat de relatie, die ik zo hoopvol ben aangegaan, uiteindelijk zal stranden? Door een kop koffie te gaan drinken in een B&B die wij bij toeval onderweg zijn tegengekomen.

Ik voel de spijt dat ik Paul heb gevraagd mij te vergezellen naar het feest van m'n ouders in me opkomen, maar meteen dringt het besef tot mij door dat dit moment toch ooit zal komen. En als ik mijn relatie met Paul een kans wil geven, ik mij serieus moet gaan afvragen of ik bereid zal zijn om alles achter mij te laten en te verhuizen naar een omgeving zoals deze. Want Paul zal zijn droom willen verwezenlijken, met of zonder mij.

Paul doorbreekt de stilte door op te merken dat ik mij geen zorgen hoeft te maken dat hij over een maand al vertrekt.

'Bente, ook ik heb een sociaal leven en mijn werk. Het is zeker een droom van mij, maar voor mij is nu het nog te vroeg om die droom te realiseren. Zeker financieel gezien, tenzij iemand mij hier financieel mee zou kunnen helpen. Ik ben alleen benieuwd naar wat hij

mij te vertellen heeft,' stelt hij me gerust.

Maar als ik naar zijn gezicht kijk, ben ik er niet van overtuigd dat dit zo is.

Als we het parkeerterrein oprijden kijkt Paul verbaasd naar het hotel. 'Ik had niet verwacht dat hier zo'n groot hotel zou staan.'

Nadat we de tassen hebben uitgepakt, lopen we naar beneden, om voor het eten aan de bar nog iets te drinken.

Als we de lounge binnenlopen, hoor ik een bekende stem en zie ik tot mijn verbazing m'n ouders binnenkomen.

'Wat doen jullie nu hier?' breng ik verbaasd uit.

'We hebben vanavond voor ons tweetjes een tafel gereserveerd. Vandaag zijn wij precies vijfenvijftig jaar getrouwd en we vieren dit ook samen,' antwoordt mijn moeder.

Ik stel Paul aan hen voor en mijn vader stelt voor om voor het diner samen wat te drinken.

'Maar je moeder en ik eten samen, dus het blijft bij een aperitiefje voor we aan tafel gaan,' waarschuwt hij me, maar ik ben alleen maar opgelucht door hun wens om geen tafel met elkaar te delen.

Ik voel me wat ongemakkelijk, maar al snel blijkt dat dit niet nodig is. Zelfs aan mijn vader, die over het algemeen nogal kritisch is als het zijn dochters betreft, merk ik dat Paul in goede aarde valt, en de gesprekken verlopen geanimeerd. Als m'n moeder voor het eten nog even naar het toilet wil, zie ik aan haar blik dat ze verwacht dat ik met haar meekom en ik volg haar gedwee.

Eenmaal in de hal aangekomen, barst zij meteen los. 'Deze man moet je niet laten gaan, Bente, echt hij is perfect voor jou. Als ik zie hoe hij naar je kijkt, dan smelt ik gewoon. Geloof mij, als moeder voel ik dat aan, hij gaat jou gelukkig maken. Misschien op een andere manier als dat Richard dit heeft gedaan, maar zeker niet minder.'

Mijn hart maakt na haar woorden een sprongetje van blijdschap, want als mijn ouders het eens zijn met m'n keuze, dan ben ik ervan overtuigd dat hij mij ook daadwerkelijk gelukkig zal maken. Als we weer terugkomen, zijn mijn vader en Paul in een druk gesprek verwickeld en ik merk aan alles dat zij het blijkbaar ergens heel erg over eens zijn.

Als we even later samen in de eetzaal inlopen, fluistert Paul in m'n oor dat hij zich gelukkig voelt door mijn ouders te zijn goedgekeurd.

'Als zij mij niet zien zitten, dan weet ik zeker dat ze jou beïnvloeden en dat zou ik echt vreselijk vinden.'

'Paul, ik ben een volwassen vrouw en heel goed in staat om zelf keuzes te maken,' klink ik wat geïrriteerd. 'Maar ik ben het wel met je eens dat ik het fijn vind dat je door hen bent goedgekeurd,' voeg ik er snel lachend aan toe, waarna we plaatsnemen aan tafel en alleen nog aandacht hebben voor het eten en elkaar.

Hoofdstuk 21

Nerveus denk ik aan het moment dat m'n zussen Paul gaan ontmoeten. Mijn oudste zus is een schatje, maar mijn andere zus is een heel ander verhaal. Zij zal het ongetwijfeld niet kunnen waarderen als de aandacht van de familie naar mij uitgaat, omdat ik voor het eerst sinds het overlijden van Richard een familiefeest bezoek met een man aan m'n zijde. Ik zou het niet willen omschrijven als jaloezie, maar als mijn oudste zus of ik, om welke reden dan ook, wat extra aandacht krijgen, dan wringt zij zichzelf in allerlei bochten om de belangstelling weer op haar gericht te krijgen.

Een vaste relatie vindt zij kleinburgerlijk, evenals een vaste baan. En ze is altijd zo overtuigd van haar eigen gelijk, dat iedere discussie bij voorbaat al gedoemd is te mislukken. Als iemand niet leeft volgens haar normen en waarden, kan zij deze mensen op behoorlijk kleinere wijze toespreken. Het is bepaald geen warme of hartelijke vrouw en het venijn waarmee ze soms iets kan zeggen, boezemt me altijd een beetje angst in. Ik houd dan ook altijd maar m'n mond om ruzie te voorkomen, al vindt mijn oudste zus dat onzin.

Ik weet nog steeds niet wat mijn zus en ik haar ooit hebben misdaan. Richard zei altijd dat zij het gewoon niet kan hebben dat mijn oudste zus en ik alles goed voor elkaar hebben en zij, al verbergt ze dit onder haar flamboyante gedrag, tot nu toe niet veel meer heeft gepresteerd in haar leven dan het maken van wat onduidelijke kunstwerken, waar niemand in geïnteresseerd lijkt te zijn. Daar kon ik in die tijd nog in meegaan, maar toen Richard kwam te overlijden ging het mijn voorstellingsvermogen te boven dat er ook maar iemand jaloers op mij kon zijn en in de laatste plaats m'n eigen zus. Of het moet om de aandacht, die ik toen uiteraard van iedereen kreeg, zijn geweest.

Gelukkig blijft ze, nadat ik haar aan Paul heb voorgesteld, maar een paar minuten met ons praten, waarna ze zich snel begeeft onder de genodigden, die ze blijkbaar interessanter vindt dan Paul en mij.

Mijn oudste zus kijken elkaar een kort moment aan, halen onze schouders op en besluiten dat we zonder haar waarschijnlijk een veel gezelliger avond zullen hebben. En in elk geval zal de avond een stuk relaxter verlopen, omdat we niet elk woord op een gouden schaal af hoeven te wegen.

Mijn zwager en Paul kunnen het gelukkig goed met elkaar vinden en we brengen een gezellige avond met elkaar door.

Tegen het einde van de avond loop ik samen met m'n oudste zus naar het terras om een luchtje te scheppen, en zie ik Paulette op ons afkomen.

'Zo, Bente, eindelijk aan de man. Ik moet je eerlijkheidshalve bekennen dat ik het nogal een gevaarlijk type vind. Ik zie iets aan hem, zus, dat niet klopt. Je hebt toch niet een of andere arme sloeber versierd. Jij je bevrediging en hij een luxe leventje.'

Ik kijk haar sprakeloos aan en weet heel even niet hoe ik hierop moet reageren, als ik al wil reageren op haar ongenueanceerde uitspraak.

Mijn oudste zus neemt echter het woord en haar ogen vlammen van ingehouden woede.

'Paulette, omdat jij in je leven nog nooit iets anders dan *losers* bent tegengekomen, wil dat niet zeggen dat alle mannen zo zijn. Paul lijkt mij een heel aardige man en ik weet niet waar jij je menig op baseert. Zelfs pappa heeft hem goedgekeurd, en je weet hoe kritisch hij is als het om zijn dochters gaat.'

'Misschien herken ik een *loser*, zoals jij de mannen in mijn leven blijkbaar ziet, eerder dan jullie. Maar, Bente, ik wens je heel veel geluk met hem, kom alleen niet bij mij uithuilen als ik gelijk blijk te hebben.'

En nog voor ik kan reageren verdwijnt ze weer tussen de gasten, mijn zus Mariëtte en mij in totale verbijstering achterlatend.

De volgende morgen horen we bij het ontwaken de regen hard tegen de ramen kletteren, en Paul en ik besluiten om ons na het ontbijt een beetje te laten verwennen in de wellness van het hotel en boeken een massage.

Na de lunch is het gelukkig weer droog en besluiten we een flinke wandeling te maken en onderweg mijn ouders nog even gedag te gaan zeggen.

'Je ouders zijn schatten en je oudste zus ook,' stelt Paul vast, als we weer terugrijden naar het hotel. 'Maar je zus Paulette, mag ik eerlijk zijn, wat een verschil is dat in vergelijking met Mariëtte en jou.'

Omdat ik dit niet kan ontkennen knik ik alleen met m'n hoofd, want ik heb er helemaal geen zin in om over m'n zus te praten.

'Ik kreeg bijna de indruk dat zij mij wilde uittesten, toen ze me vroeg of ik haar wilde begeleiden naar de tuin voor wat frisse lucht.'

Nu ben ik toch wel verbaasd, want wat ik ook van m'n zus vind, ik heb haar nooit als de grote verleidster gezien. Het lijkt er eerder op dat zij helemaal niet in mannen is geïnteresseerd. Al kan ik daar tevens aan toevoegen dat zij überhaupt niet in mensen geïnteresseerd is.

'Wat deed ze dan, toen jullie buiten waren?' vraag ik, omdat ik toch wel nieuwsgierig ben geworden.

'Niks, want ik ben niet meegegaan omdat ik het maar een vreemd verzoek vond.'

'Mijn zus is nu eenmaal een beetje anders dan de gemiddelde mens, maar het verbaast me wel. Misschien had ze, zoals meestal het geval is, behoefte aan aandacht'

Omdat ik niet van plan ben om Paulette haar stempel te laten drukken op ons heerlijke weekend, vraag ik hem of hij nog heeft nagedacht over de *B&B*.

'Ja, maar ik heb nog geen idee hoe ik op dit moment aan de financiële middelen kan komen. Dus ja, deze *B&B* voldoet aan al mijn wensen, maar dan wel pas over een paar jaar. Dan weten wij ook beter waar we staan in onze relatie. Al ga ik nog wel een keer met hem praten, gewoon om te luisteren naar wat hij te vertellen heeft.'

Ik weet niet of ik mij nu wel of niet gerustgesteld moet voelen door zijn antwoord, maar ik neig naar niet. Want als Paul op enig moment besluit te vertrekken naar Drente, wat dan? Ik moet er eerlijk gezegd niet aan denken om de rest van m'n leven daar door te brengen. Mijn liefde gaat uit naar de drukte van een grote stad en het gezelschap van m'n

vriendinnen. Maar het alternatief zal zijn, dat Paul zijn droom voor mij op moet geven, of dat onze relatie zal stranden. Want een weekendrelatie, dat is iets dat ik zeker niet wil.

Hoofdstuk 22

De afgelopen twee weken zijn rustig voorbij gekabbeld. Het project in Brussel verloopt volgens planning en naar ieders tevredenheid. Jacques is iets minder afstandelijk en behandelt mij gelukkig niet langer als ondergeschikte.

Ik ben op kosten van onze organisatie nogmaals met hem gaan dineren om de voortgang van het project te bespreken en hij was, zoals ik het denk ik het beste kan omschrijven, wat minder ongenaakbaar. Hij vertelde dat hij sinds drie jaar weduwnaar is en het nog steeds moeilijk vindt zijn dagelijkse leven op te pakken. Nadat ik hem had verteld dat mijn man tien jaar geleden is omgekomen tijdens een auto-ongeluk, leek hij zijn masker een beetje te laten vallen. Maar onze relatie blijft strikt zakelijk en we delen zeker onze diepe gevoelens over deze gebeurtenissen niet met elkaar. Ook heeft dit gesprek geen nauwere band opgeleverd, behalve dat zijn houding nu wat informeler is geworden.

Vanavond is de *housewarmingparty* bij Janneke en ik heb er heel erg veel zin in om hier samen met Paul naar toe te gaan. Paul was vandaag vrij, maar komt mij pas om half vijf ophalen, omdat hij eerst met zijn broer een afspraak heeft. Ik reageerde wat teleurgesteld, niet alleen omdat hij zijn zeldzame vrije dag in het weekend niet met mij door kon brengen, maar vooral omdat hij mij blijkbaar nog niet aan zijn familie voor wil stellen.

Paul voelde mijn teleurstelling aan en stelde me gerust, door te vertellen dat hij één keer per maand met zijn broer samen op pad gaat, zodat zijn broer een paar uurtjes kan ontsnappen aan zijn zorgen om zijn zieke vrouw. 'We gaan dan even samen lunchen of zo, en kan hij even ongestoord zijn verhaal kwijt. En als jij daarbij bent, dan is dat toch wat lastiger voor hem.'

Ik kan dit ergens wel begrijpen en troost me met de gedachte dat wij morgen ook nog een hele dag samen hebben.

Ik heb daarom aan Janneke voorgesteld om haar vandaag nog even te helpen met de laatste dingen. Janneke is zichtbaar gespannen, maar ook trots op het feit dat zij een feest heeft georganiseerd.

Na een paar uur bekijken we tevreden het resultaat, waarna ik naar huis ga om mij op te kleden en op Paul te wachten.

Als Paul en ik binnenkomen, zijn er al aardig wat gasten gearriveerd en zie ik Janneke stralend rondlopen. Miranda komt meteen naar ons toegelopen en stelt ons voor aan de haar voetbalvrienden en hun partners.

Paul is al snel in gesprek met Ernst-Jan, Victor en de man van een van de andere voetbalvriendinnen van Janneke en Miranda.

Het is duidelijk merkbaar dat de vriendschap tussen deze vrouwen onderling heel hecht is, en ik voel me een beetje het derde wiel aan de wagen.

Miranda heeft zoals gebruikelijk het hoogste woord, maar daar lijkt niemand problemen mee te hebben. Gedurende deze gesprekken heb ik er samen met nog een vrouw wat

verloren bijgestaan, en ik besluit een praatje met haar aan te knopen. Ze blijkt een paar maanden geleden een ernstig ongeval te hebben gehad, veroorzaakt door een automobilist die onder invloed was. Zij is moeilijk te verstaan vanwege het hersenletsel dat ze heeft opgelopen en ik zou mij het liefst hebben opgedraaid, maar dat zou onbeleefd zijn geweest. Gelukkig schiet Nanda me te hulp en vraagt hoe het gaat tussen Paul en mij. Ik vertel haar met een brede glimlach hoe gelukkig ik me voel en dat Paul het beste is wat mij in de afgelopen jaren is overkomen.

'Ja, wat de liefde al niet kan doen met je hè? Een half jaar geleden liep ik nog vol twijfels rond over mijn liefdesleven, en nu ben ik zielsgelukkig.'

Mirthe heeft zich ook bij ons gevoegd en net op dat moment komt Paul aangelopen. Ik had min of meer verwacht dat Paul deze avond zou aangrijpen om alsnog zijn excuus aan te bieden bij Mirthe, maar tot m'n grote verbazing negeert hij haar volkomen, en gedraagt zich alsof hij haar niet herkent. Ik zie dat Mirthe wil reageren, maar net op dat moment vraagt Eric, de jongste zoon van Janneke, om onze aandacht.

Alle ogen zijn meteen zijn kant opgericht en we zien hoe Sven en Janneke naast hem komen staan, terwijl Eric een microfoon in zijn hand houdt. Iedereen kijkt verbaasd en verwachtingsvol hun kant uit.

'Wij willen jullie graag uitnodigen of uitdagen om deel te nemen aan de karaoke optredens. Maar eerst zullen wij als familie de spits afbijten.'

Eric staat onverschrokken naast Janneke en Sven en heeft er zichtbaar plezier in, terwijl wij bijkomen van verbazing.

Het geluid van de microfoon staat niet al te luid afgesteld en hun stemmen worden min of meer overstemd door de originele uitvoering, maar toch vinden we het dapper van Janneke dat zij dit doet.

Iedereen geniet zichtbaar, en het valt mij pas laat op dat Paul zich afzijdig houdt en verveeld staat te kijken met een glas wijn in zijn hand. Nu is karaoke ook niet direct iets waar ik warm voor loop, maar ik kan het in elk geval opbrengen om dit uit beleefdheid niet te laten merken. Ik kan het dan ook niet nalaten om er een opmerking over te plaatsen, die blijkbaar door Paul niet wordt gewaardeerd.

'Bente, ik ga graag mee naar een feestje, maar doe mij dit niet meer aan,' en in zijn stem klinkt duidelijk het chagrijn door.

Voor ik kan antwoorden zie ik Mirthe nogmaals op ons af komen lopen, maar nu met een brede glimlach op haar gezicht en een uitgestoken hand.

'Paul, wat een verrassing om jou hier te zien. Ik had van Miranda al begrepen dat Bente en jij een relatie hebben, maar ik was er niet zeker van of ik jou hier zou treffen. Je weet hopelijk toch nog wel wie ik ben?'

'Jazeker wel. Hoe kan ik mijn meest beschamende *date* ooit vergeten.'

Paul zegt het met een glimlach, maar zowel Mirthe als ik, zien dat deze gespeeld is en hij zich duidelijk niet op zijn gemak voelt.

'Ach, zand erover, ik was toch niet van plan om nog een keer met je af te spreken en zo kon je de eer aan jezelf houden, op de rekening na dan.'

Ik kan de vernedering, die in deze opmerking verscholen ligt, bijna voelen alsof deze aan mij persoonlijk is gericht. Miranda heeft mij weleens verteld dat Mirthe een scherpe tong kan hebben, maar deze opmerking getuigt welhaast van rancune.

'Je mag mij nog steeds een 'tikkie' sturen, zoals ik je toen ook al voorstelde. Maar misschien kan ik het goedmaken door je alsnog uit te nodigen voor een etentje. Maar dan met onze partners,' stelt Paul voor met een ontwapende lach, alsof hij hiermee Mirthe schaakmat wil zetten, en ik besef dat de messen tussen hun geslepen zijn.

Maar Mirthe laat zich duidelijk niet zo snel uit het veld slaan en tot mijn verbazing accepteert zij de uitnodiging en roept zelfs Mark erbij om ons aan elkaar voor te stellen.

Mark die blijkbaar geen weet heeft van de historie tussen Mirthe en Paul, lijkt het heel gezellig te vinden en vraagt zelfs niet naar de reden van deze uitnodiging. Paul stelt voor om na onze reis naar Marbella met elkaar te gaan eten en belooft dat hij een leuk restaurant uit zal zoeken.

Nadat de afspraak is vastgelegd, kijkt hij mij zelfvoldaan aan. 'Wat fijn dat ik de kans heb gekregen om deze blunder goed te maken. Kom, dan ga we nu genieten van het feest en ik beloof dat ik niet zo sikkeneurig meer zal doen.'

Ik ben nog steeds niet van de verbazing bekomen, maar ik ben blij dat Paul zich in elk geval niet langer afzijdig houdt. En omdat ik weet dat hij dit alleen voor mij doet, heb ik hem zijn gedrag van eerder deze avond alweer vergeven.

Hoofdstuk 23

Morgen vertrekken we voor onze korte vakantie naar Marbella. Mijn koffer staat ingepakt klaar in de hal en Paul komt vanavond al naar mij toe, zodat we vanaf hier naar het vliegveld kunnen rijden.

Miranda had aangeboden om ons weg te brengen en weer op te halen, maar Paul heeft liever de auto op het vliegveld staan, zodat we bij eventuele vertraging gewoon met onze eigen auto naar huis kunnen rijden. Miranda vond dat uiteraard onzin.

Omdat ik het allemaal niet de moeite waard vond, heb ik Miranda verteld dat we mijn auto op het vliegveld parkeren, en ik het niet nodig vind dat zij voor dag en dauw haar bed uitmoet om ons weg te brengen.

Paul heeft één koffer als ruimbagage voor mij geboekt, en heeft zelf voldoende aan een kleine koffer als handbagage als ik een paar dingen voor hem in mijn koffer meeneem. Omdat ik ruim voldoende heb aan de 25kg ruimbagage die Paul voor mij geboekt, lijkt me dit geen probleem.

Ik heb enorm veel zin in deze vakantie en ben benieuwd naar de vrienden van Paul. Ik heb nog niemand van zijn vrienden ontmoet en hij heeft mij ook nog niet voorgesteld aan zijn broer en schoonzus, ondanks dat hij heel *close* met hen is. Maar dat zal de komende tijd ongetwijfeld nog wel gebeuren.

Het is snikheet als we op het vliegveld van Málaga aan zijn gekomen, en ik ben blij dat ik onder mijn vest een dun shirt heb aangetrokken.

De vrienden van Paul staan ons al op te wachten in de aankomsthal en heten ons welkom.

Lauran is een lange man met een stoppelbaard, indringende groene ogen en lang wat vettig aandoend blond haar, dat hij nonchalant in een staart heeft gebonden.

Guy is een kleine gedrongen man met gitzwart haar en priemende bruine ogen, die mij onderzoekend aankijken. Ondanks het feit dat hij accentloos Nederlands spreekt, kan hij zijn Spaanse of Zuid-Amerikaanse afkomst niet verbergen.

Het ongemakkelijke gevoel dat Lauran en Guy in de eerste instantie bij mij hebben opgeroepen, verdwijnt al snel en als zij onderweg vriendelijk en onderhoudend vertellen over de omgeving en de bezienswaardigheden, die wij volgens hen absoluut moeten bezoeken, geniet ik met volle teugen van de rit langs de kust richting Marbella. We passeren onderweg Torremolinos, waarover zij vertellen dat daar ooit de hippie cultuur hoogtij vierde en je er nog steeds mensen tegen het lijf kunt lopen die min of meer in die tijd vast zijn blijven zitten.

Daarna passeren wij La Carihuela, wat volgens onze gastheren Nederland aan de Costa is. Een groot gedeelte van de ondernemers bestaat uit Nederlanders en zij gaan er regelmatig even heen als zij heimwee naar huis hebben of gewoon een gesprek in hun eigen taal willen voeren.

Ik kan mij niet voorstellen dat je naar een plaats wilt gaan waar je je eigen taal kunt spreken en een broodje kroket kunt eten, maar wellicht is dit anders als je hier voor

langere tijd verblijft. Paul stelt zelfs voor om hier tijdens onze vakantie een keer naar toe te gaan, omdat dit volgens hem dé plek bij uitstek is voor een appartement om te gaan overwinteren.

Guy stelt voor dat we bij hem thuis eerst wat gaan drinken, dan kunnen wij daarna met de auto, die hij ons ter beschikking stelt tijdens ons verblijf, naar ons hotel rijden. Er is één voorwaarde verbonden aan het beschikbaar stellen van de auto, en dat is dat zij Paul een dag en nacht van mij mogen lenen om als mannen onder elkaar te gaan vissen op zee en in de avond door te zakken. Omdat het mij eigenlijk wel fijn lijkt dat ik ook nog even wat tijd zonder Paul door kan brengen, vertel ik dat dit wat mij betreft prima is.

'Je hebt een lieve vrouw gevonden, Paul,' stelt Guy vast en Paul kijkt hem vol trots aan.

'Ja, ik heb er even op moeten wachten, maar zij is het wachten meer dan waard geweest,' antwoordt Paul, terwijl hij mij een kus geeft.

Ik ben zichtbaar onder de indruk als we de statige oprijlaan oprijden die, omgeven door hoge cipressen, de opgang vormt naar een enorm groot wit gepleisterd huis met oranje dakpannen.

Aan de voorzijde van het huis kun je vanaf een terras in de schaduw genieten van het uitzicht en in de verte kun je de zee zien. Aan de zijkant van het riante huis bevindt zich een zwembad met hieromheen ligstoelen en parasols, die er uitnodigend uitzien.

Deze vrienden van Paul zijn zeker niet armlastig en ik vraag me af hoe, en waar, Paul deze mannen heeft leren kennen, want dat heeft hij me nooit verteld.

Waarschijnlijk staat op mijn gezicht te lezen dat ik mij heb afgevraagd hoe gefortuneerd deze vrienden van Paul zijn, want Lauran verklaart al snel hoe het mogelijk is dat zij hier zo riant wonen.

'Dit huis is niet van mij hoor, maar van een oom van mij. Hij is er nooit in de zomermaanden, want dan vindt hij het hier te warm. Hij wil het ook niet verhuren aan vreemden, maar om het een paar maanden per jaar onbewoond te laten, dat durft hij niet aan. En omdat ik overal ter wereld mijn werk vanachter mijn laptop kan uitvoeren, pas ik een paar maanden per jaar op het huis en de auto's. Maar ik wil hier niet verpieteren van eenzaamheid, dus nodig ik afwisselend wat vrienden uit om mij gezelschap te houden.'

Het bevreemdt mij wel dat Paul hier nooit logeert, maar in de goedkope Hostel waar hij mij foto's van liet zien. Al ben ik wel blij dat wij hier niet verblijven deze week, want hoe mooi en luxe het ook is, ik zou er echt geen zin in hebben om een week lang met deze mannen op te trekken en Paul elke dag met hen te moeten delen. Maar een dagje hier bij het zwembad doorbrengen, is zeker geen opoffering.

Nadat Paul en ik ons hebben omgekleed, nemen we plaats bij het zwembad, waar Lauran ons al opwacht met een verfrissend drankje en wat kleine hapjes. Het gesprek verloopt geanimeerd en voor we het weten is de middag om en stel ik voor om naar ons hotel te vertrekken.

Lauran overhandigt ons de sleutels van een kleine gezinsauto en geeft een korte uitleg over

de beste route naar ons hotel, dat op loopafstand van het centrum van Marbella aan het strand ligt.

Het blijkt een mooi hotel met slechts veertig kamers en het strand is door middel van een pad vanuit de tuin van het hotel bereikbaar. Het hotel staat bekend om hun goede keuken, maar ik heb alleen het ontbijt geboekt, omdat ik het veel leuker vind om elke avond ergens anders te eten. Ook onze luxe kamer blijkt van alle gemakken te zijn voorzien, zonder dat dit exorbitant te noemen is.

Ik verheug mij steeds meer op deze komende week, al is het alleen al om na alle regen die wij in Nederland de laatste tijd hebben gehad, eindelijk weer te kunnen genieten van de zon.

Maar het belangrijkste voor mij is dat ik Paul elke dag, avond en nacht voor mezelf heb. Op die ene dag na dan, die voor zijn vrienden bestemd is.

Paul en ik genieten volop van onze vakantie en elkaar. We hebben weinig tripjes gemaakt, want de temperaturen in het binnenland zijn opgelopen tot ver boven de vijfendertig graden. Veel meer dan bij het zwembad liggen onder een parasol en in de avond ergens een hapje eten, hebben wij dan ook niet gedaan.

Paul is dinsdag met zijn vrienden gaan vissen en golfen en heeft de nacht bij hen doorgebracht, zodat zij na het golfen nog wat tijd met elkaar en een paar verkoelende biertjes door konden brengen, terwijl ik wat heb gewinkeld en heerlijk wat *quality time* in de wellness heb doorgebracht. Woensdagochtend was Paul voor lunchtijd weer terug in ons hotel.

Vandaag gaan we naar La Carihuela en Torremolinos, omdat Paul mij wil laten zien dat dit een heel geschikte plek is te overwinteren. We zijn al vroeg vertrokken en als wij daar aankomen schrik ik de eerste instantie van de drukte.

'Paul, echt, dit is niks voor mij, geloof me. Veel te druk en te toeristisch. Dit heb ik niet voor ogen als ik denk aan een appartement aan het strand.'

Paul stelt mij gerust en we rijden nog een stukje door, tot we bij het strand *Los Alamos* arriveren. Hier valt de drukte inderdaad mee en ik zie zowel langs de Boulevard, als erachter, prachtige nieuwbouw appartementen staan.

Paul parkeert zijn auto en samen slenteren we door deze wijk, waar in de nabijheid ook een golfbaan blijkt te zijn.

Ik wil niet zeggen dat ik verkocht ben, maar het is zeker de moeite waard om hier eens serieus te gaan kijken. Nadat we de appartementen hebben bekeken, lopen we terug naar de tien kilometer lange Boulevard langs de kust, die vanaf de golfbaan *Parador* doorloopt tot aan de haven van Benalmádena.

We komen inderdaad veel Nederlandse horeca tegen en er blijkt zelfs een Nederlandse supermarkt te zijn. We nemen plaats op een van de terrassen voor een kop koffie en raken in gesprek met een van de medewerkers, die hier al jaren woont.

Zij vertelt dat haar kinderen hier geboren zijn en al zijn zij inmiddels uitgevlogen over heel de wereld, zij zou zelf nooit meer ergens anders willen wonen. In de zomer is het er druk en

heeft zij zelf nergens anders tijd voor dan voor werken, maar in de winter is het er zalig volgens haar.

'Het is gewoon fijn om contact met je eigen cultuur te houden, maar op z'n Spaans. Ik zou nooit meer kunnen wennen aan de drukte in Nederland, maar vooral niet aan de mentaliteit die daar heerst. Hier is alles zoveel relaxter en volgens mij gezonder dan in Nederland,' en het enthousiasme en haar liefde voor Spanje, klinken duidelijk in haar stem door. 'Je hebt hier geweldige restaurants. Authentieke tapas restaurants, zoals La Taberna K Pasa en La Viña de Ale, maar ook restaurants zoals de Caribbean Beach Club, waar je vooral Hollandse gerechten op de kaart vindt en gezellig in de wintermaanden kunt klaverjassen. En inderdaad, veel horecazaken hebben een Nederlandse eigenaar, maar niet per definitie een Hollandse kaart. Zo kun je bij Gastrobar Florin heerlijke internationale gerechtjes *to share* eten. Ik kan je ook Restaurant Ibiza Style in het centrum van Torremolinos van harte aanbevelen. Maar waar je ook gaat eten, hier heeft haast elke horecazaak gastvrijheid nog hoog in het vaandel staan, en word je nog door personeel bediend die het vak leuk vinden.'

Ik voel langzaam mijn weerstand om ergens een appartement te kopen en te overwinteren in een gebied waar veel Nederlanders verblijven afnemen. Zeker om dat er ook wijken zijn waar mooie appartementen te koop staan, maar waar het toch een stuk rustiger is, dan in dit toeristische gedeelte.

Paul legt uit dat ik van plan ben om binnen enkele jaren een appartement te kopen en hij mij heeft geadviseerd om deze plek serieus in overweging te nemen, maar dat de drukte door toeristen bij mij weerstand oproept.

'Je hoeft hier niet naar feestcafés te gaan hoor, om contacten op te doen. Een kop koffie drinken op een terras is vaak al voldoende. Neem bijvoorbeeld het lokaal beroemde Stamcafé. Daar is het in de avonden dan wel vaak feest met Nederlandstalige live muziek, maar je kunt er overdag ook terecht voor een kop koffie, een broodje of een drankje. En het is echt niet zo dat hier iedereen in de winter achter een rollator loopt. Natuurlijk is de gemiddelde leeftijd wel wat ouder dan in de zomermaanden, maar dat ben je dan zelf ook. En in de zomer verhuur je het appartement, dan woon je er zelf gratis in de winter,' adviseert ze me tenslotte, waarna ze weer aan het werk gaat, omdat haar gasten om aandacht vragen.

Ik merk dat ik word meegesleept in het enthousiasme en beloof Paul dat ik er serieus naar zal kijken. Nadat we onze koffie hebben gedronken, lopen we de rest van de Boulevard af en ik merk op dat het wellicht Nederland aan de Costa is, maar er zeker ook veel Spaanse toeristen zijn, evenals Spaanse eetgelegenheden. Ik ben nog niet overtuigd, maar deze kustplaats staat zeker op mijn lijst om nader onderzocht te worden.

Het lijkt wel of Paul opgelucht is, nadat ik hem heb verteld hier komende winter een paar weken naar toe te gaan, om dan te bepalen of dit de plek is waar ik over een paar jaar veel tijd door wil gaan brengen.

Op de laatste dag van onze korte vakantie, vertrekken we direct na het ontbijt richting Lauran en Guy. We hebben een late vlucht en hebben afgesproken deze laatste dag met hen door te brengen bij het zwembad.

Paul brengt de koffers naar binnen en levert de autosleutel in bij Lauran, die beloofd heeft ons later die dag naar het vliegveld te brengen. Hij neemt de koffers van Paul over en gaat ons voor naar een klein vertrek, waar we ons later die dag om kunnen kleden voor onze terugreis naar Nederland.

Ik heb niet veel tijd doorgebracht met Lauran en Guy. Zij vonden het blijkbaar alleen leuk om kennis met mij te maken, maar wilden vooral tijd met Paul doorbrengen. Desondanks reageren zij heel enthousiast, als Paul vertelt dat ik misschien een appartement ga kopen in Torremolinos of daar in de buurt.

'Maar ik zal de zomers hier niet doorbrengen, dus zullen wij elkaar niet vaak ontmoeten, mocht ik hier inderdaad een appartement kopen,' temper ik hun enthousiasme enigszins. 'Maar misschien ontmoet ik je oom dan wel.'

'Dan komen wij in de winter jullie opzoeken. Er is daar vast wel iets te huur voor een paar weken in de wintermaanden.'

Ik moet even nadenken over dat jullie, in het besef dat dit mijn droom is en de droom van Paul dichterbij huis ligt, in de vorm van een *B&B* in Drente.

Maar hierover hebben we beiden nog geen besluiten genomen en daar zullen we wel over na gaan denken als het zover is.

Voor nu geniet ik van de leuke tijd die we met elkaar hebben gehad tijdens de vakantie en meer dan ooit ben ik ervan overtuigd geraakt dat Paul de ware voor mij is, en ik op geen enkele manier de indruk heb gekregen dat dit gevoel niet wederzijds is.

Hoofdstuk 24

De vliegreis is voorspoedig verlopen en we landen volgens schema op Rotterdam The Hague Airport. We hoeven niet lang op mijn koffer te wachten en binnen een uur na landing rijden we de parkeergarage onder mijn appartement binnen.

Paul belooft mijn koffer mee naar boven te nemen, nadat hij zijn handbagage vast in de kofferbak van zijn eigen auto heeft gelegd, zodat hij morgenochtend meteen naar huis kan rijden, omdat hij rond het middaguur weer op zijn werk wordt verwacht.

Ik overhandig hem de sleutel van de auto en als ik in m'n appartement ben, besef ik dat ik best trek heb. Ik beleg de broodjes, die Miranda vanmiddag voor ons heeft klaargezet en stuur haar een berichtje om te bedanken dat zij zo attent is geweest om dit te doen en dat we een goede vlucht hebben gehad.

Ik vraag me verbaasd af wat Paul allemaal aan het doen is, maar als hij bovenkomt vertelt hij dat hij zijn autosleutel in zijn bagage had gedaan en niet kon vinden, waardoor hij heel zijn koffer uit- en weer in moest pakken.

Als Paul en ik even later op de bank genieten van de broodjes, pakt hij m'n hand en kijkt me met een serieuze blik aan.

'Bente, ik denk dat ik niet veel langer meer alleen wil blijven. Na deze week ben ik gaan beseffen hoeveel je voor mij bent gaan betekenen. Ik wil je niet onder druk zetten, maar hoe zou jij er tegenover staan als we over een paar maanden echt gaan samenwonen?'

Ik kijk hem zwijgend aan, terwijl hij vervolgt: 'In jouw appartement of ergens waar we samen opnieuw kunnen beginnen, dat maakt mij niks uit. Maar ik wil gewoon vaker bij je zijn, dan dit tot nu toe het geval is geweest.'

Ik voel mij door zijn voorstel een beetje overvallen, al ik wil niks liever dan elke dag naast hem wakker worden.

'Paul, je gaat nog iets te snel voor mij. Laten we beginnen met wat meer tijd met elkaar door te brengen en dan zullen we over een paar maanden bekijken wat we willen. Maar wees gerust, je bent ook voor mij heel belangrijk geworden in de afgelopen maanden en ik wil niks liever dan samen verder gaan. Maar ik wil niks overhaasten, begrijp je dat?'

Gelukkig begrijpt hij dit volkomen en geeft toe dat hij misschien wat te hard van stapel loopt. 'Ik hou echt heel veel van je, Bente,' en dit zijn de laatste woorden die er deze avond tussen ons worden gesproken.

Paul vertrekt de volgende ochtend al vroeg en ik pak op m'n gemak mijn koffer uit. Ik heb net een kop koffie ingeschonken als tot mijn verbazing Mirthe mij belt.

Nadat we hebben besproken hoe gezellig het feest bij Janneke is geweest en ik haar heb verteld over de vakantie in Spanje, vraagt zij wat nu precies de bedoeling is van de uitnodiging van Paul.

'Je moet het eerlijk vertellen als jij je daar niet gemakkelijk bij voelt hoor. Ik vind het wel gezellig, maar het moet niet alleen zijn omdat Paul zijn schuld op deze manier in wil lossen bij mij.'

'Ik kan je niet vertellen wat Paul heeft bewogen om jullie uit te nodigen, maar ik vind het

best gezellig, al kennen we elkaar verder niet. Maar het geldt evengoed voor jou hè? Als jij je er ongemakkelijk bij voelt, dan vertel ik Paul wel dat het niet doorgaat.'

Maar Mirthe heeft er geen problemen mee en ze wil Paul graag de kans geven om haar mening over hem te herzien.

'Maar, Bente, hij moet geen sterrenrestaurant uitzoeken, zoals waar ik samen met hem heb gegeten. Ik denk niet dat Mark zich daar heel erg prettig bij zou voelen. Ik hem hem trouwens wel verteld waarom Paul ons uitnodigde, want dat vroeg hij zich uiteraard wel af.'

'Hoe reageerde Mark daarop?' vraag ik nieuwsgierig.

'Hij moest erom lachen, maar had voor de rest geen commentaar.'

Nadat ik heb beloofd Paul instructies te geven over de keuze van het restaurant, nemen we afscheid.

Zoals ik al had verwacht staat een uurtje na mijn gesprek met Mirthe, Miranda voor de deur met een doos gebak. Ze wil natuurlijk alles weten over mijn vakantie met Paul en waarschijnlijk denkt ze daarbij niet aan de uitstapjes die wij hebben gemaakt of waar we hebben gegeten.

'Paul vindt dat ik dáár een appartement moet kopen. Ik heb hem ooit verteld tijdens een van onze eerste afspraakjes dat het m'n droom is ooit te gaan overwinteren aan de Spaanse Costa. Niet dat dit echt een droom is van mij, maar ik vond het een beetje gênant dat ik helemaal geen toekomstdromen of plannen heb. Maar nu ik daar ben geweest, moet ik zeggen dat het idee mij toch wel aanspreekt en ik denk er nu toch serieus over na. Al wil ik mij ook niet te veel mee laten slepen in het enthousiasme van Paul. Hij wil zelf een B&B in Nederland beginnen en had het gisteravond ineens over samenwonen. Ik weet niet goed wat ik daar nu allemaal van moet denken. Ik wil beslist niet in een of andere uithoek van het land gaan wonen en hij niet veel langer meer in de Randstad. En als hij een B&B heeft, dan kan hij deze toch niet een paar maanden sluiten om met mij naar Spanje te gaan, als de B&B zijn enige inkomstenbron is?'

'Misschien verwacht hij wel dat jij hem zal onderhouden als jullie eenmaal samenwonen. Hij is heus niet gek en heeft inmiddels wel doorgekregen dat jij redelijk vermogend bent. Je weet toch wel zeker dat hij om jou geeft en niet op je geld uit is hè?' vraagt Miranda ongerust.

'Nee, hij geeft echt om mij, daar ben ik van overtuigd. We hebben hier ook al met elkaar over gesproken, want hij had er juist moeite mee om iets van mij aan te nemen. Het kostte me aardig wat overredingskracht om hem ervan te overtuigen dat ik het weiger om mijn geld op de bank te laten staan, en mijn levensstandaard aan die van hem aan te passen. Ik ben geen luxepaardje zoals jij, maar ik ga echt niet in een hostel logeren als ik geld heb voor een mooi hotel aan het strand.'

Dit was Miranda wel met me eens, al vond ze wel dat ik nog steeds voorzichtig moet zijn.

'Een vakantie betalen is heel iets anders dan hem in zijn levensonderhoud te voorzien. En steek geen cent in die B&B droom van hem, beloof je me dat?'

'Dat kan ik je wel beloven, want ik wil helemaal niet dat hij een B&B gaat beginnen.'

Hoofdstuk 25

Het is warm en plakkerig in de trein, en ik ben blij als ik in Brussel verhit mijn tijdelijke kantoor binnenstap, waar het heerlijk koel is. Er ligt een briefje van Jacques op mijn bureau waarin hij aangeeft vandaag niet op kantoor te zijn en morgen een volle agenda heeft.

Hij uitnodigt me uit om hem vanavond te vergezellen tijdens het diner, zodat ik toch de gelegenheid krijg om hem bij te praten over de voortgang van het project. Zijn secretaresse zal een restaurant reserveren, zodra zij van mij de bevestiging heeft ontvangen dat ik zijn uitnodiging accepteer. Omdat ik altijd een beetje tegen de avonden opzie, die ik eenzaam op mijn hotelkamer doorbreng, neem ik zijn uitnodiging graag aan.

De dag vliegt voorbij en voor ik er erg in heb is het tijd om te vertrekken naar mijn afspraak met Jacques. Ik heb nog net tijd genoeg om eerst langst mijn hotel te gaan, om mijn reistas op mijn kamer te zetten en een snelle douche te nemen.

Jacques zit al op mij te wachten als ik in het restaurant aankom, en heeft een fles wijn besteld. Terwijl de ober voor mij een glas inschenkt, vraagt Jacques of ik een leuke vakantie heb gehad.

'Ja, heerlijk dank u. Paul en ik hebben ervan genoten, al was het er wel erg warm. We hebben ook niet veel meer gedaan dan bij het zwembad liggen.'

'Ik wist niet dat u weer een vriend heeft. Wat fijn voor u, alleen is maar alleen nietwaar?'

Verbeeld ik het mij nu, of klinkt er wat teleurstelling in zijn stem door? Maar als ik hem aankijk is er van z'n gezicht niks af te lezen dat hierop wijst en ik vermoed dat ik mij dit heb verbeeld. Waarschijnlijk is het meer een beetje melancholie, omdat hij nog steeds alleen is en hij de vakanties met zijn vrouw mist. Zijn volgende woorden bevestigen dit ook wel min of meer.

'Ik mis het om met een vrouw op vakantie te gaan. Maar wie weet ontmoet ik net als u ooit iemand waar ik opnieuw gelukkig kan worden. Als u vindt dat ons gesprek te persoonlijk wordt, moet u dit eerlijk zeggen, maar ik vind het prettig om hier met u over te praten. Waarschijnlijk omdat u in een vergelijkbare situatie hebt gezeten.'

'Nee, dat is wel oké, ik vind het zelf ook wel prettig om er met u over te spreken. Mensen denken vaak dat na het eerste jaar na het overlijden van je partner, je langzaam maar zeker je leven weer oppakt. Maar dat is gewoon niet zo. De pijn en het gemis is na jaren nog net zo heftig als in het eerste jaar. Natuurlijk gaan de scherpe kantjes er na verloop van tijd wel vanaf en kun je weer genieten van het leven, maar ik heb nooit meer over een toekomst kunnen nadenken. In welke vorm dan ook. Pas nu ik Paul heb ontmoet, durf ik een klein beetje aan een nieuwe toekomst te denken, al is dat nog steeds met moeite.'

'Vergelijkt u Paul weleens met uw overleden man?' vraagt hij met enige schroom in zijn stem.

'Nee, nooit. Zij zijn ook totaal verschillend en ik heb nog geen enkele overeenkomst kunnen ontdekken tussen hun. Als ik eerlijk ben vraag ik me zelfs weleens af of Richard hem wel zou hebben gemogen. Ik denk niet dat zij een klik met elkaar zouden hebben gehad. Misschien zou Richard mijn keuze zelfs afkeuren. Maar voor mij is het

waarschijnlijk juist heel belangrijk dat zij zo van elkaar verschillen en ik hen daardoor nooit met elkaar kan vergelijken. Alsof je zou vragen of ik kaviaar lekkerder vind dan appeltaart. Ik vind het allebei lekker, maar je kunt de smaken niet met elkaar vergelijken.' 'Heeft deze metafoor een dubbele betekenis voor u? Kaviaar heerlijk, maar exclusief, appeltaart lekker, maar gewoontjes,' en hij kijkt me met een doordringende blik aan na zijn vraag.

Ik voel dat ik bloos en moet zelf over deze vraag nadenken. Is dat werkelijk zo? Al is het misschien alleen in m'n onderbewustzijn. En tot mijn eigen verbazing moet ik eerlijk bekennen, dat ik deze vraag zomaar niet ontkennend kan beantwoorden.

'Jacques, ik geef echt heel veel om Paul, maar het is niet de liefde die ik met Richard heb gekend. We hebben het samen gezellig, zijn graag in elkaars gezelschap, maar de diepe innige band die ik voelde bij Richard, daar is nog geen sprake van.'

'Ik denk dat het daar ook nog te vroeg voor is, gij kunt zo'n prille relatie toch niet vergelijken met een huwelijk van jaren. Maar u ziet hem graag, toch?'

Daar heeft hij misschien gelijk in, maar toch laat het mij niet los, en ergens hoor ik een stemmetje in mij fluisteren dat m'n relatie met Paul nooit dezelfde diepgang zal krijgen als met Richard.

Hoofdstuk 26

Het gesprek met Jacques heeft mij niet losgelaten en ik vraag me opnieuw af hoe ik de toekomst met Paul voor me zie. Ik ga zelfs weer twijfelen aan mijn gevoelens voor hem.

Ben ik alleen verliefd? Is het alleen om de eenzaamheid tegen te gaan, het verlangen om weer samen met een man te zijn? Of ben ik echt van hem gaan houden? Maar laat ik mij nu niet gek maken door de woorden van anderen? Het is toch zo dat ik graag bij hem ben. Naar het moment uitkijk dat hij weer bij me is, hij z'n armen om me heen slaat en ik naast hem wakker word.

Hoe zou ik mij voelen, als ik hem nooit meer zou zien? Die vraag kan ik wel beantwoorden. Ik zou me verloren en verdrietig voelen. Ik zou hem missen en niet alleen zijn armen om mij heen. Heb ik daarmee mijn vraag zelf niet beantwoord?

Uiteindelijk besluit ik om er niet meer over na te denken en alleen te genieten van de momenten die wij samen hebben. Nadenken over de toekomst, dat kan nog lang genoeg. Pluk de dag, Bente, houd ik mezelf voor.

Mirthe en Mark komen gelijktijdig met ons bij het restaurant aan. Paul heeft zijn belofte gehouden en niet bij een sterrenrestaurant gereserveerd, maar bij restaurant Nova in Bergschenhoek, onder de rook van Rotterdam, waar de sfeer gemoedelijk en informeel is, maar wel met een hele goede keuken, precies zoals ik Paul gevaagd had.

Eigenlijk zijn wij totaal vreemden voor elkaar, de twee dates die Paul met Mirthe een paar jaar geleden heeft gehad en de korte ontmoeting bij Janneke daargelaten. Maar Mark blijkt een gezellige ongecompliceerde man en door alle verhalen van Miranda lijkt het of ik Mirthe al jaren ken, en al snel zijn we geanimeerd met elkaar in gesprek.

Ik merk al snel de genegenheid op tussen Mark en Mirthe, ondanks dat zij nog maar kort een relatie hebben.

Mirthe vraagt belangstellend naar onze vakantie en Paul vertelt enthousiast dat ik daar misschien een appartement ga kopen, om er meteen achteraan te vermelden dat hij mij heeft gevraagd of ik op korte termijn met hem samen zou willen gaan wonen.

'Bente heeft nooit met haar overleden man in haar appartement gewoond en haar appartement is perfect voor ons samen. Er zal voor ons dus niet direct aanleiding zijn om op zoek te gaan naar een andere woning en ik voel mij al helemaal thuis in haar appartement.'

Mirthe kijk me na deze opmerking van Paul vragend aan, alsof ze van mij wil weten of ik het daarmee eens ben.

'We zullen nog wel zien. Paul heeft ook interesse in een B&B in Drente, al zie ik mezelf daar niet naartoe verhuizen. Ik wil graag in Rotterdam blijven wonen, dus ik denk dat het voor ons nog heel veel water naar de zee gedragen moet worden en het nog te vroeg is om er nu al besluiten over te nemen.'

Ik wil dit gesprek helemaal nu niet voeren en zeker niet met mensen die ik helemaal niet ken, maar Mirthe lijkt haar tanden in dit onderwerp te hebben gezet.

'Zo, een *B&B* in Drente. Dat is toch heel wat anders dan waar je voor bent opgeleid of wat je nu doet? Is dit je grote droom altijd al geweest, of komt het door de hype dit is ontstaan door al die programma's op de tv?'

Mirthe kijkt Paul indringend aan na haar vraag en ik merk op dat Paul zich niet op zijn gemak voelt. Ik vraag mezelf af waarom dit is.

'Ik heb er altijd van gedroomd om de drukte van de Randstad te ontvluchten en onafhankelijk te zijn. Ik heb niet veel nodig, en als ik mezelf kan bedruipen ben ik al meer dan tevreden. Ik ben heel handig, dus kan veel zelf doen als er gerenoveerd moet worden. Ik houd van gezelligheid, maar ook van privacy. En ik denk dat die zaken heel goed combineren met een eigen *B&B*.'

'Ja, en als je een vrouw naast je hebt die zoals Bente gefortuneerd is, dan hoeft je je over de bezetting ook eigenlijk geen zorgen te maken.'

Na deze laatste woorden van Mirthe valt er een onaangename stilte. Ik zie dat Mark zich in verlegenheid gebracht voelt door haar woorden. Paul kijkt verontwaardigd en ik moet m'n opkomende tranen bedwingen.

'Sorry, dat had ik niet moeten zeggen en ik heb dat ook beslist niet zo bedoeld. Ik wilde eigenlijk alleen maar aangeven dat het best lastig is om zoiets op te zetten en op te bouwen. Dat het dan fijn is dat je niet 's nachts wakker hoeft te liggen als het in het begin een beetje tegenzit of zo.'

Paul wuift de opmerking van Mirthe weg door op te merken dat hij best begrijpt dat mensen er zo over zullen denken.

De rest van de avond verloopt gezellig, maar de opmerking van Mirthe heeft een stempel gedrukt op de gesprekken en ik haal opgelucht adem als Paul om de rekening vraagt en we afscheid van elkaar hebben genomen.

Al in de auto begint Paul over de opmerking van Mirthe. 'Ik denk dat zij mij niet meer vertrouwt na mijn blunder tijdens onze *date* en ik haar met de rekening liet zitten. Maar, Bente, je mag voor mij vakanties betalen en etentjes, maar ik zal nooit en te nimmer een cent van je aannemen als het om mijn bedrijf gaat. De *B&B* zal van mij zijn en alle risico's die eraan verbonden zijn, zullen ook voor mij zijn. Ik zal pas als ik zelf voldoende kapitaal bijeen heb gebracht mijn droom gaan verwezenlijken, en geen moment eerder dan dat.'

Paul klinkt heel overtuigend en ik twijfel ook geen moment aan zijn goede bedoelingen. Maar ik begrijp ook de opmerking van Mirthe wel, en die staat los van hun mislukte *date* van jaren geleden. Want al draagt Paul het risico voor zijn bedrijf, hij zal mij altijd als *back-up* hebben, waardoor hij altijd een behoorlijk dak boven zijn hoofd zal hebben. En als hij failliet dreigt te gaan, dan zullen de dagelijkse kosten door mij worden gedragen en zal zijn leven gewoon doorgaan.

En dat besef dringt steeds meer tot mij door. Al weet ik zeker dat mijn vermogen niks met de gevoelens van Paul voor mij te maken hebben, het is en blijft een feit dat hij zich, in financieel opzicht, nooit meer ergens zorgen over hoeft te maken als wij officieel gaan samenwonen.

'Paul, ik weet dat je om mij geeft en het je niet om mijn geld te doen is. Maar we zullen beiden moeten accepteren dat mensen hier misschien toch anders naar kijken. Daar zullen we mee om moeten leren gaan en ervoor moeten zorgen dat het geen invloed heeft op onze relatie. Ik denk dat we er samen wel uit zullen komen en natuurlijk laat ik alles via een notaris vastleggen als wij ooit officieel samen zouden gaan wonen. Ik wil niet dat je dakloos wordt als er iets met mij gebeurt, maar als we uit elkaar zouden gaan, dan heb je nergens recht op. Maar daar gaat het allemaal niet om. Het gaat erom waar wij ons prettig bij voelen en dat wij elkaar vertrouwen. En wat de buitenwereld ervan vindt, dat moeten we maar gewoon naast ons neerleggen. Verwacht nooit een cent van mij, ook geen bankgarantie of wat dan ook, als het om je B&B gaat. Maar schaam je er nooit voor als mijn bijdrage in een gezamenlijk huishouden hoger zal zijn als die van jou. Beloof je me dat Paul?'

Nadat Paul mij dit heeft beloofd, vraag ik mij af waarom het toch voor zoveel problemen zorgt dat ik vermogend ben. Tegen dat probleem is Miranda nooit opgelopen toen zij met een vermogende man trouwde en zelf nooit iets heeft bijgedragen aan hun vermogensopbouw. En dat terwijl Paul zelf ook een paar centen op de bank heeft staan en een goed inkomen heeft. Ook wat dat betreft is er in de emancipatie nog veel te winnen.

Hoofdstuk 27

Het is over tien en als ik die avond thuiskom na een afspraak met Janneke. Eigenlijk had ik na mijn twee avonden Brussel vanavond lekker thuis op de bank door willen brengen om naar mijn favoriete serie te kijken, maar ik wilde Janneke niet teleurstellen nadat ze mij had uitgenodigd om samen met haar ergens te gaan eten, als bedankje voor mijn hulp bij haar feestje.

Als ik uit de lift stap pak ik mijn telefoon om mijn binnenverlichting aan te zetten, maar als ik binnenstap is alles nog donker. Ik zet de lamp op mijn telefoon aan en constateer dat ik geen WiFi bereik heb. Ook als ik binnen in de hal het lichtknopje bedien, blijft alles donker. Ik heb hier zó geen zin in, denk ik bij mezelf, terwijl ik de deur van de meterkast open om te zien wat er mis is.

Op het moment dat ik constateer dat de aardlekschakelaar is uitgeschakeld, hoor ik achter mij een geluid. Nog voor ik kan reageren word ik beetgepakt en een paar armen als kabels, sleuren mij hardhandig naar de woonkamer, waar ik letterlijk op een stoel word gesmeten. Ik voel de paniek in mij opkomen, maar probeer m'n ademhaling onder controle te houden, terwijl ik me afvraag wat er precies gebeurd en hoe iemand, zonder sporen achter te laten, mijn huis binnen heeft kunnen komen.

Kalm blijven, denk ik bij mezelf, als ik voel dat m'n handen hardhandig aan elkaar worden gebonden met ducttape.

Daarna hoor ik voetstappen van mij af bewegen en niet veel later gaat het licht aan. Ik durf me niet te verroeren en vraag me af wat me nu precies overkomt. Ik probeer me te herinneren of ik mijn voordeur op het nachtslot heb aangetroffen, maar kan me dat op dit moment niet met zekerheid herinneren. Ik dacht van wel, maar de twijfel slaat toe.

'Wat wil je van mij?' vraag ik, zo kalm mogelijk.

'Houd je smoel, wijf,' hoor ik een stem achter me zeggen en nog voor ik verder kan reageren, worden m'n ogen bedekt en verkeer ik wederom in de duisternis. Ik probeer mij te concentreren op de geluiden en te onderscheiden of deze van slechts één of van meerdere personen afkomen.

Mijn voeten worden ruw beetgepakt en voor ik me kan verzetten, worden deze aan elkaar vastgezet rond de stoelpoot, waardoor ik nu niet alleen m'n handen, maar ook m'n voeten niet meer kan bewegen. Mijn mond is kurkdroog en ik moet me tot het uiterste beheersen niet hysterisch te worden.

Om hulp roepen heeft geen enkele zin, want deze appartement zijn dusdanig gebouwd, dat geen enkel geluid doordringt naar de woningen van de burens of de centrale lifthal.

Als ik nu maar wist wat hij van mij wil. Hij mag gerust mijn betaalkaarten hebben. Ik heb uit veiligheid een zo laag mogelijk daglimiet ingesteld en nog voor hij bij een betaalautomaat is aangekomen, heb ik mijn kaarten al geblokkeerd. Geld heb ik niet in huis, op een paar honderd euro na, die ik altijd voor de zekerheid bij de hand wil hebben, voor het geval er een landelijke storing aan de betaalautomaten mocht zijn.

Ik hoor de man, ik weet inmiddels zeker dat hij alleen is, onrustig door de kamer lopen, alsof hij hier per ongeluk binnen is gekomen en zelf ook geen idee heeft wat hij hier komt doen.

'Waar is het spul, *bitch*?' hoor ik hem uiteindelijk vragen en ik probeer te begrijpen waar hij het over heeft.

'Welk spul?' vraag ik zo beheerst mogelijk.

Maar in plaats van een antwoord, voel ik zijn vlakke hand op m'n gezicht. Mijn gezicht voel ik vertrekken van de pijn, maar ik probeer kalm te blijven. Opnieuw hoor ik hem onrustig door de kamer lopen en stel vast dat zijn ademhaling gejaagd klinkt, alsof hij net heeft hardgelopen.

'Ik vraag het je nog één keer, wáár is het spul?'

Zijn stem klinkt nu gevaarlijker dan een moment geleden en ik vermoed dat ik met een psychopaat te maken heb. Of, misschien nog wel gevaarlijker, een drugsdealer die in de veronderstelling is dat ik in het bezit ben van verdovende middelen.

Ik probeer gedwee mee te gaan in zijn waanzin en vertel hem waar de sleutel van de kluis ligt en wat de code is om de kluis te openen. In de kluis zal hij geen drugs aantreffen, maar wel veel sierraden. Hoewel het m'n hart breekt dat ik de sierraden, die ik allemaal van mijn overleden man heb gekregen, aan hem af moet staan, hoop ik dat hij hiermee tevreden zal zijn en mij verder met rust zal laten.

Ik hoor dat hij de sleutel inderdaad pakt en nadat hij heeft gevraagd waar de kluis staat, hoor ik hem naar de slaapkamer lopen. Ik probeer m'n gedachten te ordenen. Niets doen is geen optie, maar ik ben letterlijk met handen en voeten gebonden en verkeer in volledige duisternis.

Ik probeer, zover m'n gebonden handen dit toelaten, mijn telefoon in de zak van mijn vest te zoeken, maar deze is waarschijnlijk op de grond gevallen. Bovendien, wat moet ik met mijn telefoon in deze situatie?

Vanuit de slaapkamer hoor ik een oergebrul, gevolgd door een explosie van geweld, veroorzaakt het kapotslaan van meubels en glaswerk tegen de muren en ik hoop dat dit gewelddadige geluid tot mijn burens is doorgedrongen.

Driftige voetstappen klinken in de hal, en als mijn belager een moment later de kamer binnenkomt, sleurt hij mij aan m'n haren van de stoel.

Ik beland met een luide bonk op de harde gietvloer en zie vanonder de rand van mijn blinddoek, dat ik de salontafel op een haar na gemist heb.

Ik voel zijn voet op mijn hoofd en elke kans om een redelijk gesprek met hem aan te kunnen gaan, lijkt verkeken.

'Als je nu niet snel vertelt waar je het spul verborgen houdt, dan zal ik dat mooie koppie van je eens een ander uiterlijk geven.'

Ik voel dat hij met de minuut onberekenbaarder wordt en ben bang dat hij daad bij woord zal voegen.

'Ik denk dat je mij met iemand anders verwacht. Ik heb geen spul, wat voor spul je ook bedoelt,' en ik probeer m'n stem kalm en beheerst te laten klinken, terwijl ik word over-

vallen door een verlamrende angst.

Opnieuw grijpt hij me bij m'n haren en zet me hardhandig terug op de stoel, waarna hij de blinddoek met een ruwe beweging van mij aftrekt. Als ik hem aankijk, zie ik dat zijn pupillen verwijd zijn en de blik die grenst aan waanzin, boezemt mij meer angst in, dan zijn eerdere woede-uitbarsting.

Ik berust er al haast in dat ik deze situatie niet ga overleven, en een gevoel van gelatenheid maakt zich van mij meester.

Hij loopt naar mijn kast, zet de muziek hard aan en grijpt een fles whiskey van de plank. Hij zet de fles aan z'n mond en neemt een flinke slok waarna hij, zijn heupen ritmisch op de muziek meebewegend, om mij heen loopt.

'Ik laat niet met mij sollen, *bitch*. Jij gaat mij nu vertellen waar het spul is, en anders zal ik je heel langzaam en op pijnlijke wijze vermoorden.'

Ik twijfel er geen moment aan dat hij dit ook werkelijk tot uitvoering zal brengen. De eerdere berusting en angst maken plaats voor een enorme woede die ik in mij op voel komen, en een oerinstinct om dit te overleven geeft mij voldoende kracht om er alles aan te doen mezelf op de een of andere manier uit mijn benarde positie te bevrijden.

Ik pijnig m'n hersenen af wat ik kan doen, maar zie op dit moment geen andere mogelijkheid dan hem uit te laten razen en te hopen dat hij bij zinnen komt.

Hij neemt nog een flinke slok uit de fles en loopt naar de eetkamertafel, waar hij een zakje met wit poeder tevoorschijn haalt. Zo te zien snuift hij een lijntje en ik vrees dat de waanzin die zich van hem meester heeft gemaakt, alleen nog maar zal toenemen.

Daarna hoor ik hem rommelen in mijn keukenla en hij komt even later met een slagersmes in zijn hand op me toegelopen. Ik voel hoe hij de scherpe rand van het mes langzaam over m'n gezicht laat gaan, zonder dat hij verwondingen aanbrengt.

'Ik vraag het je nog eenmaal, schatje, waar is mijn handel? Als je het nu niet snel zegt, dan zal ik eerst dat mooie gezichtje van je bewerken en daarna langzaam maar zeker naar beneden gaan en tussen je benen eindigen.'

Zijn stem klinkt nu schijnbaar ontspannen, maar dreigend, en ik twijfel er geen moment aan dat hij zijn dreigement om zal zetten in daden.

Totale paniek maakt zich nu van mij meester en ik breng gesmoord uit: 'vermoordt me dan maar. Ik heb je spul of je handel, hoe je het ook wilt noemen niet. Je kunt mijn hele appartement overhoop halen, je zult niks vinden. Je verwacht mij of dit adres met die van iemand anders.'

Ik hoop dat mijn woorden hem kunnen overtuigen en ik zie even iets van twijfel in zijn ogen komen.

'Zoek maar, kijk maar. Je zult niks vinden. Kijk in mijn telefoon, dan zul je zien dat je daarin enkel bericht of telefoonnummer uit jouw scene zult vinden.'

Hij lijkt door m'n woorden even gekalmeerd, maar begint dan ineens als een waanzinnige de kussen van de bank kapot te snijden. Daarna veegt hij met één beweging mijn dure en zeldzame verzameling glaswerk van de *sitetable* en stormt vervolgens met het mes op mij af.

Ik sluit m'n ogen, in de hoop dat het dan allemaal maar snel voorbij mag zijn en hoor vervolgens een enorme knal.

Als ik m'n ogen open, zie ik dat hij naast de salontafel is gevallen. Het vloerkleed ligt aan het einde opgekruld en ik zie een stroompje bloed op mijn tapijt verschijnen.

Het explosief van gewelddadigheid, dat nog maar enkele seconden geleden te horen was, is veranderd in een beangstigende stilte.

Ik probeer met m'n voeten de stoel in zijn richting te rollen en ik ben nog nooit zó blij geweest dat mijn eetkamerstoelen van wielen zijn voorzien.

Is hij dood? Ik ben op dat moment totaal in shock. Ik kijk in de rondte of ik mijn telefoon ergens kan ontdekken, maar ik kan hem niet vinden. Vertwijfeld kijk ik om mij heen en probeer m'n situatie te analyseren.

Ik zit hier met handen en voeten gebonden op een stoel, met aan mijn voeten een man die, dan wel bewusteloos of dood is. De enige manier om daar achter te komen is als ik mij van mijn stoel laat vallen, zodat ik kan voelen of hij nog een hartslag heeft.

Maar zolang ik op mijn stoel met wielen zit, kan ik me nog enigszins bewegen en proberen naar de voordeur te komen om te ontsnappen, en ik weet niet zeker of ik mij weer op de stoel kan hijsen als ik eenmaal op de grond zit.

Ik ben me bewust van m'n hachelijke situatie, want als ik de voordeur niet kan openen, dan zit ik hier nog lang opgesloten. Ik hoef morgen niet te werken en ik heb geen enkele afspraak gepland.

Paul zal pas zondagavond laat komen en vermoedelijk alleen gepikeerd weer weggaan, als ik de deur niet voor hem open. Een sleutel heeft hij uiteraard nog niet, daarvoor vind ik onze relatie nog te pril.

Ik probeer met m'n voet zijn hoofd te bewegen en als hij inderdaad omrolt, zie ik een gapend gat in z'n hoofd. Waarschijnlijk is hij met zijn hoofd op de harde metalen rand van de tafel terecht gekomen.

Het mes is een stuk verder op de vloer terechtgekomen, en ik rol met mijn stoel ernaartoe. Oppakken lukt me niet, maar ik kan het na enige moeite voor elkaar krijgen dat het mes onder de bank terecht komt, buiten het bereik van mijn belager.

Daarna rol ik met mijn stoel naar de voordeur en probeer deze met mijn elleboog te openen. Maar dan herinner ik me dat deze al in de nachtschoot zit en ik zonder sleutel de deur met geen mogelijkheid open ga krijgen.

De sleutel ligt buiten mijn bereik op een plank naast de voordeur. Ik haal een paar keer diep adem en probeer te bedenken wat mijn opties zijn. Allereerst maar even terug naar de woonkamer, om te controleren of er al een teken van leven is. Dat is gelukkig niet het geval. Hij ligt met een lijkwit gezicht op de vloer en zo te zien haalt hij geen adem meer. Ik weet niet of ik nu opgelucht moet zijn dat hij waarschijnlijk dood is, of niet.

Ik ga weer terug naar de voordeur en probeer op te staan, maar elke poging daartoe mislukt. 'Denk na, Bente, gebruik je verstand,' houd ik mezelf hardop voor.

Opnieuw rol ik mezelf naar de deurklink, maar nu om mijn, met ducktape gebonden handen, erachter te steken en mezelf zo op te hijsen.

Ik voel het tape in m'n pols snijden, maar na de derde poging lukt het me om op te staan en hink naar de plank waar ik de sleutel, zo goed en zo kwaad als het kan met mijn mond, vanaf krijg. Gewapend met de sleutel laat ik mij weer op mijn stoel vallen en probeer de sleutel in het slot te steken.

Na meer dan een kwartier is het me eindelijk gelukt om de sleutel in het slot te krijgen, maar ik krijg de sleutel met geen mogelijkheid omgedraaid.

Teleurgesteld rol ik met mijn stoel terug naar de kamer, om nogmaals te controleren of ik van mijn gijzelnemer iets te vrezen heb. Maar ik raak er steeds meer van overtuigd dat hij niet meer in leven is.

Plotseling word ik overvallen door een hysterische lachbui. Ik ben voor dagen opgesloten in mijn eigen huis, met een lijk, niet in staat om iets te eten of te drinken te pakken of gebruik te maken van het toilet.

Ik word dinsdag pas verwacht in Brussel en daar zullen zij niet meteen alarm slaan als ik niet volgens afspraak arriveer. Dan zullen zij hooguit mijn werkgever bellen, die mij vermoedelijk eerst een paar maal zal bellen voor zij stappen ondernemen. Als zij al stappen ondernemen.

Miranda is de enige, buiten m'n ouders, die een sleutel van mijn woning heeft en ik heb geen enkele afspraak met Miranda gepland staan. Zij is de enige die echt actie zou nemen als ik niet volgens afspraak verschijn en zou mijn enige hoop zijn geweest.

Al zou iemand mij maar even bellen, dan kon ik misschien mijn telefoon lokaliseren. Ik rol naar de keuken en hoop dat ik een aardappelschilmesje uit de keukenla kan pakken en mijn handen op die manier kan bevrijden.

Ik ben nog maar net bij de keukenla aangekomen, als ik een bekend geluid hoor. Het is geen ringtone die ik herken als zijnde afkomstig van mijn telefoon, maar het is zeer beslist het geluid van een telefoon, waarschijnlijk van mijn gijzelnemer.

Ik rol weer terug en schop nu wat harder dan zojuist tegen hem aan, waardoor hij nu volledig omrolt en ik onder hem inderdaad een telefoon zie liggen. Ik laat me voorzichtig uit de stoel zakken en probeer de telefoon te pakken.

Ik negeer het bloed dat eraan kleeft en probeer mij te herinneren hoe je het noodnummer kan bellen, zonder dat je over de toegangscode beschikt. Gelukkig kan ik mij na een paar minuten herinneren dat je vijf keer snel achtereenvolgend op de zijknop moet drukken.

Maar ik merk al snel dat dit met mijn geboeide handen niet gaat lukken, en doe opnieuw een poging om me met een aardappelmessje te verlossen van mijn geïmproviseerde boeien. Ik klem het mesje tussen m'n knieën en probeer voorzichtig het plastic door te snijden.

Ik voel mijn schouders branden en m'n handen beven van nervositeit, maar uiteindelijk lukt het me m'n handen vrij te maken.

Daarna snijd ik snel de ducktape door die mijn voeten aan elkaar vastgebonden houden, en loop zo snel ik kan terug naar de woonkamer om vijf keer de knop van zijn telefoon snel in

te drukken, in de hoop dat ik de hulpdiensten kan bereiken.

Het duurt even voor ik contact heb en een vriendelijke stem mij vraagt van welke hulpdienst ik gebruik wil maken.

'Politie Rotterdam, snel alsjeblieft, ik word gegijzeld,' krijs ik hysterisch door de telefoon.

Gelukkig krijg ik daarna al snel een centralist aan de lijn, die mij probeert te kalmeren en vraagt wat de situatie is.

Net als ik wil vertellen dat ik met een dode gijzelnemer in mijn appartement ben opgesloten, hoor ik een zacht gekreun. Blijkbaar is hij toch niet dood en ik word overvallen door een totale en blinde paniek. 'Hij leeft nog, oh, hij leeft nog,' kreun ik.

Opnieuw probeert de centralist me te kalmeren en vraagt mijn adres. Ik geef hem mijn adres en de centralist brengt me bij m'n zinnen door te zeggen dat ik de woning zo snel mogelijk moet verlaten en buiten op de hulpdiensten moet wachten.

Ineens realiseer ik me dat ik mijn handen weer vrij heb en ik de deur nu weer kan openen en ren, met benen die zich lijken te bewegen zonder dat ik daar zelf invloed op heb, naar buiten.

Nog geen halve minuut hoor ik de centralist zeggen dat er hulp onderweg is en dat ik niet in paniek moet raken. Eenmaal in de lifthal heb ik nog wel het besef dat ik de deur weer op het nachtslot moet draaien, zodat hij niet kan ontsnappen. Als hij al in een toestand verkeerd om dit voor elkaar te krijgen.

Ik loop zo snel ik kan, met de telefoon van de inbreker nog in mijn hand, de trappen af naar beneden, waar ik tot m'n opluchting al na een paar minuten in de verte de sirenes van politie en ambulance hoor.

Bibberend van de kou en nervositeit, wacht ik in de entreehal tot zij arriveren. De ambulancemedewerkers zijn er als eerste, maar zij willen de woning alleen tezamen met de politie betreden. Ik leg hen kort de situatie die zij zullen aantreffen uit, en verzwijg hierbij niet dat ik het vermoeden had dat hij was overleden, maar hij vlak voor ik de woning verliet een kreunend geluid liet horen.

De politie arriveert niet lang erna en ik overhandig hen de sleutel van mijn appartement en geef ook aan hen een kort verslag over het gebeurde en wat ik verwacht dat zij aan zullen treffen.

Daarna ontfermt een van de ambulancemedewerkers zich over mij en slaat een deken om me heen. Ik kan niet helder meer denken en voel dat ik in shock ben. In de ambulance wordt mijn bloeddruk gemeten en worden er nog wat testen uitgevoerd, maar er is geen reden dat ik met hen meemoet naar een ziekenhuis voor nadere controle.

Inmiddels zijn er nog twee politieauto's gearriveerd. Een rechercheur stapt in de ambulance en neemt plaats op de klapstoel naast de brancard waarop ik nog steeds lig. Hij vraagt of hij iemand voor mij kan bellen, maar ik schud mijn hoofd. Ik weet geen enkel telefoonnummer uit m'n hoofd en mijn telefoon ligt nog boven.

Ik breng aan hem een wat uitgebreider verslag uit, waarna hij mij vertelt dat ik het voor nu rustig aan moet doen, maar vraagt wel aan mij morgen op het bureau van politie verslag uit te komen brengen.

Uitgeput laat ik me achterover vallen, in afwachting van wat er verder gaat gebeuren. Ongeveer een half uur nadat de rechercheur de ambulance weer heeft verlaten, komt er een geüniformeerde politieagente naast me zitten, die verslag uitbrengt van wat zij hebben aangetroffen.

Mijn belager is in kritieke toestand onder begeleiding van de politie met de ambulance naar een ziekenhuis vervoerd. De technische recherche zal nu mijn appartement gaan onderzoeken op sporen en aanwijzingen die mijn verhaal kunnen onderbouwen.

De telefoon waarmee ik de politie heb kunnen waarschuwen, is in beslag genomen als zijnde bewijsstuk, en ik mag de woning zelf tot nader order niet betreden. Een politieagente zal met me meegaan, zodat ik wat toiletartikelen en dergelijke in kan pakken, waarna ze mij naar een adres zal brengen, waar ik denk veilig te zijn.

In wat voor film ben ik terecht gekomen? Veilig onderkomen, dat klinkt haast als onderduiken. Ze hebben de dader toch, dus wat kan er nu nog gebeuren?

De politieagente legt rustig uit dat de dader vermoedelijk deel uitmaakt van een criminele organisatie en het mogelijk is dat zij een ander mannetje sturen, als zij het vermoeden hebben dat ik wel degelijk beschik over de narcotica die ik volgens mijn belager in mijn bezit zou hebben.

Nu pas dringt de ernst van de situatie tot mij door. Hoe kunnen ze nu denken dat ik deel uitmaak van een criminele organisatie?

'Ben ik verdachte?' vraag ik benauwd.

Maar ze stelt mij gerust. 'Nee, voorlopig alleen getuige, tenzij onderzoek anders uitwijst.'

Haar woorden stellen mij nog niet helemaal gerust, maar het is zoals het is. Tot m'n opluchting blijkt mijn telefoon gevonden en al krijg ik hem niet mee omdat ook mijn telefoon blijkbaar een bewijsstuk is. Gelukkig krijg ik wel de gelegenheid om een paar telefoonnummers te noteren.

Ik noteer snel het nummer van Miranda, Paul, mijn ouders en mijn werk, waarna ik met de telefoon van de agente Miranda mag bellen.

Ik heb nog maar een paar woorden gesproken, of zij antwoordt al dat ze onderweg is naar mij om me op te halen.

Als ik mijn slaapkamer binnenkom, zie ik de inhoud van mijn kluis verspreidt over de vloer liggen. Een vaas, die in de vensterbank stond, is kapotgeslagen tegen de muur, evenals een stoeltje dat voor het raam stond. Ik pak snel wat kleding en toiletartikelen in, zonder verder op de schade te letten. Voor nu ben ik alleen maar bij dat ik nog leef en de rest is voor later.

Miranda is zoals beloofd al binnen een kwartier bij me, en we rijden samen zwijgzaam naar haar huis. Daar zit Ernst-Jan al op ons te wachten en schenkt zonder verder iets te vragen een glas wijn voor me in. Ik heb geen besef van tijd en als ik op de klok kijk zie ik dat het al ver na middernacht is.

De situatie die zich bij mij thuis afspeelde, kan in mijn gevoel zowel een half uur, als twee

uur hebben geduurd en ook de tijd dat ik in de ambulance heb doorgebracht kan ik mij niet meer voor de geest halen.

'Je hebt geluk dat wij vanavond naar het theater waren en pas na elfen thuiskwamen en nog wat hebben gedronken. Als wij al hadden geslapen had ik mogelijk de telefoon niet gehoord,' vertelt Miranda.

Plotseling wordt het mij allemaal teveel en barst in luid gesnik los. Miranda slaat troostend een arm om me heen en fluistert woorden die ik niet versta. Als ik wat gekalmeerd ben, vertel ik het hele verhaal en ook dat ik mogelijk als verdachte word gezien door de politie.

Miranda reageert verontwaardigd, maar Ernst-Jan kalmeert haar door te vertellen dat onderzoek al snel uit zal wijzen dat ik er niks mee te maken heb. en hij belooft dat hij morgen een bevriende strafrechtadvocaat voor mij zal bellen.

Het is al tegen vijven als ik eindelijk in bed lig, en ik uitgeput in een onrustige slaap val.

Hoofdstuk 28

De volgende ochtend word ik wakker met een droge mond en een enorme hoofdpijn. Ik weet even niet waar ik ben, maar realiseer mij dan dat ik in de logeerkamer van Miranda ben.

Ik zie dat zij een badjas naast het bed voor me heeft klaargelegd, evenals een handdoek en mijn in de haast gepakte koffer.

Ik trek de badjas aan, pak mijn toilettas en loop naar de badkamer, die naast de logeerkamer is. Op de wastafel zie ik een doos met Paracetamol staan en moet even bij mezelf glimlachen, omdat Miranda er blijkbaar bij voorbaat al vanuit is gegaan dat ik waarschijnlijk wakker zou worden met hoofdpijn. Ik neem snel twee tabletten met wat water in en zet de kraan open.

Na te hebben gedoucht voel ik mij iets beter. Ik breng snel nog wat make-up aan en loop naar beneden, waar Miranda mij al op zit te wachten met het ontbijt en koffie.

'Ik heb al m'n afspraken afgezegd en je kunt hier zolang blijven als je wilt of nodig is.'

'Dat is onmogelijk, Miranda, want ik wil jullie niet in gevaar brengen. Straks komen die criminelen mij hier opzoeken,' breng ik angstig uit.

'Onzin, je moet toch ergens heen, of wil je dat ze je in verzekerde bewaring nemen of zoiets? Of onderbrengen in een safehouse. Je kijkt teveel naar van die series. Laten we zo eerst maar eens gaan aanhoren wat de politie te vertellen heeft. Ze hebben al gebeld met het verzoek of je vanmiddag om half twee op het bureau wilt zijn. Bij ene rechercheur,' ze pauzeert even, terwijl ze op een briefje kijkt.' Pim de Wit,' besluit zij.

Volgens mij is dat dezelfde man als die gisteren bij mij in de ambulance kwam zitten en ik bij mezelf dacht toen hij zich voorstelde, dat ik dit echt een naam vond voor een rechercheur uit Flikken Maastricht of zoiets.

'Ernst-Jan heeft vanmorgen al contact opgenomen met een goede vriend van hem die strafrechtadvocaat is, en als er vanmiddag ook maar de kleinste aanleiding toe is, dan kun je hem bellen en komt hij meteen naar je toe.'

Ik kan me nog steeds niet voorstellen dat ik gisterenmorgen teruggereisd ben vanuit Brussel, een ochtend op kantoor heb doorgebracht en 's avonds met Janneke nog ergens gezellig ben gaan eten.

Dit alles is pas een paar uur gelden, maar ik heb het gevoel dat er sindsdien dagen voorbij zijn gegaan. En nu zit ik hier aan de ontbijttafel bij Miranda, moet ik me over een paar uur melden bij de politie, en heb ik misschien een advocaat nodig om mij bij te staan.

Sinds mijn man is verongelukt, weet ik dat je leven in een oogwenk kan veranderen in een nachtmerrie. Maar deze nachtmerrie, tart elke vorm van verbeelding.

Zenuwachtig wacht ik op de rechercheur die me zal verhoren. Miranda is niet van plan om mij alleen bij hem achter te laten, en na enig aandringen krijgt zij het voor elkaar bij het gesprek aanwezig te mogen zijn, mits zij zich op de achtergrond houdt en zich niet mengt in het gesprek.

Miranda heeft me wel tien keer op het hart gedrukt dat ik getuige, maar vooral slachtoffer ben, en ik mij ook als zodanig moet laten behandelen.

'Zodra ik maar het vermoeden heb dat dit niet het geval is, grijp ik in,' had ze me bezworen. Desalniettemin stemt ze ermee in dat ze zich op de achtergrond zal houden.

De rechercheur, inderdaad dezelfde man als die ik gisteravond in de ambulance heb gesproken, stelt me eerst op m'n gemak door belangstellend te informeren hoe het met mij gaat.

'Nou niet zo goed, zoals je zult begrijpen. Ik tril nog een beetje na, voel me erg onzeker en begrijp nog steeds niet wat er is gebeurd,' antwoord ik hem en al wilde ik vastberaden overkomen, ik hoor dat m'n stem beeft en een octaaf hoger klinkt dan normaal.

'Vind je het goed als ik je tutoyeer? En dat wij het gesprek opnemen?'

Op beide vragen antwoord ik bevestigend, waarna hij begint met het inspreken van datum en tijd, en verklaart dat de getuigenverklaring wordt afgenomen door rechercheur Pim de Wit, in bijzijn van hoofdagent van politie Hans de Groot. Getuige en tevens slachtoffer is Bente van Lishout, wonende te Rotterdam.

Daarna vraagt hij mij of ik wil bevestigen dat ik hier vrijwillig ben om een getuigenverklaring af te laten nemen over de gebeurtenissen, zoveel als ik mij weet te herinneren.

Ik bevestig dit met een eenvoudig: 'ja', waarna hij vertelt dat ik de verklaring te allen tijde mag onderbreken, om deze op een ander moment voort te zetten.

Daarna verzoekt hij me om zo volledig en gedetailleerd mogelijk verslag te doen van de gebeurtenissen, niet persé in chronologische volgorde. Ik mag op elk moment dat er een nieuwe herinnering naar bovenkomt, de gebeurtenis benoemen.

Ik vertel hem dat het licht niet aanging en de Wifi verbroken was. Hoe ik vanachter werd beetgegrepen toen ik bij de meterkast stond om polshoogte te nemen. Hoe hij mij aan m'n haren de kamer introk, me op een stoel zette en m'n polsen en voeten vastbond. Dat hij vervolgens een blinddoek bij me opzette, vermoedelijk om reden dat ik hem niet zou kunnen identificeren.

'Identificeren, of herkennen?'

Hij stelt de vraag vriendelijk, maar de dubbele gedachten erachter ontgaat me niet.

'Ik denk identificeren, ik zou niet weten waar ik zo iemand van zou moeten herkennen. En bovendien klonk zijn stem mij geenszins bekend in de oren,' antwoord ik hem iets zelfverzekerder dan ik mij eerder voelde.

'Ga door met je verhaal,' en hij maakt een geruststellend gebaar met z'n hand, waar ik mij echter niet door laat misleiden.

'Ik moest hem het spul geven. Ik had geen idee waar hij het over had. Ik heb hem verteld waar hij de sleutel van de kluis kon vinden en wat de bijbehorende code was, maar toen hij deze had geopend, hoorde ik alleen zijn woedeuitbarsting en het kapotslaan van meubels en glas. Mijn sieraden waren dus duidelijk niet hetgeen het spul waar hij naar op zoek was. En omdat hij daarna sprak over zijn spul, kreeg ik, toen hij een lijntje nam, het vermoeden

dat het om drugs ging.'

Ik stop even om een slok water te nemen, maar voor ik mijn verhaal kan vervolgen, vraagt de rechercheur of ik bekend ben met het nemen van een lijntje. Ik wil boos reageren, maar weet mij te beheersen en antwoord kort dat iedereen die ooit de tv heeft aangezet weet wat een lijntje nemen is.

'Daar heb je gelijk in, ga verder met je verhaal,' moedigt hij me aan.

Daarna vertel ik hem van de muziek, de whiskey, dat hij de blinddoek bij me afrukte en mij daarna bedreigde met het mes dat hij uit m'n keukenla had gehaald. Dat ik hem probeerde te kalmeren en ervan te overtuigen dat hij niet op het goede adres was.

'Ik stelde voor dat hij mijn hele appartement mocht doorzoeken, om zich ervan te overtuigen dat hetgeen waar hij naar op zoek was, hij niet in mijn woning zou aantreffen. En toen begon hij de kussens van mijn bank kapot te snijden, met hetzelfde mes waarmee hij mij had bedreigd. Toen ineens kwam hij als een bezetene op me afrennen met het mes in de aanslag. Ik sloot m'n ogen, om niet te verder te hoeven zien hoe hij op me afkwam. En toen hoorde ik hem vallen. Nadat ik m'n ogen had geopend zag ik hem liggen. Ik dacht dat hij dood was, doordat hij met zijn hoofd de rand van de tafel had geraakt en hij geen enkel teken van leven meer gaf.'

De rechercheur geeft geen enkele reactie en ik vervolg mijn verhaal hoe ik heb geprobeerd mezelf te bevrijden en te ontsnappen. Dat ik mijn telefoon niet kon vinden, maar uiteindelijk via zijn telefoon de hulpdiensten heb kunnen bellen en mijn appartement heb verlaten.

'De rest weten jullie,' besluit ik mijn verhaal en vraag daarna of er al iets meer bekend is over de toestand van de verdachte.

'Ik kan er niet te veel over zeggen, maar hij ligt momenteel op de IC en is in coma gebracht. Zodra het mogelijk is zullen wij hem verhoren, maar op dit moment is dit nog onmogelijk. De artsen zijn echter hoopvol en vermoeden dat het uiteindelijk goed zal komen en er geen blijvende hersenschade zal zijn.'

Ik moet dit nieuws even verwerken. Zal ik er ooit achterkomen waarom hij juist bij mij terecht is gekomen?

'Momenteel is de technische recherche in je appartement onderzoek aan het verrichten en tot dit onderzoek ik afgerond mag je je appartement niet betreden. Vervolgens zal de technische recherche de telefoongegevens nagaan van zowel jou, als van de verdachte. We hopen met name door eventuele WhatsApp-berichten of e-mail, iets meer duidelijkheid te verkrijgen over hetgeen er is gebeurd. Maar voor nu tasten wij nog in het duister. Al kan ik wel bevestigen dat het geen onbekende van de politie betreft.' Hiermee is het gesprek voor hem afgerond en bedankt hij mij voor m'n medewerking.

'Zodra je de woning weer mag betreden, zullen we je hierover informeren. Waarschijnlijk word je telefoon in de loop van de volgende dag vrijgegeven en kun je deze op komen halen.'

Daarna neemt hij afscheid en begeleidt de hoofdagent ons naar de uitgang.

Hoofdstuk 29

Ik haal opgelucht adem als we weer buiten zijn en zuig m'n longen vol met frisse lucht. Miranda stelt voor om ergens koffie te gaan drinken, maar ik voel me te uitgeput en kan de gedachten aan een mensenmassa om me heen even niet verdragen. We rijden daarom naar haar huis, waar we koffiedrinken en het gesprek nog even de revue laten passeren. We hebben geen idee wat mij nog te wachten staat en besluiten het onderwerp voor nu maar even te laten rusten.

'Ik denk dat je je manager en Paul even op de hoogte moet stellen,' stelt Miranda nuchter vast en reikt mij haar telefoon aan.

Mijn werkgever reageert geschokt en verzekert me dat ik de tijd moet nemen om het te verwerken en ik gerust een paar dagen vrij kan nemen. Maar ik vertel hem dat ik dinsdag gewoon naar Brussel vertrek, omdat ik de afleiding die mijn werk biedt goed kan gebruiken.

Daarna bel ik Paul en zodra ik zijn stem hoor, komen de opgekropte emoties van de afgelopen uren los en barst ik in snikken uit, waardoor ik geen woord uit kan brengen. Miranda neemt de telefoon uit m'n handen en brengt Paul in korte bewoordingen op de hoogte van hetgeen er is gebeurd.

'Paul is heel erg geschrokken. Hij rondt even wat zaken af op zijn werk en komt dan hiernaartoe.'

Ik wil op dit moment niks liever dan de sterke troostende armen van Paul om me heen voelen en weet het onbeheerste snikken te bedwingen.

Inmiddels is ook Ernst-Jan thuisgekomen en vraagt hoe het gesprek bij de recherche is verlopen. Daarna pakt hij zijn telefoon en brengt de advocaat op de hoogte van mijn gesprek.

'Heb ik een advocaat nodig, dat je hem nu meteen informeert?' vraag ik bezorgd, maar Ernst-Jan stelt me gerust.

'Ik denk niet dat het zo'n vaart zal lopen, maar mocht het zo zijn, dan is hij in elk geval geïnformeerd over wat eraan vooraf is gegaan. Dan kan hij sneller schakelen.'

Niet helemaal gerust, accepteer ik zijn antwoord zwijgend.

'Ik ga even boven op bed liggen tot Paul arriveert.'

'Zal ik anders het bad vol laten lopen?' stelt Miranda voor, en omdat het ontspannen gevoel van warm water mij meer aantrekt dan op bed liggen staren naar het plafond, neem ik dankbaar van haar aanbod gebruik.

Als ik me even later in het water laat zakken, voel ik m'n spieren enigszins ontspannen. Ik haal rustig adem en probeer de gedachten over wat er is gebeurd te verdringen. Het lukt me min of meer als ik eraan denk hoe blij ik ben dat Paul in m'n leven is gekomen en hoe dankbaar ik ben voor de wijze waarop Miranda en Ernst-Jan mij hebben geholpen. Deze gedachten brengen me even tot rust.

Het water is al flink afgekoeld als ik uiteindelijk uit bad stap om me af te drogen en aan te kleden. Miranda heeft een jurk, die ik in de haast uit mijn kast heb gepakt, op haar bed

voor me klaargelegd. Terwijl ik wat make-up aanbreng, hoor ik in de hal de stem van Paul en haast me naar beneden om mij letterlijk in z'n armen te storten. Ik voel zijn sterke armen om me heen en hij fluistert zacht woorden van troost in m'n oor.

Daarna pakt hij me bij m'n elleboog en loopt met me naar de woonkamer, waar Miranda en Ernst-Jan op ons zitten te wachten. Ernst-Jan schenkt wat te drinken voor ons in.

'Leuk je weer te ontmoeten, Paul, al waren de vorige omstandigheden een stuk aangenamer dan dat zij nu zijn,' begint hij het gesprek.

Paul beaamt dit en bedankt hem en Miranda dat zij mij zo goed hebben opgevangen. Miranda wuift zijn woorden weg en merkt op dat wij al zolang bevriend zijn, dat het niet meer dan logisch is dat zij er voor me zijn.

'Toch voel ik me een stuk geruster door het idee dat zij hier voorlopig kan blijven.'

Waarna Miranda verbaasd haar wenkbrauwen fronst en aan Paul vraagt of hij het niet prettiger zou vinden, gezien de omstandigheden, als ik voorlopig bij hem zou verblijven.

Ik realiseer me ineens dat ik nog maar één keer bij hem ben geweest en hij altijd naar mij toekomt.

'Ik denk dat Bente bij jullie beter af is. Ik werk momenteel lange dagen en dan zou zij avonden alleen zijn, dat lijkt me gezien de omstandigheden niet echt prettig voor haar,' antwoordt Paul.

Ik heb het gevoel alsof ikzelf niks te vertellen heb over wat ik wil en meng me in het gesprek.

'Ik ga zo snel mogelijk weer naar mijn eigen huis. Dinsdag ga ik in elk geval gewoon naar Brussel en ik verwacht dat ik donderdag of vrijdag weer naar m'n eigen appartement mag. Het zal even puinruimen zijn, maar ik ben niet van plan me uit m'n huis te laten verjagen door wat er is gebeurd,' en mijn stem laat aan duidelijkheid niks te wensen over.

'Je kunt hier zolang blijven als je wilt en we gaan eerst je appartement weer op orde brengen voor je daarnaar teruggaat. Ik schakel wel wat hulptroepen in. En je moet eerst een nieuwe bank hebben, want die is, zoals je vertelde, aan flarden gesneden. Maar we gaan eerst met spoed een afspraak maken voor het aanleggen van een beveiligingsinstallatie en extra sloten aan laten brengen. Zolang dat niet geregeld is, blijf je bij ons,' en haar stem maakt me duidelijk dat tegenstribbelen geen zin heeft.

Ernst-Jan en Paul zijn het helemaal met haar eens. Daar ik de energie mis om me er verder tegen te verzetten, stem ik uiteindelijk in met haar voorstel.

Daarna stelt Ernst-Jan voor om met elkaar ergens te gaan eten en al zou ik liever een avond rustig op de bank doorbrengen, ik laat me er toch toe verleiden.

Als we eenmaal aan tafel zitten, merk ik dat ik toch wel ontspan en probeer zoveel als mogelijk is te genieten van het feit dat ik hier aan tafel zit met mijn beste vrienden en Paul. En als ik de bezorgde blik van Paul opvang, voel ik ondanks alles een warm gevoel van geluk binnenstromen. Het zal allemaal wel weer goed komen. Met een beetje hulp van de mensen die ik liefheb.

Hoofdstuk 30

Zaterdag heb ik mijn telefoon weer in ontvangst mogen nemen en vandaag heb ik het bevrijdende telefoontje ontvangen, dat ik m'n appartement weer mag betreden.

Nadat ik mijn sleutel heb opgehaald, betreden Miranda en ik voorzichtig m'n appartement, alsof we bang zijn dat we alsnog worden opgewacht. In de woonkamer tref ik een nog grotere puinhoop aan, dan ik in mijn herinnering had. Van mijn bank is niks meer over en door de hele kamer verspreid liggen glasscherven en de resten van de opengereten kussens van mijn bank.

De bloedresten op het kleed onder de tafel, zijn het meest confronterende bewijs van het geweld dat zich hier een paar dagen geleden heeft afgespeeld.

In de slaapkamer gaapt een groot gat in het stucwerk, doordat een stoel er met volle kracht tegenaan is gesmeten. Maar behalve het stucwerk, de in stukken gesmeten stoel en vaas, is hier verder geen schade aangericht en de badkamer is de strijd ongeschonden doorgekomen.

We hebben de schade nog maar net opgenomen, als Paul arriveert. Hij kijkt geschokt in de rondte en het lijkt alsof hij nu pas beseft wat er is gebeurd.

'Ik heb geregeld dat er iemand nieuwe sloten aan komt brengen en er komt een beveiligingsbedrijf om een beveiligingssysteem aan te leggen en camera's te plaatsen,' vertelt hij op geruststellende toon.

'Camera's? Paul, ik wil absoluut geen camera's in mijn appartement zodat vreemden mij de hele dag kunnen observeren,' breng ik verontwaardigd uit.

Maar Paul stelt me gerust. De camera's zullen worden gekoppeld aan noodknoppen en het inbraaksignalerings-systeem en zullen worden alleen geactiveerd als de noodknop wordt ingedrukt, of het beveiligingssysteem staat ingeschakeld en de detectoren bewegingen signaleren. Alleen dan worden de beelden opgenomen en doorgezonden naar een meldkamer, zodat zij de situatie kunnen beoordelen en politie aan kunnen sturen als dit nodig mocht blijken. Zolang ik de noodknoppen niet bedien of het beveiligingssysteem staat uitgeschakeld, worden er geen beelden verstuurd naar de meldkamer.

Enigszins gerustgesteld ga ik ermee akkoord, maar voel me zowel veiliger door het idee van de camera's, als in mijn privacy aangetast.

Miranda stelt voor om het voor nu te laten zoals het is en we, als ik weer terug ben uit Brussel, gaan opruimen. Paul is het hiermee eens en nadat ik nog wat kleding heb ingepakt om mee te nemen naar Miranda en de benodigde laptop en papieren voor mijn werk heb verzameld, trek ik deur snel achter me dicht.

We brengen mijn kleding en laptop naar Miranda, en als we even bijkomen van alles, stelt Paul voor om iets gezelligs te ondernemen.

'Zullen we anders naar jouw huis gaan?' stel ik voor. 'Dan vertrek ik morgen vanaf jouw huis naar Brussel.'

Maar Paul heeft een beter idee. 'Als we nu eens samen vandaag naar Brussel vertrekken? Dan zijn we daar aan het begin van de avond en eten daar een hapje. Dan hoef jij morgen

niet zo vroeg je bed uit en kom je ontspannen op je werk aan. Ik amuseer me wel een paar uur in Brussel en hoef pas woensdag weer aan het werk. Dan eten we morgenavond samen en rijd ik daarna weer terug naar Rotterdam.'

Miranda reageert meteen enthousiast en is het met hem eens dat het voor mij veel relaxter is om morgen de dag op deze manier te beginnen en ik laat me door hen overhalen om vandaag al naar Brussel te vertrekken.

'Ik rijd nu even naar huis om wat spullen te pakken voor vannacht en morgen en dan kom ik je ophalen. Kun jij nog even een beetje bijkomen van alle emoties van vandaag, voor we vertrekken.'

Hij geeft me snel een kus en voor ik het weet is hij vertrokken. Ik loop naar de logeerkamer om m'n tas voor de komende dagen in te pakken, en drink daarna een kop koffie met Miranda.

'Je hebt het maar getroffen met Paul, ik ben zo blij voor je. Echt, je hebt het verdiend zo'n leuke man te treffen en hoe erg het ook is wat er is gebeurd, het is wel een test voor jullie relatie. En als ik zie hoe bezorgd hij is en hoe hij de dingen aanpakt, moet ik zeggen dat hij met vlag en wimpel is geslaagd wat mij betreft.'

De woorden van Miranda doen me realiseren wat een geruststelling het voor me is dat ik er niet langer alleen voorsta. Dat Paul voor me heeft geregeld dat de sloten worden vervangen en er een alarminstallatie wordt aangebracht. En nu ik erover nadenk, vind ik het inderdaad een fijn idee dat ik morgen niet in alle vroegte hoef te vertrekken naar Brussel en daar morgen de avond alleen door te moeten brengen. Ik voel me nog wel een beetje bezwaard dat hij dan morgenavond alleen terug moet rijden, maar Miranda vindt dat onzin.

'Moet jij donderdag niet werken voor de voedselbank?' vraag ik haar, maar ze stelt me gerust.

'Het is vrijwilligerswerk hoor en ik heb een plausibele reden om een keertje over te slaan. Ik werk volgende week wel een dagje extra of zo.'

Opnieuw bedenk ik hoe blij ik ben met een vriendin als Miranda en, ondanks haar egoïstische gedrag van jaren, zij toch altijd voor mij heeft klaargestaan.

'En nu ga ik zo eerst even een paar meiden bellen om te vragen of zij ons kunnen helpen bij het opruimen,' vervolgt zij resoluut. 'En ik zal morgen eens kijken of ik niet ergens een bank of een paar stoelen voor je kan regelen. Daarna gaan we wel een dagje shoppen voor nieuwe meubels en een tapijt, maar dan ben je in elk geval de komende tijd even geholpen.' Ik haal opgelucht adem en prijs me gelukkig dat, zowel Miranda als Paul, alle zaken die geregeld moeten worden mij uit handen nemen.

Hoofdstuk 31

Ik reis liever met de trein, maar het was niet mogelijk om zo kort van te voren nog een zitplaats te reserveren, dus rijden Paul en ik met de auto richting Brussel. Het is mij nog wel gelukt om een extra nacht in het hotel en een parkeerplek in de parkeergarage te reserveren.

'Kan ik ook eens zien waar jij verblijft voor je werk,' klinkt Paul optimistisch.

Gelukkig zijn we nog voor de grote drukte rond Brussel uitbarst bij het hotel en nadat we onze tassen hebben uitgepakt, slenteren we op ons gemak richting het centrum van Brussel.

Als Paul tijdens onze wandeling m'n hand vastpakt, voel ik de opgebouwde spanning van de afgelopen dagen een klein beetje van me afglijden. Het komt allemaal vast wel goed en voor nu geniet ik van de gezelligheid die Brussel biedt, en het gezelschap van een man waar ik steeds meer om ben gaan geven. We hebben, buiten m'n verwachting om, een heerlijke avond en eenmaal in de hotelkamer teruggekomen weet Paul het restant van de stress uit m'n lichaam te halen, en val ik eindelijk zonder angstgevoelens in zijn armen in slaap.

Als ik de volgende dag op het kantoor aankom, vertelt de receptioniste dat Jacques mij verwacht in zijn kantoor. Nadat ik mijn laptop in mijn kantoor heb gezet en ik aan Jean Luc heb gevraagd of hij het hele team over een uur bij elkaar wil roepen, loop ik verwachtingsvol naar het kantoor van Jacques, nieuwsgierig naar wat hij met me wil bespreken.

Hij vraagt me de deur te sluiten en plaats te nemen. 'Je mag rustig aangeven als je er niet over wilt praten, maar ik ben door je werkgever op de hoogte gebracht over de situatie die zich bij jou thuis heeft afgespeeld en dit bericht verontrustte mij enigszins,' begint hij het gesprek.

Zijn gezicht vertoont inderdaad tekenen van ongerustheid, maar ik kan geen enkel spoor van medeleven ontdekken.

'Je hoeft niet ongerust te zijn,' probeer ik hem gerust te stellen. 'Het gaat best goed met me. Het was uiteraard een angstige belevenis, maar de dader ligt onder politietoezicht in het ziekenhuis en ik ben niet bang voor herhaling.'

Maar helaas is dit niet wat Jacques wil weten.

'Ben je ergens in verwickeld, Bente? Want als dat zo is, dan ben ik verplicht je te verzoeken je uit dit project terug te trekken en alles aan een collega over te dragen.'

Zijn stem klinkt vriendelijk, maar door de intonatie in zijn stem, kan ik duidelijk opmaken dat hij ontstemd is. Ik kijk hem even zwijgend aan en moet moeite doen om m'n tranen te bedwingen.

Ik herpak mezelf snel en antwoord hem, met meer overtuiging in m'n stem dan dat ik voel, dat ik geen enkele betrokkenheid heb bij het voorval, op welke manier dan ook, maar onbedoeld slachtoffer ben van een overval en gijzeling.

'Ik heb werkelijk geen idee waarom hij juist in mijn appartement was en ik ben bang dat

het om een persoonsverwisseling gaat.' Ik hoor dat mijn stem koel en afstandelijk klinkt, misschien zelfs verwijtend.

'Ik geef je het voordeel van de twijfel, maar als er ook maar iets uit het onderzoek voort mag komen, waaruit blijkt dat je er toch op een of andere manier bij betrokken bent, al is het zijdelings, dan kan ik niet anders dan een verzoek indienen om je van het project af te halen. Ik kan het mij niet veroorloven dat dit bedrijf, hoe indirect ook, betrokken raakt bij illegale praktijken.'

Daarmee lijkt het gesprek voor hem afgerond en verlaat ik verbaasd en ontdaan zijn kantoor. Ik voel me teleurgesteld, vernederd, verdrietig, boos en strijdlustig tegelijk.

Om mezelf te kalmeren, haal ik een kop koffie en loop daarna terug naar mijn kantoor, waar ik direct mijn *Manager Director* telefonisch op de hoogte breng over mijn gesprek met Jacques.

Hij betreurt het gebeurde en belooft dat hij nogmaals contact met Jacques zal opnemen. 'Ik heb hem geïnformeerd met de beste bedoelingen, Bente. Ik dacht dat het misschien nodig zou blijken dat men op de hoogte is van hetgeen je is overkomen en daardoor begrip zou tonen, mocht je je werk niet zoals verwacht uit kunnen voeren. Ik heb nooit kunnen bedenken dat hij zo zou reageren.'

'Ik kan het wel aan, maak je daar maar geen zorgen over. Het werk is alleen maar afleiding en het scheelt dat Paul met mij mee is gegaan, zodat ik in de avond een beetje gezelschap heb. Je ziet me donderdagmorgen en dan bespreken we wel verder hoe we met de situatie om moeten gaan.'

Daarna ga ik aan het werk en als ik even later in de vergaderkamer de status van het project en de mooie resultaten die we met elkaar tot nu toe hebben bereikt bespreek met het team, ben ik het gesprek met Jacques snel vergeten en kan ik de dag weer met wat meer enthousiasme tegemoet zien.

Hoofdstuk 32

Na m'n terugkomst uit Brussel breng ik nog een paar nachten door bij Miranda. Nadat het slot in de voordeur is vervangen door een SKG*** cilinder, een extra veiligheidsslot is aangebracht en de beveiligingsinstallatie en camera's zijn geïnstalleerd, vertrek ik weer naar m'n eigen appartement.

Blijkbaar heeft Miranda tijdens m'n afwezigheid samen met haar vriendinnen mijn appartement opgeruimd. Tedje heeft haar bank ter beschikking gesteld, omdat ze, nu zij samenwoont met Marcel, nieuwe meubels heeft gekocht. En al is het niet mijn smaak, het voldoet zeker even voor een paar maanden. Miranda en ik hebben deze week nieuwe meubels uitgezocht en als over drie maanden de nieuwe meubels zijn geleverd, zal mijn huis weer een beetje als thuis voelen.

We hebben een nieuw vloerkleed gekocht dat wel op voorraad was. Omdat het kleed te zwaar was voor mij om alleen naar boven te brengen, heb ik deze op de achterbank van mijn auto laten liggen. Als Paul 's avonds arriveert, biedt hij aan het kleed uit mijn auto te halen en naar boven te brengen.

Het duurt best lang voor hij terug is en ik besluit naar de parkeergarage onder mijn appartement te gaan, om te vragen of hij mijn hulp nodig heeft.

Tot mijn verbazing staat hij over de kofferbak van mijn auto gebogen, terwijl het kleed op de achterbank ligt. Het reservewiel van de auto heeft hij uit de kofferbak gehaald en staat naast mijn auto. Ik zie hem een in folie verpakt pakketje in een rugzak doen, terwijl hij schichtig om zich heen kijkt.

Gelukkig sta ik op dat moment achter een betonnen pilaar, waardoor hij mij niet kan zien. Ik begrijp niet helemaal wat ik zie, maar er gaan onmiddellijk alarmbellen in m'n hoofd af, want ik denk het pakketje wel degelijk te herkennen. Al is het dan uit een serie als Flikken Maastricht. Stilletjes vertrek ik uit de parkeergarage, in de hoop dat hij me niet heeft gezien of gehoord en ga snel terug naar m'n appartement.

Daar aangekomen voel ik m'n hart bonzen en weet even niet wat ik moet doen. Heeft dit pakketje iets te maken met de overval van een paar dagen geleden? Is Paul ergens bij betrokken, of is er een logische verklaring voor wat ik heb gezien? Maar hoe ik m'n hersens ook pijnig, ik kan niet verzinnen wat die verklaring dan zou kunnen zijn.

Ik besluit niet aan Paul te laten blijken wat ik heb gezien en er geen vragen over te stellen.

Als Paul niet veel later binnenkomt met mijn vloerkleed, zie ik dat hij ook de rugzak bij zich heeft en nonchalant in de hal neerzet.

'Waar komt die rugzak ineens vandaan?' vraag ik nonchalant.

'Die heb ik even uit mijn auto gehaald, daar zitten wat papieren in van mijn werk waar ik zo nog even naar moet kijken,' en hij haalt demonstratief wat papieren uit de rugzak.

'Als jij daar dan even naar kijkt, dan doe ik nog even wat boodschappen,' stel ik voor.

'Prima, maar weet je zeker dat ik niet mee hoeft?'

'Nee, ik heb maar een paar dingen nodig. Dat had wel tot morgen kunnen wachten, maar als jij toch nog even voor je werk bezig bent, kan ik net zo goed nu even gaan.'

Ik trek snel m'n jas aan en pak een boodschappentas, waarna ik mijn appartement verlaat, niet wetende wat ik moet doen.

Uiteindelijk besluit ik rechercheur Pim de Wit te bellen. Als het pakketje onschuldig blijkt te zijn, dan zet ik mijn relatie met Paul op het spel. Maar als het is wat ik vermoed dat het is, dan ben ik het aan mezelf verplicht om iets te doen.

Gelukkig beantwoordt de rechercheur de telefoon en ik vertel hem wat ik heb gezien. Het is even stil aan de andere kant van de lijn, maar uiteindelijk antwoordt hij dat het goed is dat ik heb gebeld.

Om mij niet in verlegenheid te brengen, stelt hij voor om samen met een collega van de narcoticabrigade langs te komen, onder het excuus dat dit in het kader van het lopende onderzoek is.

Nadat ik het gesprek heb beëindigd, wis ik uit voorzorg het gesprek uit de bel-historie van mijn telefoon en haal een paar boodschappen, die ik niet echt nodig heb.

Paul en ik zitten nog aan tafel als er wordt aangebeld. Ik probeer verbaasd te kijken, terwijl ik naar de intercom loop.

Paul kijkt me vragend aan als ik terugkom en ik leg uit dat de rechercheur in het kader van het onderzoek mij blijkbaar nog wat vragen wil stellen. 'Ik begrijp niet dat zij daar niet even een afspraak voor maken,' mopper ik, terwijl ik naar de deur loop om deze te openen, zonder dat ik Paul heb aangekeken.

Als ik de deur open, komt de rechercheur samen met een collega en een hond naar binnen. 'Had u niet even vooraf kunnen bellen?' Vraag ik in de hoop dat ik de nodige verontwaardiging in mijn stem heb door laten klinken.

Voor de rechercheur echter kan antwoorden, slaat de hond aan en gaat naast de rugzak van Paul zitten. Blijkbaar is mijn vermoeden dus juist en is Paul ergens bij betrokken.

Paul is inmiddels ook de hal binnengelopen en kijkt zwijgzaam toe hoe de rechercheur de rugzak opent en er een pakketje uithaalt, dat lijkt op het pakketje dat ik Paul uit de kofferbak van mijn auto heb zien halen.

'Is dit uw rugzak?' vraagt de rechercheur aan mij en ik schud ontkennend m'n hoofd.

'Kunt u dan uitleggen hoe deze rugzak hier in uw hal terecht is gekomen?'

Paul heeft er al die tijd onbeweeglijk en zwijgzaam bij gestaan en van zijn gezicht valt niks af te lezen. Ik kijk hem vragend aan en uiteindelijk geeft hij antwoord.

'Die rugzak is van mij, die heb ik meegenomen van mijn werk. Maar ik heb geen idee hoe dat pakketje in mijn rugzak terecht is gekomen. Dat moet iemand op mijn werk erin hebben gestopt, al kan ik niet verzinnen waarom zij dit hebben gedaan of wie dit gedaan kan hebben'. Zijn gezicht verraadt niks en ik moet me beheersen om niet te reageren.

De rechercheur kijkt me even kort aan, alsof hij wil zeggen dat ik niks moet vertellen. Hij pakt vervolgens zijn telefoon en belt naar de meldkamer, met het verzoek om nogmaals de technische recherche mijn appartement te laten onderzoeken en zowel de auto van Paul als van mij in beslag te nemen. Vervolgens vraagt hij om versterking om Paul naar het Bureau van Politie te begeleiden.

Paul haalt haast onmerkbaar zijn schouders op en trekt zonder verder iets te zeggen zijn jas aan. Een kwartier later zie ik hem tussen twee agenten in naar het Bureau van Politie vertrekken, mij in totale verbijstering achterlatend.

‘Bente, ik moet je helaas verzoeken om ook met mij mee te gaan naar het bureau voor verhoor,’ hoor ik Pim de Wit ergens vanuit de verte zeggen.

Ik kijk hem verbaasd aan, haal gelaten m’n schouders op, en bel Miranda om haar van het gebeurde op de hoogte te stellen, waarna zij belooft de advocaat te bellen en hem te vragen om ook naar het bureau te komen.

Daar aangekomen word ik naar een verhoorkamer gebracht, waar een agent mij vertelt dat ik vooralsnog alleen als getuige zal worden verhoord en geen verdachte ben. Ik vertel hem dat mijn advocaat onderweg is en dat hij bij het gesprek aanwezig zal zijn, waarna de agent mij alleen achterlaat.

Ik heb het idee dat ik in een slechte film terecht ben gekomen. Heb ik een paar weken geleden nog mijn relatie met Paul op het spel gezet, omdat ik hem ervan verdacht dat zijn liefde voor mij bestond uit liefde voor mijn vermogen, de waarheid is nog vele malen erger. Wat heeft hem ertoe gebracht om zich hiermee in te laten? En hoelang heb ik rondgereden met een kilo of misschien wel meer drugs in mijn kofferbak?

Hoe is het überhaupt mogelijk dat Paul dit in mijn auto heeft kunnen leggen. De enige keer dat hij in mijn kofferbak heeft gekeken zonder mijn bijzijn, was toen wij terugkwamen uit Marbella en hij onze koffers uit de kofferbak heeft gehaald. Maar ineens herinner ik mij dat Paul mijn koffer naar boven heeft gebracht en heel lang wegbleef, onder het excuus dat hij de autosleutel van zijn eigen auto niet kon vinden. Heeft hij toen de drugs uit zijn koffer gehaald en verborgen onder het reservewiel van mijn auto?

Plotseling breekt het zweet mij uit, want ik realiseer mij ineens dat deze drugs waarschijnlijk in mijn koffer hebben gezeten tijdens de terugreis. Doordat ik mijn koffer als ruimbagage heb afgegeven op het vliegveld, liep hij geen risico bij de *security check* met zijn handbagage. Vandaar dat hij mij heeft gevraagd of hij een paar dingen in mijn koffer mocht meenemen.

Niet veel later stapt mijn advocaat de verhoorkamer binnen en ik word in de gelegenheid gesteld hem over de gebeurtenissen van vandaag op de hoogte te brengen. Ik vertel hem wat ik heb gezien in de parkeergarage en van mijn vermoedens over onze reis naar Marbella.

De advocaat kijkt me met een zorgelijk blik aan, maar stelt me desalniettemin gerust. Hij vermoedt dat nader onderzoek mijn onschuld zal aantonen, maar tevens de betrokkenheid van Paul, hetgeen voor mij erg confronterend zal zijn.

‘Het is heel verstandig van je geweest om de zaken aan te pakken zoals je dit hebt gedaan, en ook dat je mij hebt gebeld. Maak je niet ongerust, ik heb er alle vertrouwen in dat dit goed zal komen.’

Niet veel later komt rechercheur Pim de Wit binnen en vertelt dat Paul in verzekerde bewaring is gesteld. Ook hij bevestigt dat ik in dit stadium van het onderzoek alleen als

getuige ben aangemerkt, en al is het mijn goed recht om een advocaat erbij aanwezig te laten zijn, hij is van mening dat dit tijdens deze getuigenverklaring nog niet nodig zal zijn.

'Ik heb toch liever dat hij erbij aanwezig blijft.'

Nadat de opnameapparatuur is aangezet, start Pim de Wit met de identiteit van de aanwezigen vast te stellen en stelt vast dat ik in aanwezigheid van mijn advocaat als getuige word verhoord.

Daarna vertel ik hoe ik Paul betrapte in de parkeergarage en ik een link legde naar de gebeurtenissen in mijn appartement, waar mijn belager duidelijk op zoek leek te zijn naar iets en ik toen al het vermoeden had gehad dat hij op zoek was naar drugs. Maar dat ik toen nog in de veronderstelling was dat het ging op een persoonsverwisseling of dat hij op het verkeerde adres was.

'Ik vermoed dat men een verband heeft gelegd tussen Paul en mij en dat men daardoor bij mij terecht is gekomen. Misschien zijn ze ons gevolgd vanaf het vliegveld. Of hebben ze al eerder het appartement van Paul doorzocht en niets gevonden. Ik ben slechts één keer in het appartement van Paul geweest en dat was voor onze reis naar Marbella, dus kan niet bevestigen of ontkennen dat er sporen van een inbraak bij hem zijn geweest. Waarschijnlijk waren ze in de veronderstelling dat Paul de drugs in mijn appartement had verborgen of dat ik erbij betrokken ben. Maar dat is mijn eigen interpretatie en dit kan ik niet met bewijzen onderbouwen.'

Ik neem een slok van het glas water dat mij is aangeboden en vertel kort en bondig de rest van het verhaal, waarbij ik mij aan de feiten hou en niet langer gis naar het hoe en waarom. Daarna wordt nogmaals aan mij verteld dat de technische recherche de kofferbak van mijn auto zal onderzoeken, op sporen van drugs en de vingerafdrukken van Paul. En dat ook mijn appartement opnieuw zal worden onderzocht.

Nadat de advocaat heeft aangegeven dit geen probleem te vinden, mag ik naar huis. De advocaat biedt mij een lift aan, maar ik wijs zijn aanbod vriendelijk van de hand en vertel dat ik een taxi neem.

'Ik wil eerst naar Miranda en Ernst-Jan. Ik kan nu niet alleen zijn en ik moet mijn verhaal kwijt.'

Daar de advocaat een goede vriend van Ernst-Jan is, stelt hij voor om mij naar hen te brengen, en hij zijn visie met betrekking tot de hele zaak aan mij, Miranda en Ernst-Jan zal toelichten.

'Mijn klok is gestopt hoor, ik breng je mijn uurtarief vanaf dit moment niet in rekening.'

Ik weet dat hij dit als grapje heeft bedoeld, maar het kan mij eerlijk gezegd op dit moment niks schelen hoeveel hij mij in rekening gaat brengen.

Als Miranda de deur voor ons opent, slaat zij direct een arm om me heen en loopt met me naar de woonkamer, waar Ernst-Jan al op ons zit te wachten.

'Vertel, wat is er allemaal aan de hand, want we zijn erg geschrokken van je telefoontje.'

Voor ik kan antwoorden vertelt mijn advocaat in korte woorden wat er is gebeurd en hoe hij over de zaak denkt.

'De schuld van Paul zal bewezen moeten worden en ook dat hij de eigenaar van de rugzak is

en de cocaïne al in de rugzak zat voor hij deze bij Bente in de gang heeft gezet. Het lijkt allemaal knip en klaar, omdat hij heeft toegegeven dat de rugzak van hem is, maar zo werkt het niet. Alleen verdachtmakingen en vermoedens zijn niet voldoende om iemand veroordeeld te krijgen of voor langere periode vast te houden. Ook de onschuld van Bente zal helaas nog moeten blijken, al wordt zij nu alleen nog als getuigen gezien. Maar als Paul zijn betrokkenheid blijft ontkennen, zijn vingerafdrukken nergens op te vinden zijn en er wel sporen van verdovende middelen in de koffer van Bente worden aangetroffen, dan zou het nog heel onaangenaam kunnen worden. Er wordt nu een verzoek tot verhoor uitgeschreven voor de twee door Bente genoemde mannen in Marbella. Mijn hoop is erop gevestigd dat zal blijken dat we te maken hebben met georganiseerde misdaad, aangestuurd vanuit Spanje. Maar ik ben bang dat het een zaak van lange adem gaat worden.'

We kijken hem alle drie verschrikt aan en ik voel dat ik bijna flauwval door de paniek die mij, na zijn woorden, overvalt.

In wat voor slechte film ben ik terecht gekomen en ik wens dat ik erachter zou zijn gekomen dat Paul niks om mij geeft, maar alleen op mijn geld uit was geweest. De werkelijkheid is zoveel erger, dat ik nog steeds het gevoel heb dat ik zo wakker word en besef dat ik het allemaal gedroomd heb.

Maar niks is minder waar. Ik hoor Ernst-Jan met mijn advocaat overleggen over de mogelijkheden en hoe mijn verdediging eruit zal komen te zien.

'Waarom spreken jullie over mijn verdediging? Ik ben toch getuige en niet meer dan dat? Ik had toch nooit de politie zelf gebeld als ik schuldig zou zijn geweest? En wie gelooft er nu dat ik tot zoiets in staat ben? Ik zou nog niet eens een brood bij de supermarkt mee durven te nemen, al zou ik omkomen van de honger.'

Miranda probeert mij gerust te stellen en merkt op dat zij dat wel weten, maar dat we goed voorbereid moeten zijn, mochten er desondanks toch verdachtmakingen mijn richting uitkomen.

'Paul zal niet snel schuld bekennen, al zou dat het mooiste zijn. Houdt hij echt van je, Bente, of kan het zijn dat hij je gebruikt heeft? Niet om je geld, maar vanwege je naïviteit en hij de drugs via jou zo eenvoudig, en zonder risico voor hemzelf, het land in heeft te kunnen smokkelen?'

Op dat moment twijfel ik aan alles en niet in de laatste plaats aan zijn liefde voor mij. Ergens is er altijd een spoor van twijfel geweest, maar die baseerde ik op het feit dat hij misschien op mijn geld uit zou kunnen zijn. Maar dit, dit had ik in mijn stoutste dromen niet kunnen verzinnen.

Het is uiteindelijk Miranda die antwoordt dat we niet te veel moeten rekenen op de liefde van Paul voor mij en zijn loyaliteit naar mij toe.

'Mirthe had dus toch gelijk toen zij vertelde dat zij zo haar twijfels had over de juiste intenties van Paul,' besluit Miranda haar verhaal.

'Met de kennis van nu is het makkelijk oordelen,' merkt Ernst-Jan op. 'En bij mij kwam zijn bezorgdheid na de overval heel oprecht over.'

'Ja, maar waar was hij bezorgd over? Het welzijn van Bente, of zijn eigen hachje omdat hij om de een of andere reden de drugs niet heeft afgegeven aan degene die vond dat hij de rechtmatige eigenaar was?' stelt Miranda niet helemaal onterecht vast.

'Lieve mensen, ik ben moe en wil naar huis om te gaan slapen. We praten er later wel over, voor nu tasten we toch alleen maar in het duister,' merk ik vermoeid op.

'Jij gaat nergens heen. Je blijft hier voorlopig overnachten en niet in dat nog steeds half overhoop gehaalde huis van je. Ik heb nog wel een slaaptabletje voor je. Ga nu maar even onder de douche, dan pak ik wat spullen voor je en zal het logeerbed opmaken. Morgen praten we wel weer verder.'

Te moe om te protesteren, maak ik dankbaar van het aanbod gebruik en als ik een half uurtje later in bed lig, barst ik in een gierende huilbui uit, waarbij ik de geluiden probeer te smoren onder het dekbed.

Hoofdstuk 33

Ik heb mijn advocaat gevraagd of hij voor mij een gesprek met Paul kan aanvragen. Ik moet weten wat er is gebeurd, ook al heeft mijn advocaat me dit afgeraden. Paul weigert echter elk contact met mij en wil mij niet zien of spreken. Ik heb een lange brief aan hem geschreven, maar die ligt nog in de keukenla. Te wachten op het moment dat ik hem verstuur. Als ik hem al ooit verstuur.

Er wachtte mij een moeilijk gesprek met mijn directie en ik heb te horen gekregen dat ik voorlopig van het project ben afgehaald en niet meer naar Brussel hoeft af te reizen. Jacques is bang dat zijn bedrijf wordt geassocieerd met de situatie rond Paul vanwege mijn relatie met hem, en zolang mijn betrokkenheid onduidelijk is en mijn onschuld niet is bewezen, werk ik vanuit mijn kantoor in Rotterdam aan andere, en vooral onbelangrijke, projecten. Het hele dossier van het bedrijf van Jacques is aan een collega overgedragen, en ik mag me er alleen nog zijdelings mee bemoeien als mijn collega mijn advies nodig heeft. Ik weet dat er in de gangen over me wordt gefluisterd en probeer het mij niet aan te trekken.

Ik logeer nog steeds in het huis van Miranda, maar om mij een beetje privacy te gunnen, en zichzelf, heeft zij de kamer die wij hebben gebruikt voor onze pop-up designwinkel voor mij ingericht als tijdelijke woonkamer. Er staat een koelkast en tv, twee gemakkelijke stoelen die zij uit de serre heeft gehaald en ze heeft de boel een beetje gezellig gemaakt door wat planten neer te zetten. De logeerkamer beschikt over een eigen badkamer en hier heb ik m'n eigen spulletjes neer kunnen zetten.

Ik zal mij nooit meer thuis kunnen voelen in mijn eigen appartement en ik heb besloten dat ik ga verhuizen. Zodra alle schade is hersteld, ben ik van plan een makelaar in handen nemen om het appartement te verkopen en ik ben al een beetje aan het uitkijken naar een geschikt appartement.

Miranda heeft het liefst dat ik bij haar in de buurt blijf wonen, maar ik heb gezegd dat ik misschien wel helemaal weg wil uit deze omgeving. Mijn leven ligt in duigen en ik heb niet de energie om de scherven op te pakken en te lijmen.

Er zijn inmiddels twee weken verstreken sinds ik Paul heb aangegeven bij de politie, als er een rechercheur verschijnt die me verzoekt met hem mee te komen. Miranda wil me tegenhouden, maar ik vraag haar om mijn advocaat te bellen en hem te vragen om naar het bureau te komen.

Ik word naar een troosteloos uitzienende ruimte gebracht, waar ik zeker een half uur alleen heb doorgebracht voor er uiteindelijk iemand verschijnt. Het is rechercheur Pim de Wit, in gezelschap van mijn advocaat. Tot mijn schrik vertelt de rechercheur dat ik niet onder arrest sta, maar wel verdachte ben in deze zaak.

Ik kijk verbaasd naar mijn advocaat, die vertelt dat ik de vragen niet hoeft te beantwoorden en eerst met hem mag overleggen.

Als verlamd zit ik op de stoel, niet in staat om een woord uit te brengen.

De rechercheur neemt opnieuw het woord. 'In je koffer zijn inderdaad sporen van drugs gevonden, die overeenkomen met de drugs die in je appartement zijn aangetroffen in de rugzak van Paul. In je kofferbak en op het pakket met cocaïne zijn geen vingerafdrukken van Paul gevonden. Overigens zijn jouw vingerafdrukken daar ook niet op gevonden.'

Ik hoor het relaas van de rechercheur met stijgende onrust aan en kan me nauwelijks concentreren op wat hij zegt.

De door mij aangemerkte getuigen, Laurant en Guy, zijn niet in het huis in Marbella aangetroffen en blijken bij de eigenaar van het pand onbekend. Het enige wat overeenkomt met de waarheid is dat deze man inderdaad het huis nooit in de zomermaanden zelf bewoont of verhuurt.

Er zijn wél sporen van drugs in de bungalow aangetroffen en verschillende vingerafdrukken. Maar van de daders ontbreekt elk spoor, waardoor zij in dit stadium niet kunnen worden verhoord.

De vingerafdrukken worden vergeleken met het bestand van Europol en een internationaal opsporingsbericht zal worden uitgevaardigd, zodra er een match wordt gevonden. Paul heeft verklaard dat hij mij niet heeft uitgenodigd om mee te gaan naar Marbella, maar dat ik hém heb gevraagd mee te gaan en dat hij vermoedt dat ik de drugs in zijn rugzak heb gedaan, terwijl hij voor mij het nieuwe vloerkleed uit mijn auto ging halen. Paul had geopperd dat het overduidelijk was dat ik de verdachte zou moeten zijn, immers had de overval ook in mijn woning plaatsgevonden en was er nog nooit iemand bij hem geweest.

Verbijsterd heb ik geluisterd naar wat Pim de Wit mij vertelt en ik bedenk me gek genoeg dat ik nu in elk geval wel zeker weet dat Paul niks om mij geeft of heeft gegeven.

Mijn advocaat vraagt of er nog bewijzen zijn die de aantijgingen van Paul kunnen onderbouwen en of ik onder arrest sta.

'Nee, er zijn wel verdenkingen, maar mevrouw staat, zoals eerder gezegd, niet onder arrest. Er is namelijk indirect bewijs dat nog steeds in de richting van eerdere verdachte wijst en er zijn camerabeelden uit de parkeergarage waarop te zien is dat hij het reservewiel naast de auto plaats, iets uit de kofferbak pakt en de kofferbak schoonveegt. Waarschijnlijk om zijn vingerafdrukken te verwijderen. Dit is op zich al verdacht, want waarom zou hij dit doen? Er is echter niet te zien wat hij uit de kofferbak pakt en de technische recherche is momenteel aan het kijken of zij de beelden kunnen verscherpen. Maar mevrouw van Lishout mag het land niet verlaten en moet vierentwintig uur per dag beschikbaar blijven voor verhoor.'

Mijn advocaat vraagt of er al meer bekend is over de man die mij in mijn appartement heeft gegijzeld en bedreigd.

'Deze verdachte is uit zijn coma ontwaakt en de artsen verwachten dat hij binnen enkele dagen verhoord kan worden. Hopelijk geeft ook dat wat meer duidelijkheid, al hebben we daar weinig hoop op. Waarschijnlijk is hij een onbelangrijke pion, vermoedelijk een

verslaafde, die voor een paar centen in opdracht van de georganiseerde misdaad heeft gehandeld.'

Daarna mag ik gaan en ik begrijp nog steeds niet precies wat er is gebeurd. Ik ben niet gearresteerd, maar wel verdachte. Niets in mijn leven is nog zeker, behalve dat Paul niks om mij geeft of heeft gegeven. En na deze gedachte wordt alles zwart voor mijn ogen en is dit het laatste waarvan ik mij bewust ben.

Als ik bijkom lig ik in het ziekenhuis en een monitor piept met een monotoom geluid. Naast mijn bed zit Miranda met haar ogen dicht en zo te zien is zij in slaap gevallen. Vaag komen de herinneringen bij me naar boven over wat er is gebeurd.

Blijkbaar heb ik geluid gemaakt, want Miranda schrikt wakker en kijkt mij medelijdend aan. 'Ik zal iemand van de verpleging erbij roepen.'

En weg is zij, terwijl de vage herinneringen zich steeds bewuster aan mij opdringen. Ik ben niet misbruikt om mijn geld, maar om mijn naïviteit. Maar hoe had ik kunnen weten dat Paul betrokken is bij drugssmokkel? Was al die hartstocht dan echt gespeeld? Was dit al direct zijn plan toen hij mij ontmoette en mee uit eten heeft gevraagd? Zag hij in mij meteen vanaf het begin een gewillig slachtoffer of is dat pas later in hem opgekomen?

Honderden vragen waarvan ik niet weet of ik die ooit beantwoord zal krijgen.

Mijn overpeinzingen worden onderbroken door een verpleegkundige, die opgewekt opmerkt dat het goed is dat ik weer bij de mensen ben.

Ze meet mijn bloeddruk, saturatie en polsslag en lijkt tevreden. 'De zaalarts doet morgenochtend zijn ronde en daarna mag u vermoedelijk weer lekker naar huis,' vervolgt ze met een montere glimlach, waarna ze mij weer bij Miranda achterlaat.

'Miranda, hoe heeft dit toch kunnen gebeuren? Ben ik echt zo blind geweest?'

'Nee, Bente, ook Ernst-Jan en ik hebben hebben nooit gewantrouwd. Ik misschien heel even nadat Mirthe mij vertelde van haar *date* met hem, maar ik vond dat hij daar heel geloofwaardig op reageerde. Mirthe straalde in die tijd ook echt wel uit dat zij twee of drie afspraakjes genoeg vond. Dit had niemand kunnen vermoeden en ik weet ook niet wat zijn beweegredenen zijn geweest. Maar dat is voor dit moment niet belangrijk. Het belangrijkste is dat jij uit deze benarde situatie komt. Ik heb alle vertrouwen in je advocaat en dat moet jij ook hebben. Ik zou hem trouwens bellen zodra jij hem te woord kan staan.'

'Bel hem maar meteen. Hoe eerder ik hem heb gesproken, hoe minder ik misschien ga piekeren.'

Mijn advocaat belooft dat hij aan het einde van de middag bij me langs zal komen in het ziekenhuis en ik haal opgelucht adem. Hij zal er vast en zeker voor zorgen dat mijn onschuld wordt bewezen.

Het gesprek met mijn advocaat verliep rustig. Hij stelde mij gerust door op te merken dat er geen enkel bewijs is dat in mijn richting wijst, behalve dan de beschuldigingen van Paul en de sporen van drugs in mijn koffer.

Maar daar Paul de vliegtreis had geboekt en maar één koffer als ruimbagage had bijgeboekt,

is het heel aannemelijk dat wij samen een koffer hebben gedeeld. En al was er op de camerabeelden niet te zien wát Paul uit mijn kofferbak heeft gehaald, het is zeker verdacht te noemen dat hij mijn reservewiel uit de auto had gehaald en zijn vingerafdrukken had verwijderd, terwijl hij alleen het vloerkleed die ik eerder die dag had gekocht, voor mij van de achterbank van de auto zou halen.

Ik laat mijn advocaat het WhatsApp-bericht lezen, waarin Paul vroeg of ik het bezwaarlijk zou vinden als ik een klein deel van zijn bagage, met name zijn toilettas, in mijn koffer mee zou nemen, zodat we minder ruimbagage hoefden bij te boeken en voor hem de toegestane handbagage voldoende was. Volgens mijn advocaat zou dit het bewijs van mijn onschuld kunnen ondersteunen. Dan herinner ik mij ineens de foto die Paul mij stuurde na onze eerste *date* en pak snel mijn telefoon weer op, om het WhatsApp-bericht met de foto op te zoeken.

Tot mijn opluchting zie ik dat ik de foto heb bewaard. En als op de selfie die hij heeft genomen op de speedboot, hij daar samen met Luran en Guy is te zien, huil ik haast van geluk.

'Geef je toestel maar even aan mij, dan zal ik ervoor zorgen dat de politie dit verder kan onderzoeken. Er zijn al bewijzen gevonden dat Paul eerder dit jaar al een paar keer naar Málaga is gevlogen en er is geen enkele vorm van bewijs dat jij daar eerder bent geweest. Jouw verhaal is daardoor geloofwaardiger dan het verhaal van Paul. En al zal de politie de zaak nog verder onderzoeken, het is wel belangrijk dat zij het onderzoek zo breed mogelijk uit willen voeren en geen last van tunnelvisie krijgen. En jouw WhatsApp-berichten, zullen daar ongetwijfeld bij gaan helpen.

Hoofdstuk 34

Vandaag is de rechtszaak tegen Paul. Volgens Tim de Wit is er voldoende bewijs tegen hem verzameld om hem veroordeeld te krijgen. Uiteraard is er geen enkel direct bewijs tegen mij gevonden, hetgeen tot gevolg had dat ik niet verder ben vervolgd en een rechtszaak tegen mij is uitgebleven. Al ben ik bang dat ervoor altijd iets van dit alles aan mij zal blijven kleven en er misschien zelfs mensen zullen zijn die zich afvragen of ik alleen vanwege gebrek aan bewijs niet ben vervolgd, of dat ik werkelijk onschuldig ben.

Het is het vreselijk om als getuige in een rechtbank te worden gehoord. Zodra ik op de getuigenbank plaatsneem, veeg ik zenuwachtig het zweet van m'n klamme handen. Ik vermijd het om Paul aan te kijken, en richt m'n blik op de officier van Justitie.

Stel dat ik toch de verkeerde woorden gebruik, teveel of te weinig zeg waardoor alsnog de verdenking weer op mij komt te liggen. De vragen worden door de officier van Justitie echter zo gesteld, dat ik alleen hoeft te bevestigen wat ik tijdens mijn eerdere getuigenis aan de politie al heb verklaard.

Na de officier van Justitie is het de beurt aan de advocaat van Paul. Ik heb eindeloos geoefend met mijn eigen advocaat om de juiste antwoorden te geven op de vragen die de advocaat van Paul zou kunnen stellen.

Dit heeft ervoor gezorgd dat ik iets minder zenuwachtig ben en goed ben voorbereid. De vragen komen inderdaad in de buurt van de vragen die volgens mijn advocaat gesteld zouden worden en ik weet alle insinuaties te pareren. Tot het moment dat de advocaat zijn blik even op Paul laat rusten en zich daarna weer tot mij wendt, voel ik mijn zelfvertrouwen toenemen.

'Mevrouw Van Lishout, is het niet zo dat u de verdachte min of meer gedwongen heeft om tot deze daad over te gaan?

Ik kijk de advocaat van Paul niet begrijpend aan en vraag hem of hij zijn vraag nader kan toelichten, omdat ik deze niet helemaal kan plaatsen. Ik voel me welhaast trots op m'n wedervraag.

'Is het niet zo dat u regelmatig mijn client onder de aandacht heeft gebracht dat er financieel een kloof tussen u beiden bestaat? En dat u van hem verwachtte, als hij de relatie met u wilde voorzetten, hij wat aan zijn financiële situatie zou moeten doen, omdat u niet van plan was om hem financieel te ondersteunen en evenmin van plan was uw comfortabele leventje aan zijn levensstandaard aan te passen? Is het niet zo, dat de liefde van mijn cliënt voor u zo groot was dat hij, om u niet te verliezen, zich heeft laten verleiden tot deze daad?'

Ik ben heel even sprakeloos. Niet alleen vanwege de beschuldigende vinger richting mij, maar impliceert deze vraag niet indirect een schuldbekentenis van Paul? Of is de bewijslast zo sterk, dat zowel Paul als de advocaat beseffen dat er niet aan te ontkomen is dat hij schuldig wordt bevonden en gooien zij het nu op verzachtende omstandigheden?

'Ik kan u verzekeren dat dit zeker niet het geval is geweest. Zeker, ik heb hem verteld dat mijn vermogen niet ongelimiteerd tot zijn beschikking zou staan, en ik ben ook heel

duidelijk geweest over het feit dat ik mijn leven niet aan zijn standaard aan wilde passen. Maar ik heb hem duidelijk gemaakt dat ik daarom vakanties en dergelijke voor hem wilde betalen. Hier heeft hij even tegen geprotesteerd, maar dat was meer voor de bühne, blijkt achteraf. En gelet op zijn handelen, voor en na zijn arrestatie, kunt u toch nauwelijks stellen dat hij dit alles heeft gedaan uit liefde voor mij of de angst mij te kwijt te raken.'

Terwijl ik deze woorden uitspreek kijk ik naar Paul, die zijn ogen strak op de vloer gericht houdt en ik zie hem nerveus door z'n haren wrijven. Ik hoor de advocaat zeggen dat hij verder geen vragen heeft en ik mag hierna de getuigenbank verlaten.

Op het moment dat mijn gijzelnemer onder politiebegeleiding de rechtszaal binnen wordt gebracht, om als getuige te worden gehoord, wordt het me allemaal teveel en verlaat ik de rechtszaal.

Mijn advocaat is heel tevreden over de wijze waarop het proces tot nu toe heeft plaatsgevonden. Hij is er van overtuigd dat Paul schuldig zal worden bevonden en hem waarschijnlijk een zware straf te wachten staat.

'Probeer het na zijn proces af te sluiten, Bente, er hangt hem waarschijnlijk een jarenlange detentie boven het hoofd. Ik besef dat het niet gemakkelijk voor je zal zijn. Vooral omdat je ook binnenkort nog als getuige zal worden opgeroepen in de strafzaak omtrent je gijzeling, en het vernielen van jouw eigendommen. Maar jouw leven gaat door, begrijp je dat?'

Ik heb er geen moment aan gedacht dat ik ook in die zaak zal moeten getuigen. Naïef natuurlijk, want uiteraard zal de rechtbank mijn verklaring in de getuigenbank bevestigt willen zien, en heeft de advocaat van de verdachte het recht om mij te verhoren over de toedracht. Komt er dan nooit een einde aan deze nachtmerrie?

Hoofdstuk 35

Een half uur geleden was eindelijk, na weken van afwachten, de uitspraak op de rechtbank in de zaak van Paul, en ik wilde hierbij aanwezig zijn. Paul is veroordeeld tot twee jaar gevangenisstraf, met aftrek van voorarrest. Voor mij veel te weinig, maar de aanklager keek mij tevreden aan na de uitspraak van de rechter.

Ik heb m'n ogen geen enkel moment van Paul afgewend, maar hij heeft mij gedurende uitspraak geen enkele keer aangekeken. Van zijn gezicht viel niks af te lezen, zelfs niet op het moment dat de rechtbank uitspraak deed. Pas na de uitspraak heeft hij mij kort aangekeken en uit de berustende blik maakte ik op dat hij zich heeft verzoend met de uitspraak.

Ik weet na de uitspraak en een kort overleg met mijn advocaat niet hoe snel ik de rechtbank moet verlaten, en kijk verstoord achterom als ik iemand hoor roepen of ik even wil wachten. Er komt een man of mij af die een rolstoel voortduwt, waarin een vrouw met ingevallen wangen en een uitgemergeld lichaam zit. Ik weet meteen dat dit de broer en schoonzus van Paul zijn.

Nadat zij zich aan me hebben voorgesteld, vraagt de broer van Paul of ik misschien tijd heb om even met hen ergens een kop koffie te gaan drinken. Ik wil net weigeren als ik de blik van de vrouw opvang, die mij haast smekend aankijkt.

'Voor een kop koffie heb ik nog wel even tijd,' geef ik toe aan zijn verzoek en stel voor om naar Hotel New York te gaan, op loopafstand van de rechtbank. Zwijgzaam lopen we die kant op, een stilte die kort wordt onderbroken door nietszeggende opmerkingen over het weer, hoe snel de watertaxi's over het water gaan, en de geweldige skyline van Rotterdam.

Nadat we hebben plaatsgenomen aan een rustige tafeltje waar de rolstoel gemakkelijk aan kan staan en onze bestelling is opgenomen, kijk ik zijn broer vragend aan.

'Mag ik vragen waarover je mij wilt spreken?' open ik voorzichtig het gesprek.

'Allereerst wil in mijn oprechte verontschuldiging aanbieden voor wat je is overkomen. Ik wil je er absoluut niet van overtuigen dat Paul zo slecht nog niet is. Want wat hij jou, en ook ons, heeft aangedaan, dat kan ik nooit verdedigen. Maar wij begrijpen als geen ander, wat een verdriet jij zal hebben. Een verdriet dat je misschien met niemand kan delen.'

'Nee, je kunt inderdaad niets ter zijn verdediging inbrengen. En gelukkig heb ik mensen om mij heen, die hem, evenals ik, niet begrijpen. Maar waar ik wel mijn verdriet mee kan delen.'

'Ook wij hebben veel verdriet over wat hij heeft gedaan en vragen ons nog steeds af hoe dit zover heeft kunnen komen. Maar daarnaast hebben we altijd van Paul gehouden en kennen we hem door en door. We weten dat het geen slecht mens is, maar een goed mens die slechte dingen heeft gedaan. Voor jou ligt dit uiteraard anders. Jij vraagt je denk ik af hoe je zo naïef hebt kunnen zijn om van iemand te gaan houden die niets goeds met je voorhad. Al denk ik niet dat hij, toen hij jou ontmoette, bewust heeft gedacht dat hij jou misschien ooit zou kunnen gebruiken voor zijn activiteiten en je echt heeft gevraagd om met hem uit eten te gaan omdat hij zich tot je aangetrokken voelde. Hij heeft naar ons toe met veel

liefde over jou gesproken. Maar ik moet eerlijk toegeven dat wij, na alles wat er is gebeurd, ook niet meer goed weten wat hem tot bepaalde dingen heeft aangezet. Ik vind het wel mijn verantwoording om je onze hulp aan te bieden, mocht deze nodig hebben en je laten weten dat onze deur altijd voor je openstaat mocht je behoefte hebben om erover te praten of dingen over Paul te weten wilt komen. Bijvoorbeeld hoe hij als broer en zwager altijd voor ons klaar heeft gestaan. En er heel veel liefde in hem schuilt.'

Ik kijk hem na zijn woorden zwijgend aan. Woorden die goed bedoeld zijn, maar waar ik op dit moment geen enkele behoefte aan heb.

'Ik denk niet dat ik de behoefte heb, of ooit nog zal krijgen, om over Paul te praten of meer over hem te weten te komen. Dankzij hem is mijn leven in gevaar geweest, is mijn appartement geen veilig thuis meer en had ik op de vlieghaven met drugs in mijn koffer aangehouden en gearresteerd kunnen worden. Hij heeft ontkend dat hij de drugs in mijn koffer heeft gedaan en geprobeerd om mij de schuld in de schoenen te schuiven. Door hem leef ik in angst, kijk ik over m'n schouders of ik word gevolgd op straat, en durf ik mijn eigen appartement niet meer in. Dit is wat ik te weten ben gekomen over Paul en meer hoeft ik niet te weten.'

In de ogen van de schoonzus van Paul zie ik tranen verschijnen en ik voel een intens medelijden met haar. Zij hield echt van Paul en hij was voor haar en haar gezin een steun te toeverlaat. Ze weet dat ze nog maar kort heeft te leven en dat haar man zijn broer heel erg nodig gaat hebben. En nu heeft zij naast haar zorgen over haar ziekte en angst over haar naderende dood, ook nog het verdriet dat haar man degene die hij het meest vertrouwde en hem in alles steunde, kwijt is geraakt. En dat neem ik Paul haast net zo kwalijk als wat hij mij heeft aangedaan.

Hoofdstuk 36

Het hele gebeuren heeft niet alleen een behoorlijke impact gehad op mijn leven, maar ook op mijn carrière. Nadat duidelijk was geworden dat mij niks anders te verwijten viel dan naïviteit, mocht ik weer wat nieuwe projecten oppakken en mijn gezicht weer bij potentiële klanten laten zien. De klanten uit mijn bestaande portefeuille zijn echter voor mij verboden terrein geworden.

Ik heb nog wel een sympathieke mail ontvangen van Jacques, waarin hij mij veel sterkte toewenste en vertelde dat hij het betreurde dat aan onze samenwerking zo'n abrupt einde was gekomen. Maar het meest belangrijke voor mij was zijn afsluiting, want zodra de storm is geluwd en het gebeurde op de achtergrond is geraakt, ben ik weer van harte welkom. Hij had het contract inmiddels met een jaar verlengd en hij verheugde zich erop om samen met mij uiteindelijk tot het beoogde resultaat te komen.

Een van mijn teamleden heeft het project in Brussel van mij overgenomen, maar hij kan gelukkig niet wachten tot het moment dat hij het weer aan mij over kan dragen.

Mijn appartement staat te koop en de eerste kijkers hebben zich al snel aangediend. Ik heb nog geen nieuw appartement gevonden, maar mijn appartement is nog niet verkocht en de overdracht zal daarna ook nog wel even op zich laten wachten. Bovendien heb ik mijn draai bij Miranda ook wel gevonden en behalve de maaltijden die wij gezamenlijk nuttigen, zien we elkaar weinig.

Het is niet ideaal en ik denk dat ik ook wel veilig naar mijn eigen appartement terug kan keren, maar Miranda heeft gezegd dat ik wat haar betreft bij haar mag blijven tot ik een nieuw appartement heb gevonden en ook Ernst-Jan heeft er geen bezwaar tegen.

Mijn zus kon het helaas niet nalaten om mij te vertellen: 'ik heb je toch gewaarschuwd, die man is gevaarlijk. En je ziet, ik was de enige die het heeft opgemerkt.'

Haar opmerking deed me veel pijn, maar ik heb besloten om me er verder niet druk over te maken. Ik heb momenteel wel andere zaken aan m'n hoofd dan opmerkingen van een zus, waar ik nauwelijks tot geen contact mee heb.

Tijdens een logeerpartij bij m'n ouders, die ik persoonlijk van alles op de hoogte ben gaan brengen, heb ik tevens een bezoek gebracht aan Koert, om hem te vertellen dat Paul waarschijnlijk de *B&B* niet zal overnemen. Nadat ik hem de situatie eerlijk heb uitgelegd, sloeg hij zijn arm troostend om mij heen. Hij kende Paul uiteraard niet goed, maar hij had toch een goede indruk bij hem achtergelaten.

'Zo zie je maar hoe je je in mensen kunt vergissen. Maar voor jou vind ik het heel erg. Jullie leken zo gelukkig samen.'

Vreemd genoeg vond ik wat troost in zijn woorden, alsof ik door zijn woorden weer heel even kon geloven dat Paul echt iets om me heeft gegeven.

Ik heb veel steun ontvangen vanuit m'n omgeving, vooral van mijn oudste zus, maar ook vanuit onverwachte hoek, zoals van Mirthe en Janneke.

Janneke bood vooral een luisterend oor, zonder een oordeel te vellen, en Mirthe heeft me ervan overtuigd dat hardlopen me zou helpen, en hoe vreemd dit ook klinkt, de loopjes die

zij met mij heeft gedaan hebben er inderdaad voor gezorgd dat ik m'n hoofd leeg kon maken en ik beter ben gaan slapen, waardoor ik me ook veel beter ben gaan voelen.

Al is met name wat Miranda voor mij heeft gedaan en nog steeds doet, onbetaalbaar. Achter m'n rug om heeft ze met mijn manager geregeld dat ik volgende week een week verlof op kan nemen en zij heeft een cruise voor ons geboekt vanuit Amsterdam naar Noorwegen.

Volgens haar is er geen betere manier om de stress achter me te laten en tot rust te komen, dan de rustgevende werking die ervan het water uitgaat. Ernst-Jan gaat jaarlijks een week vissen met vrienden in Noorwegen en volgens hem zijn de fjorden de beste plek voor mij om naar toe te gaan om tot mezelf te komen.

Ik heb Miranda bedankt voor de verrassing, maar sta erop dat ik de vakantie betaal. 'Zie het maar als een bedankje voor wat je allemaal voor me gedaan hebt,' drong ik aan, toen ze dit weigerde.

'Zolang je mij maar alles laat regelen, mag jij betalen,' gaf ze uiteindelijk toe.

Ik verheug me op onze korte reis en hoop dat ik hierna m'n leven weer op kan pakken.

Het is een dag voor vertrek en ik ben in mijn appartement om mijn koffer te pakken. Ik heb wel een nieuwe koffer gekocht, want al heb ik de koffer weer teruggekregen na afronding van het onderzoek, ik durf deze koffer nooit meer te gebruiken en heb hem rechtstreeks vanaf het politiebureau naar de milieustraat gebracht.

Voor ik naar boven ga, kijk ik snel in m'n brievenbus. Zo'n beetje alles gaat digitaal tegenwoordig en ik verwacht niet veel post te vinden, maar tot m'n verbazing ligt er een handgeschreven enveloppe in de bus.

Ik herken het handschrift van Paul direct en ik voel de knoop in m'n maag weer terugkomen. Zodra ik boven ben maak ik de enveloppe open, en lees met trillende hand wat hij mij te melden heeft.

Lieve Bente,

Nog meer dat ik mij schaam voor wat ik je heb aangedaan, mis ik je. Ik had zelf nooit kunnen denken dat ik jou op deze manier zou kunnen behandelen. Ik heb je lief, dat moet je geloven, al zijn mijn gedragingen daar niet naar geweest. Ik weet nog steeds niet wat mij bezielde, toen ik jou in blinde paniek beschuldigde om mezelf vrij te pleiten. Tijdens de rechtszaak durfde ik je niet in de ogen te kijken, niet alleen uit schaamte, maar omdat ik bang was om in huilen uit te barsten als ik jouw verdriet zou zien. Het was niet uit lafheid. Wat ik heb gedaan is onvergeeflijk en ik verwacht ook niet dat je het mij ooit zal vergeven. Je zult je afvragen wat mij ertoe heeft bewogen om dit alles te doen. Wel dat begon met mijn naïviteit. Een jaar geleden leerde ik Guy en Lauran kennen, al denk ik niet dat zij echt zo heten. Zij nodigden mij uit om een dag mee te gaan om te vissen en daarna kwam van het een het ander. Ik nam hun uitnodiging aan om naar hun toe te komen voor een gratis vakantie en voor ik het wist zat ik er tot m'n nek toe in.

Milde bedreigingen maakte dat ik niet durfde te protesteren en uiteindelijk was er geen weg meer terug voor mij. Het is geen excuus en ik wist best waar ik mee bezig was, maar het is niet zo dat ik er bewust voor heb gekozen om snel geld te verdienen op een relatief eenvoudige manier. Maar deze mannen zijn heel gewiekst en voor ik het wist maakte ik onderdeel uit van iets waar ik geen onderdeel van uit had willen maken. Dat ik jou erbij heb betrokken, dat is wat ik mij het meest aantrek. Mijn toekomst ligt in duigen, maar ik hoop dat jij je leven uiteindelijk weer op kunt pakken. Ik verwacht niet dat je begrijpt wat ik heb gedaan of dat je het mij kunt vergeven. Ik verwacht zelfs niet dat je wilt geloven dat mijn gevoelens voor jou oprecht waren. Maar je moet me geloven, dat waren ze wel.

*Liefs,
Paul*

Serieuze, schrijft hij mij nu echt dat hij van mij heeft gehouden? Als dit de manier is hoe hij met mensen omgaat waar hij van houdt, dan ben ik toch heel blij dat ik geen vijand van hem was. Moet ik mij nu blij voelen dat zijn gevoelens voor mij oprecht waren? Na alles wat hij me heeft aangedaan!

Ik pak snel mijn koffer in en rijd weer terug naar het huis van Miranda.

Ik ben nauwelijks binnen of ik laat haar de brief lezen. Ze leest de brief van Paul aandachtig door, en overhandigt hem daarna zwijgend aan Ernst-Jan. Pas nadat ook Ernst-Jan de brief heeft gelezen reageert ze.

'Nou, je weet in elk geval wat hem ertoe heeft aangezet, aangenomen dat hij de waarheid vertelt. En dat hij van je houdt, voor wat het waard is. Voor de rest zou ik de brief zo snel mogelijk verbranden of zo iets. Je bent toch niet van plan om te reageren of hem nu op te gaan zoeken of zo?'

'Nee, daar hoeft je niet bang voor te zijn. Ik heb totaal geen gevoelens meer voor hem, zelfs geen haatgevoelens of wrok. Voor mij is hij dood en begraven en wat maakt het uit of hij echt van mij heeft gehouden of nog zou houden? Als je zo met de mensen omgaat waar je van houdt, hoe ga je dan met mensen om waar je niks om geeft? Ik heb alleen medelijden met z'n broer en schoonzus. Al heb ik hen maar één keer ontmoet na de rechtszaak, zij gaven echt om hem en zij zijn ongelooflijk in hem teleurgesteld. Ik voelde me bedrogen en meegesleurd in z'n ellende, maar Paul en zijn broer zijn sinds het overlijden van hun ouders onafscheidelijk geweest. Hij moet zich pas echt verraden voelen en in de steek gelaten, zeker omdat zijn vrouw ongeneeslijk ziek is.'

'Bente, niet doen. Niet iemand die je niet kent heel zielig gaan vinden of jezelf voorhouden dat het voor jou niet echt erg is in vergelijking met hun verdriet. Je hebt door hem een afschuwelijk tijd gehad, je leven is in gevaar geweest en je baan ben je bijna kwijtgeraakt. Om nog maar te zwijgen over het feit dat je misschien wel jaren onschuldig achter de tralies had kunnen verdwijnen door zijn schuld. Stop het niet weg, want dan kom je jezelf over een poosje tegen.'

Miranda kijkt mij met vurige ogen aan, met haar handen demonstratief in haar zij, om

haar woorden kracht bij te zetten.

Ik ben te moe om erover na te kunnen denken, maar ik voel gewoonweg niks meer als ik aan Paul denk. Ik stop niks weg, ik weet wat hij mij heeft aangedaan.

'Miranda, ik weet dat hij mijn leven heeft kunnen vernietigen. Maar dat is niet gebeurd. En ik kan gewoon geen enkel gevoel meer voor hem opbrengen. Ik voel niks als ik aan onze tijd samen terugdenk. Soms voel ik spijt dat het niet zo mooi bleek te zijn, als dat het leek te zijn. Maar dat is alles. Ik ben alleen maar dankbaar dat ik niet ben vermoord door die gek, dat ik mijn baan nog heb en dat ik een begripvol bericht van mijn klant uit Brussel heb ontvangen. Dat ik zoveel steun heb ontvangen van mijn vrienden, in het bijzonder van Ernst-Jan en jou. Dat Miranda, is voor mij zoveel belangrijker dan dat Paul is geweest. Ik haal energie uit de liefde die ik ontvang vanuit mijn omgeving en heb geen zin om die om te zetten naar negatieve energie naar Paul toe. Begrijp je dat een beetje?'

Ik zie dat Miranda het niet helemaal begrijpt, waarschijnlijk omdat zijzelf nog te vol van haatgevoelens naar toe Paul zit om wat hij mij heeft aangedaan. Maar ik weet dat zij over mijn woorden zal gaan nadenken en uiteindelijk zal begrijpen wat ik bedoel.

Hoofdstuk 37

Ernst-Jan brengt ons weg en zodra wij aan boord stappen, voel ik me ontspannen. Onze hut is van alle gemakken voorzien en als wij een uurtje later vertrekken en uitbundig worden uitgezwaaid, vergeet ik voor even alles wat er is gebeurd en geniet van het moment. Miranda gedraagt zich als een ervaren cruiser en ik glimlach als ze me enthousiast vertelt over wat ik kan verwachten. Ze heeft voor vanavond een tafel gereserveerd in het specialiteitenrestaurant, want volgens haar verloopt alles de eerste avond in het hoofdrestaurant altijd een beetje chaotisch, omdat dan iedereen zijn tafel toegewezen moet krijgen.

Miranda heeft niks te veel gezegd, toen zij beweerde dat cruisen de ultieme wijze voor een relaxte vakantie is en ik prijs mij gelukkig dat ik in de omstandigheden verkeer me zo'n kostbare vakantie te kunnen permitteren. Hoe anders is dat voor al die mensen waar Miranda weleens over vertelt als zij het heeft over haar werkzaamheden voor de voedselbank en die als geen ander zo'n vakantie nodig hebben, maar het zich nog niet eens kunnen veroorloven om een tochtje met een rondvaartboot te maken. Maar ik heb mezelf beloofd dat ik deze vakantie niet na ga denken aan het leed van andere mensen, maar volop ga genieten en er vooral voor te zorgen de stress van de afgelopen periode kwijt te raken.

De reis heeft me inderdaad heel goed gedaan, en ik heb weer wat nieuwe energie sinds onze terugkomst. Ik moet nu alles wat er gebeurd is achter me proberen te laten en m'n focus moet weer op de toekomst liggen.

Ik heb een dubbel gevoel als er een meer dan goed bod op mijn appartement wordt uitgebracht. Opluchting dat ik nu weet waar ik aan toe ben en op zoek kan gaan naar een nieuw appartement, maar ook verdriet omdat ik mijn mooie appartement ga verlaten, waar ik met zoveel plezier heb gewoond en het aanvoelt alsof mij iets wordt ontnomen.

Ik heb nog even overwogen om helemaal te vertrekken en een appartement in La Carihuela te kopen, maar ik weet dat dit alleen een vlucht zou zijn en ik mij daar niet gelukkig zal gaan voelen. Althans niet als ik me daar definitief zou vestigen en alles hier achter me zou laten.

Maar als ik iets goeds heb overgehouden aan mijn kortstondige relatie met Paul, dan is het dat ik nu weet waar ik een tweede appartement om te overwinteren wil gaan kopen. Maar nu nog niet, eerst moet ik hier alles op de rit hebben.

Gisteravond had Miranda een etentje met haar voetbalvriendinnen in het meest authentieke Rotterdamse restaurant aan de haven, de Ballentent, en zij hadden mij ook uitgenodigd. Ondanks dat het feit ik niet in hun verhalen en herinneringen kon delen, heeft het me toch goed gedaan.

Deze vrouwen hebben allemaal hun eigen verdriet en problemen gekend en na de gebeurtenissen met Paul geven ze me het veilige gevoel dat ik niet alleen sta.

Ik ben als vanzelf in hun groepje opgenomen, mede dankzij Mirthe en Janneke. Ik kende

hen natuurlijk wel al uit de verhalen die Miranda altijd over hen vertelde, maar de vriendschap van deze vrouwen geeft mij een enorme boost en een positieve kijk op de toekomst.

Ana vertelde enthousiast over haar verhuizing naar Nesselande, een nieuwbouwwijk aan de rand van Rotterdam, en attendeerde me erop dat er een mooi appartement te koop staat.

Dit appartement beschikt wellicht niet over zo'n groot terras als mijn huidige appartement en ligt ook wat verder van het centrum, maar biedt wel de rust van de natuur op loopafstand en ik heb besloten om een afspraak te maken met de makelaar. Het appartement is nieuw en er hoeft maar weinig aan te gebeuren. En het is op korte termijn beschikbaar, want al ben ik bij Miranda van harte welkom en heb ik er genoeg privacy, ik verlang ernaar om weer een plek voor mezelf te hebben.

Zodra ik het appartement binnenkom ben ik, zoals Ana voorspelde, verkocht. Het biedt een vrij uitzicht over een klein stadsstrand en een grote recreatieplas en ik krijg meteen een vakantiegevoel. Het terras is inderdaad een stuk kleiner dan mijn huidige terras, maar is groot genoeg voor een zitje en een ronde tafel met vier stoelen om aan te eten. Het mag dan een buitenwijk zijn, het is zeker niet zo'n akelige vinexlocatie. Ana had helemaal gelijk toen ze vertelde dat alles wat een mens nodig heeft, hier is te vinden.

Miranda zal het vreselijk vinden als ik hier ga wonen, want dan ligt mijn appartement niet langer op de route naar haar eigen huis. Maar het voelt gewoon goed en hier kan ik de nachtmerries over alles wat er is gebeurd, achter me laten. Ik weet dat dit appartement al wat langer te koop staat en besluit een bod uit te brengen onder de vraagprijs.

Maar om niet te gretig te lijken, bedank ik de makelaar voor de bezichtiging en beloof hem deze week te laten weten of ik een bod uit wil brengen.

Hoofdstuk 38

Sinds de rechtszaak zijn er vier maanden verstreken. Het bod dat ik op het appartement heb uitgebracht werd geaccepteerd, en vandaag betrek ik in mijn nieuwe appartement. Het voelt nog onwennig, want het is niet alleen een andere woning, in een andere omgeving, ik heb ook grotendeels nieuwe meubels aangeschaft, nadat een deel van mijn oude meubels zijn verwoest tijdens mijn gijzeling.

Ik heb in mijn nieuwe appartement extra sloten aan laten brengen en de camera's en de beveiligingsinstallatie uit mijn oude appartement hier aan laten sluiten. Ergens voel ik mij nog steeds niet veilig, want de criminele organisatie waar Paul deel van uitmaakte, kan het misschien nog steeds op mij hebben voorzien en op wraak uit zijn.

Volgens Miranda ben ik paranoia en volgens de recherche is er geen enkele aanleiding om te vermoeden dat iemand wraak wil nemen op mij. Maar dankzij mij is iemand een paar kilo cocaïne kwijtgeraakt. En dat gevoel blijft aan mij knagen.

De verhuisdozen staan hoog opgestapeld in de tweede slaapkamer en ik zie er erg tegenop alles uit te moeten pakken. Miranda heeft beloofd mij hierbij te helpen, maar het meeste moet ik toch zelf doen.

Gelukkig zijn de woonkamer en mijn eigen slaapkamer op orde en ik laat me, zodra de verhuizers weg zijn, uitgeput op de bank vallen met een glas wijn en een stuk van de pizza die ik heb laten bezorgen.

Ik schrik als de bel gaat en vraag me af wie er op een dag als vandaag bij me langskomt. Maar ik ben blij verrast als ik zie dat het Janneke en Ana zijn.

'We dachten dat je wel even wat steun kon gebruiken vandaag,' verklaart Ana, terwijl ze een fles wijn omhoog houdt.

'We komen niet uitpakken hoor, want je zult wel uitgeput zijn. We komen alleen voor de mentale steun,' voegt Janneke eraan toe.

Ik laat hen enthousiast binnen, blij dat ik vanavond niet alleen hoeft te zijn, hoe moe ik me ook voel. Ik ga hen voor naar de woonkamer en zie dat Ana als eerste naar het raam toeloopt. Ze knikt goedkeurend, terwijl ze het uitzicht bewondert. Ana woont hier maar een paar honderd meter vandaan en zij kijkt uit over de skyline van Rotterdam, terwijl ik over de recreatieplas en het strandje uitkijk.

'Het lijkt wel of je op vakantie bent,' constateert Janneke enthousiast en vraagt of zij ook de rest van het appartement mogen zien. Zodra Ana de kamer binnenkomt waar de verhuisdozen hoog staan opgestapeld, biedt ze meteen aan om me te komen helpen uitpakken, en ik aanvaar haar aanbod dankbaar. Als ook Miranda nog komt helpen, dan kan het niet anders of alle dozen zijn binnen een week uitgepakt en kan ik proberen mijn oude leven op te pakken.

Janneke en Ana luisteren belangstellend als ik mijn verhaal vertel over de rechtszaak van mijn gijzelnemer, en begrijpen maar al te goed mijn angst voor represaillemaatregelen. Al weet Janneke het wel een beetje te relativiseren door op te merken dat ook de opdrachtgevers van Paul er nu wel van overtuigd moeten zijn dat ik er niks mee te maken

had en alleen slachtoffer was is dit verhaal.

'En die twee handlangers van hem uit Spanje, die wisten al vanaf het begin dat jij alleen een onschuldige pion was in het verhaal.'

'Dat weet ik allemaal wel. Maar door mij heeft de politie de drugs in beslag kunnen nemen. En dat zullen ze me wél kwalijk nemen.'

'Bente, dit was voor hen peanuts in vergelijking met de grote hoeveelheden drugs die er in dat wereldje omgaan. Dit valt voor hen gewoon onder de categorie bedrijfsrisico. We begrijpen je angst, en vinden je zeker niet paranoia, maar je moet verder met je leven. Anders ga je er onderdoor. We weten dat dit niet gemakkelijk zal zijn, maar wij zijn er om je daarbij te helpen.'

Nog maar een paar maanden geleden kende ik deze vrouwen niet eens en nu blijken zij als geen ander te begrijpen hoe ik me voel. Ik begrijp nu wat Miranda bedoelde toen zij vertelde wat 'haar voetbalmeiden' voor haar betekende en dat zij zonder hen nu nog steeds een nikszzeggende relatie met Ernst-Jan zou hebben gehad en had zij zich niet had verzoend met haar zoon.

De volgende morgen word ik laat wakker en weet even niet waar ik ben. Maar nadat ik de gordijnen heb geopend, voel ik een rust over mij heenkomen, die ik in lange tijd niet heb gekend. Van het uitzicht over het water gaat een soort kalmerend effect uit en als ik de kopmeeuwen rond zie cirkelen boven het water, voelt het even alsof ik op vakantie ben. Ik pak mijn badjas en loop naar de keuken voor een kop koffie en een paar crackers, waarna ik het me met de krant gemakkelijk maak op de bank, af en toe opkijkend om van mijn nieuwe uitzicht te genieten.

Op pagina drie valt mijn oog op een kop:

Drugskartel opgerold aan de Spaanse Costa, staat er vetgedrukt boven het artikel en nieuwsgierig lees ik verder. Als ik de foto goed bekijk meen ik daar tot mijn verbazing het gezicht van Guy in te herkennen. De foto is wazig, maar ik weet het zeker. Deze man heb ik ontmoet in Spanje en was een van de vrienden van Paul. Ik weet niet of ik me nu opgelucht moet voelen of juist niet.

Nieuwsgierig lees ik het artikel verder, maar er worden verder niet veel bijzonderheden prijsgegeven. Er wordt gesproken over een Nederlander van Colombiaanse afkomst Guy C, die een belangrijke schakel lijkt te zijn in een uitgebreid netwerk van drugshandelaren, die opereerde vanuit Marbella en is aangehouden op het vliegveld.

Er is een korte verwijzing naar de rechtszaak en veroordeling van Paul, maar voor de rest word ik niet veel wijzer van het artikel. Geen woord over Luran en ik vermoed dat hij buitenschot is gebleven en misschien nog vrij rondloopt. Maar ik besluit dat, zolang ik hem maar niet tegenkom, ik verder niet meer over de Luran en zijn verblijfplaats zal nadenken. Het wordt tijd dat ik deze periode afsluit en me weer ga richten op de toekomst. Wat deze me ook mag brengen.

Hoofdstuk 39

De regen slaat tegen het raam van mijn treincoupé, waardoor het landschap voorbij trekt als een grijze massa. Dorpen en weilanden worden afgewisseld door steden en grauwe industrie. Morgen mag ik mijn werkzaamheden in Brussel weer hervatten en dit voelt voor mij als een overwinning, al weet ik niet precies wat ik dan overwonnen heb.

De *rollercoaster* waarin ik me sinds april in heb bevonden, lijkt tot stilstand gekomen. De regenachtige- en stormachtige weersomstandigheden van dit voorjaar, de afgelopen zomer en herfst, zijn haast symbolisch te noemen voor hetgeen mij is overkomen. Maar ik ben vastbesloten de draad weer op te pakken en dat ik weer naar Brussel kan afreizen, maakt daar een belangrijk onderdeel vanuit.

Ik verheug me erop om Jean-Luc en zijn team weer te ontmoeten en opnieuw met hen te gaan samenwerken. Ik zie er wel tegenop om Jacques du Pont onder ogen te komen, zeker omdat ons laatste gesprek nogal confronterend was, toen hij mij duidelijk maakte dat ik van het project werd afgehaald omdat hij bang was voor reputatieschade, omdat mijn naam in verband was gebracht met drugshandel. Hij geloofde in mijn onschuld, maar kon het zich niet veroorloven als zijn naam zou worden gelinkt aan die van mij.

Maar nu mijn naam van alle blaam is gezuiverd en de nieuwswaarde een beetje in de vergetelheid raakt, heeft mijn directie contact opgenomen met Jacques en is er besloten dat ik het project af mag ronden.

Ik neem bij aankomst vanaf het station een taxi naar het hotel, en daar aangekomen voelt het een beetje als thuiskomen. Bij de receptie ligt een boodschap op me te wachten van Jacques, waarin hij mij uitnodigt om vanavond met hem te dineren. Hij haalt me om acht uur op in het hotel en als ik op mijn horloge kijk zie ik dat ik nauwelijks nog tijd genoeg heb om me op te frissen.

Ik neem mijn keycard in ontvangst, bedank de receptioniste en haast me naar mijn kamer waar ik m'n make-up een beetje bijwerk en me omkleed voor het diner. Als ik een half uur later de lobby betreed, zie ik dat Jacques al op mij zit te wachten.

'Bente, wat fijn u weer te zien,' begroet hij me hartelijk, terwijl hij m'n hand kort in de zijne neemt.

'Bedankt voor de uitnodiging, ik waardeer dit zeer,' antwoord ik formeel, niet goed wetende hoe ik me moet gedragen.

'Het leek me beter als we elkaar al hebben gesproken in een informele omgeving, voor we weer met elkaar aan de slag gaan op kantoor. Het voelt misschien wat ongemakkelijk voor zowel u als mij, en ik wil niet dat de overige medewerkers dit merken, wat misschien voor het nodige geroddel zou kunnen zorgen,' verklaart hij zijn uitnodiging.

Ik knik kort met m'n hoofd, niet goed wetende hoe ik moet reageren en ik voel me nog steeds wat ongemakkelijk.

Buitengekomen houdt hij een taxi voor ons aan en geeft het adres van het restaurant op. Het is niet het restaurant waar wij tot nu toe voor onze zakelijke diners zijn geweest en ik ben benieuwd waar hij me mee naartoe neemt.

Het blijkt een gezellig restaurant in een monumentaal pand en zoals je vaker in Brussel aantreft, ingericht met veel fluweel in roodtinten en donker ebbenhout.

Het restaurant is gevestigd aan de rand van het centrum en gevrijwaard van toeristen. Het is al snel duidelijk dat hij een regelmatige bezoeker van dit restaurant is, want hij wordt hartelijk begroet door de ober, die ons voorgaat naar een tafel bij het raam. De kaart bestaat uit Bourgondische gerechten en het is duidelijk dat men hier wars is van onnodige opsmuk en liflafjes.

Eigenlijk vind ik dit ook wel bij Jacques passen, ondanks dat zijn kantoor strak is ingericht, met veel wit en glas en abstracte kunst aan de muur.

Hij bestudeert de wijnkaart en vraagt of mijn voorkeur naar rode of witte wijn uitgaat. Omdat er weinig vis op het menu staat, besluiten we een rode wijn te bestellen. Nadat de wijn is gebracht brengt Jacques een toast uit.

'Op onze nieuwe samenwerking en uw toekomst. Ik hoop echt voor u dat u deze vervelende periode snel achter u kunt laten.'

'Dank u, ja dat hoop ik ook. Het was een afschuwelijke periode. Ik kan mij nog steeds nauwelijks voorstellen wat er allemaal is gebeurd.'

'Het het gelukkig goed afgelopen. Had u echt geen enkel vermoeden?'

'Nee, geen enkel. In het begin was ik nog wat argwanend naar Paul toe, maar dat gevoel bestond uit een vermoeden dat hij misschien uit was op mijn vermogen. Maar er was uiteindelijk geen enkele reden om aan te nemen dat het hem niet om mij ging, maar om mijn vermogen. Zijn droom was om een B&B te beginnen en door toeval was hij ook tegen een pareltje aangelopen. Maar hij heeft nooit een cent aan mij gevraagd. Nu begrijp ik waarom niet.'

'Maar hij heeft u wel gebruikt om de drugs naar Nederland te smokkelen. En dat had toch heel anders af kunnen lopen. Hij liep op deze wijze geen enkel risico en dat was toch wel met voorbedachte rade.'

'Ja, dat is wel bewezen tijdens de rechtszaak, want hij had vooraf gepland om zelf alleen handbagage mee te nemen. Onder het excuus dat het boeken van één stuks ruimbagage voldoende zou zijn als hij een paar toiletspullen in mijn koffer mocht doen. Het is geen moment in me opgekomen dat hij meer dan alleen wat toiletspullen in m'n koffer had gedaan.'

Ik draai peinzend mijn glas rond en vraag me wederom af of ik niet vreselijk naïef ben geweest. Het lijkt of Jacques m'n gedachten heeft geraden.

'Bente, u moet uzelf niets verwijten. Wie bedenkt nu dat zoiets kan gebeuren?' Jacques pauzeert even en lijkt te twijfelen of hij zijn volgende vraag wel moet stellen.

'Hield u van hem?' vraagt hij uiteindelijk, zonder enige nieuwsgierigheid in z'n stem, al verbaas ik mij er wel over dat hij zo'n persoonlijke, haast intieme vraag aan me stelt, terwijl onze relatie puur zakelijk is.

Ik antwoord niet meteen. Niet omdat ik de vraag niet wil beantwoorden, maar omdat het op dat moment tot me doordringt dat ik de vraag niet weet te beantwoorden. Hield ik echt

van hem, of voelde ik me vooral fysiek tot hem aangetrokken? Had ik het gezellig met hem en voelde ik me minder eenzaam, wat ik verwarde met liefde? Ik vermoed het laatste.

'Nee, ik denk het eigenlijk niet, nu ik op terugkijk. Niet zoals ik van mijn man heb gehouden in elk geval. Ik had gewoon een heel gezellige tijd met hem en ik kon altijd m'n verhaal bij hem kwijt. Ik vond hem een goede luisteraar en eindelijk eens geen man die alleen oog voor zichzelf had. Achteraf gezien kwam dit waarschijnlijk meer door het feit hij iets te verbergen had en liever luisterde, dan over zichzelf te vertellen. Alleen over zijn droom om een eigen B&B te beginnen sprak hij veel. Misschien is die droom ook wel de aanleiding geweest dat hij het verkeerde pad op is gegaan. Snel geld verdienen of zoiets. Ik heb een brief van hem ontvangen waarin hij uitlegde er min of meer tegen zijn wil in te zijn gesleurd door de mannen die hij in Spanje heeft leren kennen. Maar daar geloof ik niet veel van. Al denk ik niet dat ik er ooit achter zal komen wat hem ertoe gedreven heeft.'

'Is dat belangrijk voor u, de waarheid?'

Opnieuw klinkt er in zijn stem alleen oprechte belangstelling door en geen enkele vorm van nieuwsgierigheid.

'Nee, niet meer. Het belangrijkste voor mij is dat ik m'n leven weer op kan pakken en deze hele periode achter me kan laten. Ik ben inmiddels verhuisd en ik ondervind veel steun van vrienden, collega's en m'n ouders. Dat helpt me om opnieuw te beginnen.'

'Wel, u kunt ook op onze steun rekenen.'

En na deze woorden lijkt dit onderwerp voor hem afgerond en buigen we ons over het menu. De rest van de avond verloopt gezellig en gemoedelijk en de gesprekken krijgen weer het gebruikelijke zakelijke karakter.

Als ik op mijn hotelkamer ben moet ik nog lang terugdenken aan ons gesprek. En ik voel een ongekende rust over me heenkomen, nu ik zeker weet dat ik nooit echt van Paul heb gehouden.

Hoofdstuk 40

Mijn werkdagen in Brussel zitten er weer op en ik loop vanaf het Metrostation over de Boulevard naar mijn nieuwe appartement. Het voelt nog een beetje onwennig, alsof ik op weg naar een vakantieverblijf ben, in plaats van naar mijn nieuwe appartement.

Ik vis de post uit de brievenbus en als ik in de lift vluchtig m'n post bekijk, zie ik dat er een ansichtkaart tussenzit.

Nieuwsgierig bekijk ik van wie de kaart afkomt, want wie stuurt er tegenwoordig nog een ansichtkaart? Maar tot m'n grote verbazing ontbreekt de naam van de afzender.

Groetjes uit Spanje, wie weet tot ziens, zijn de enige woorden die de kaart rijk is en ook mijn achternaam ontbreekt. Wie de kaart ook heeft gestuurd, hij of zij is wel op de hoogte van mijn adres en bij die gedachte voel ik een lichte paniek opkomen. Wil men mij op deze manier subtiel laten weten dat ik in de gaten word gehouden? Blijft deze zaak mij dan achtervolgen? Is mijn hele verhuizing dan zinloos geweest en ben ik nergens meer veilig? Dan besef ik ineens dat de kaart naar mijn oude adres is gezonden en automatisch naar mijn nieuwe adres is doorgestuurd, en van een Nederlandse postzegel is voorzien.

Als ik even later het handschrift vergelijk met het handschrift op de enveloppe van de brief die Paul mij vanuit de gevangenis heeft gestuurd, zie ik de gelijkenis. Wellicht heeft hij een poging gewaagd om zijn handschrift te verdraaien, maar er zijn duidelijke overeenkomsten.

Ik vraag me af welk doel hij nastreeft door me deze kaart te sturen en ik besluit via mijn advocaat een afspraak maken, om Paul in de penitentiare inrichting te bezoeken. Ik wil uit zijn mond horen waarom hij deze kaart aan me heeft gestuurd of heeft laten sturen.

Over een uur staat m'n afspraak met Paul gepland en ben onderweg naar Miranda die heeft beloofd om met me mee te gaan. Zij weet dat ze niet mee naar binnen mag en zal in haar auto op me wachten.

'Ik wil absoluut niet dat je gaat rijden als je overstuur bent en bovendien moet je meteen je verhaal kwijt kunnen als je de penitentiare inrichting verlaat.'

Het was duidelijk dat zij geen tegenspraak dulde en eerlijk gezegd was ik ook helemaal niet van plan om hiertegen te protesteren.

Het is druk op de weg, maar ik ben desondanks ruim op tijd bij Miranda, die al klaar staat voor vertrek. Op haar geheel eigen wijze probeert ze me gerust te stellen, maar zonder succes. De knoop in m'n maag is onweerlegbaar en het zweet staat in m'n handen. Ik heb dagenlang geoefend wat ik wilde vragen, maar ik kan me hier op dit moment geen woord meer van herinneren, en ik besluit om het maar over me heen te laten komen.

Ik moet mijn tas opbergen in een kluisje en mijn jas uitdoen, voor ik verder mag door de veiligheidspoortjes. Ondanks dat het lampje groen brandt, word ik toch nog gefouilleerd en uiteindelijk mag ik doorlopen.

Ik word binnengelaten in een ruimte die mij doet denken aan de kantine uit mijn

middelbare schooltijd. Blauwe en oranje plastic kuipstoeltjes staan aan weerszijde van goedkope formica tafeltjes opgesteld en ik neem plaats aan een van de tafeltjes. Niet veel later komt Paul binnen en neemt tegenover me plaats. Ik voel de nervositeit een beetje uit m'n lichaam verdwijnen en breng met hese stem een begroeting uit.

Ik besluit om meteen *to the point* te komen. 'Je kunt je je woorden besparen, ik wil alleen weten waarom je mij die kaart hebt gestuurd. Voor de rest ben ik nergens in geïnteresseerd,' barst ik meteen los.

Paul kijkt me aan met een blik die in niet kan plaatsén. 'Omdat ik je wilde spreken. En ik was er van overtuigd dat je naar me toe zou komen, nadat je de kaart had ontvangen.'

Ik kijk hem na zijn woorden verbouwereerd aan. Heeft die man dan geen enkel idee van de impact die deze kaart op mij heeft gehad? Ik heb me echter voorgenomen niet boos te worden en kalm te blijven en hoeveel moeite mij dit ook kost, uiteindelijk slaag ik erin om m'n woede in te slikken.

'En waarover wil je mij dan precies preken? Toch hopelijk niet om je excuus of zo aan te bieden, want die zal ik nooit accepteren. Nog in geen honderd jaar. En je hoeft mij ook niet uit te leggen wat er is gebeurd, ik ben zelf in de rechtbank aanwezig geweest en helaas getuige geweest van de achterbakse wijze waarop je mij bij je smerige zaaktjes hebt betrokken.'

'Dat laatste is nooit m'n bedoeling geweest. Maar ik stond met mijn rug tegen de muur en zag dit als laatste redmiddel.'

'Door jouw toedoen ben ik bijna vermoord. Als die gek niet over mijn kleed was gestruikeld met zijn dronken kop vol cocaïne, dan had ik het niet overleefd. En hij is niet voor niets op zoek gegaan, al dan niet in opdracht, naar jouw handeltje. Het kan niet anders of jij hebt dat smerige handeltje op een of andere manier achterover willen drukken voor jezelf.'

Na mijn woorden valt er een korte stilte en ik zie Paul worstelen met zijn antwoord. 'Bente, het spijt me zo. Ik begrijp niet hoe ik de vrouw, waar ik zoveel van ben gaan houden, in gevaar kon brengen en hierbij heb kunnen betrekken. Je moet geloven dat ik echt van je hou en dat ik je dat wilde laten weten. Mijn gedrag is minimaal discutabel te noemen, maar m'n liefde voor jou was, en is nog steeds, oprecht.'

Ik ben sprakeloos van verbazing. Wat gaat er in het brein van die man om? Is het werkelijk zo'n narcist dat hij ook nu alleen maar aan zichzelf denkt? Is hij soms in de veronderstelling dat de wetenschap dat z'n gevoelens voor mij oprecht waren, de pijn en de angst bij mij kunnen wegnemen?

'Paul, het is helemaal niet belangrijk of jouw gevoelens oprecht waren of niet. Het enige dat telt is wat jij mij hebt aangedaan. En eigenlijk maakt het feit dat jouw gevoelens, zoals jij zelf beweert, oprecht waren, het alleen maar erger. Want wie wil iemand waar hij van houdt iets aandoen, zoals jij mij hebt aangedaan? Gelukkig heb ik onlangs ontdekt dat ik nooit van je heb gehouden. Ik voelde mij fysiek tot je aangetrokken en je was leuk gezelschap. Maar liefde, nee Paul, liefde heb ik nooit voor je gevoeld.'

Ik voel me vreemd genoeg opgelucht, nu ik deze woorden hardop tegen hem heb uit-

gesproken. Alsof ik deze periode nu pas echt achter me kan laten en me weer kan richten op de toekomst.

'Paul, als je werkelijk iets om mij geeft of hebt gegeven, laat me dan verder met rust. Zit je tijd uit, accepteer je straf en probeer iets van je leven te maken zodra je weer vrijkomt.'

Na deze woorden sta ik op en zonder verder iets te zeggen, zelfs geen woord van afscheid, draai ik mij om en loop naar de uitgang.

Als ik buitenkom schijnt de zon en voor het eerst in maanden heb ik weer een beetje vertrouwen in de toekomst en heb ik m'n angst van mij afgeschud.

Nadat ik Miranda m'n verhaal over de ontmoeting met Paul heb gedaan, stel ik voor om te gaan lunchen. 'Ik trakteer, dat heb je wel verdiend.'

'Lunchen klinkt goed, maar, Bente, ik ben alleen maar blij dat ik eindelijk iets voor jou terug heb kunnen doen. Je hebt heel wat te stellen met mij gehad de afgelopen jaren en me altijd gesteund, ondanks dat óók jij van mening was dat ik verkeerd bezig was. Ontken het maar niet, want het is gewoon zo en dat heb ik ook altijd beseft. Maar nu laten we dit allemaal achter ons. Ik ben weer gelukkig met Ernst-Jan en voor jou komt er ook nog wel een leuke man.'

Ik kijk haar lachend aan. Typisch Miranda om meteen op zoek te gaan naar een andere kandidaat om m'n leven mee te delen.

'Miranda, ik ben al tien jaar alleen en daar kunnen best nog wel een paar jaartjes bij. Ik heb een mooi leven, voel me niet eenzaam en die arm om me heen bleek uiteindelijk een deceptie. Ik wil eerst m'n leven weer oppakken en daarna komt het zoals het komt,' antwoord ik haar, maar vreemd genoeg lijkt er in m'n hoofd iets te ontstaan. Een gedachte die ik eerder nog niet heb gehad. Of liever gezegd: in een flits verschijnt het gezicht van Jacques voor m'n ogen. Maar even zo snel als dit beeld in me opkwam, verdwijnt het weer op de achtergrond.

Voor nu voel ik alleen opluchting dat ik de periode met Paul achter me kan laten en weer vertrouwen heb in de toekomst. En of die toekomst voor mij een nieuwe liefde in petto heeft, dat zien we dan wel.

Hoofdstuk 41

Ik ben achteraf gezien toch blij dat ik uiteindelijk het gesprek met Paul ben aangegaan. Nu het mij duidelijk is geworden dat ik nooit echt van Paul heb gehouden, kan ik deze periode afsluiten en me weer volledig gaan richten op m'n vriendenkring en carrière.

Al mis ik wel een beetje de reuring van de stad, het uitzicht in mijn nieuwe appartement vergoed veel, evenals de groene omgeving. Binnen een half uur sta ik hartje centrum Rotterdam en hier in Nesselande vind ik wel meer rust.

Miranda en haar vriendinnen trainen hier wekelijks voor de marathon en al ben ik niet van plan ooit een marathon te gaan lopen en is hardlopen niet echt mijn ding, ik heb me wel voorgenomen dat ik mij toch ga aansluiten bij hun hardloopvereniging. Ik denk dat het erg leuk is om in deze omgeving in de buitenlucht te sporten en het biedt tevens de gelegenheid het contact met deze vrouwen te intensiveren en nieuwe contacten te leggen. Ik ben van plan om het roer volledig om te gooien en dan is dit een goede start.

Nu het contract met Jacques du Pont is verlengd en er nog meer werk te verrichten is, heb ik voorgesteld om voortaan een dag extra in Brussel te gaan werken. Dit gaat wel ten koste van m'n eigen vrije tijd, maar waarom zou ik geen vier dagen per week kunnen werken? Wat doe ik nu helemaal met m'n vrije tijd? En wat ik doe, kan ook in de overgebleven drie dagen.

Zowel Jacques, als mijn directeur reageerden positief, al wil mijn directeur dan wel dat ik voor een jaar in Brussel een appartement huur. Dat scheelt voor hem in de kosten en het biedt mij wat meer vrijheid en comfort. Ik heb enthousiast met zijn voorstel ingestemd en ben nu op zoek naar een geschikt appartement in de buurt van de Avenue Louise.

Jacques sluit demonstratief de deur achter mij, zodra ik zijn kantoor ben binnengelopen en zijn gezicht staat ernstig. Hij nodigt me uit om plaats te nemen op een van de stoelen die rond de glazen vergadertafel staan, en neemt tegenover mij plaats. Ik vraag me wat angstig af wat eraan de hand is, want Jacques had juist de afgelopen weken z'n formele houding een beetje laten varen.

'Ik zal maar meteen met de deur in huis vallen. We zijn zeer verheugd dat u ons team nu drie dagen per week komt versterken. Ik heb er nog even over nagedacht om u een contract aan te bieden en aan ons team toe te voegen, maar dat leek mij niet fair ten opzichte van uw huidige werkgever.'

Ik begrijp nog steeds niet waar hij heen wil met dit gesprek, maar val hem niet in de rede.

'Bovendien zou u dan mijn ondergeschikte worden en ik vind het prettiger als wij op gelijkwaardige voet met elkaar kunnen communiceren. Dit zal onze samenwerking alleen maar ten goede komen. En zeker beter zijn in het geval dat u mijn voorstel zal accepteren,' vervolgt hij en zijn altijd zo zelfverzekerde houding lijkt hij even kwijt te zijn geraakt en ik merk dat hij op zoek is naar de juiste woorden.

'Ik hoop niet dat u mijn voorstel als vrijpostig zal ervaren, of wellicht verkeerd op zal vatten. Maar ik bewoon momenteel een groot herenhuis, waarvan de bovenste verdieping

leegstaat. Omdat ik heb begrepen dat u op zoek bent naar een appartement om tijdelijk te kunnen verblijven, bedacht ik dat u misschien geïnteresseerd zou zijn om deze verdieping voor een jaar van mij te huren. Er is geen eigen opgang, maar voor de rest zijn alle voorzieningen aanwezig. Er is in het appartement een woonkamer, slaapkamer, badkamer en een kleine keuken, die wellicht geen mogelijkheden biedt voor het bereiden van een uitgebreid diner, maar zeker zal volstaan als u een eenvoudige maaltijd wilt bereiden. Ik kan u verzekeren dat ik uw privacy zal respecteren.'

Ik weet even niet hoe ik hierop moet reageren. Het aanbod klinkt wellicht heel aantrekkelijk, maar zal onze zakelijke relatie zonder twijfel op enig moment gaan beïnvloeden. En mogelijk roddels onder het personeel veroorzaken, om nog maar te zwijgen over de invloed die het op mijn relatie met het team zal hebben. Want als zij mij gaan zien als een vriendin van hun werkgever, in plaats een gelijkwaardig teamgenoot, zal dat waarschijnlijk mijn werkrelatie met hen verstoren.

Jacques legt mijn zwijgen verkeerd uit, en verontschuldigt zich voor zijn voorstel.

'Nee, u hoeft zich niet te verontschuldigen. Ik sta er zeker niet negatief tegenover, maar ik vroeg mij wel een paar dingen af.' En ik leg hem mijn bezwaren en twijfels voor.

Daar had hij echter zelf ook al over nagedacht en was het met me eens dat het geen goed idee zou zijn om bijvoorbeeld samen op het werk aan te komen en te vertrekken. 'Maar er is geen enkele reden om mijn werknemers hierover te informeren. Ik kan u een veilige woonomgeving bieden, voor een huurprijs waar u in Brussel denk ik geen redelijke woonruimte zal kunnen huren.'

'In dat geval zal ik graag een kijkje nemen en daarna een besluit nemen.'

We spreken af na het werk samen ergens te gaan eten en het appartement te gaan bekijken.

Jacques steekt z'n hoofd om de deur van mijn kantoor om te vragen of ik over tien minuten kan vertrekken. Ik sla het openstaande bestand op, sluit mijn computer af en loop naar de lifthal, waar Jacques mij al staat op te wachten. We zeggen de beveiliging vriendelijk gedag en lopen naar de parkeergarage waar zijn auto staat geparkeerd. Ondanks dat het al tien oktober is, is het nog steeds een haast zwoele avond en Jacques stelt voor om eerst naar zijn huis te rijden, om van daaruit naar het restaurant te wandelen, zodat we nog even kunnen genieten van misschien wel de laatste zwoele avond van het jaar.

Ik kijk naar mijn pumps, die niet echt geschikt zijn voor een wandeling, maar als ik met Paul op deze schoenen een middag door de dierentuin heb kunnen wandelen, moet het me toch ook lukken om naar het restaurant te lopen.

Als we het appartement betreden, valt het me meteen op hoe ruim en licht het appartement lijkt door de grote ramen en hoge plafonds.

Zoals te verwachten zijn alle vertrekken strak en modern ingericht. Al heeft hij in dit appartement wel meer kleur aangebracht dan op kantoor.

'Mijn dochter heeft dit appartement ingericht toen ze zeventien jaar oud was en bewoond totdat ze het ouderlijk huis heeft verlaten,' vertelt Jacques en ik hoor een zweem van spijt in z'n stem doorklinken, waarschijnlijk omdat hij het gezelschap van z'n dochter mist.

De keuken mag niet echt deze naam dragen en is meer een pantry, bestaande uit een aanrechtblad van maximaal twee meter, met een spoelbak en een keramische kookplaat met slechts twee platen, een kleine koelkast en twee keukenkastjes, voorzien van wat borden, glazen, bestek en pannen.

Maar dit is meer dan voldoende voor mij, daar ik mijn maaltijden in het bedrijfsrestaurant gebruik en in de avond in het appartement alleen een koude maaltijd zal gebruiken.

'Dit is perfect,' reageer ik enthousiast, maar vertel er meteen achteraan dat ik eerst met mijn werkgever moet overleggen of ook hij ermee akkoord gaat dat ik dit appartement huur, daar hij de kosten zal dragen. Jacques vindt dit geen probleem, waarna ik nog eenmaal rondkijk om vervolgens voor te stellen te gaan eten. En al ben ik nieuwsgierig geworden naar het privé-appartement van Jacques op de begane grond, hij stelt niet voor om daar eerst iets te gaan drinken en gaan we op weg naar het restaurant, dat zich gelukkig maar twee kilometer van zijn huis bevindt.

Hoofdstuk 42

In Nederland teruggekomen, is het weer omgeslagen. Regen en wind hebben de plaats ingenomen, van wat de vermoedelijk laatste warme nazomerse dagen van het jaar waren.

Vanaf het station pak ik een taxi naar mijn kantoor in Rotterdam. Niet uit luiheid, maar omdat ik gewoonweg te luchtig gekleed ben om naar kantoor te wandelen. Wanneer leer je nu eens om naar de weersvoorspelling te kijken? verzucht ik bij mezelf, terwijl ik een taxi aanhoud.

Binnengekomen zet ik mijn reistas op mijn kantoor en loop daarna naar het kantoor van de directeur, in de hoop dat hij even tijd voor me heeft. Zijn secretaresse vertelt dat ik gerust door kan lopen en als ik de deur open naar zijn kantoor, zie ik dat hij al een bezoeker heeft.

'Bente, ik verwachtte je al. Kom binnen en sluit de deur alsjeblief achter je.'

Ik kijk hem verbaasd aan en vraag me af wie de onbekende bezoeker is.

'Mag ik je voorstellen aan Steven. Steven wordt je nieuwe manager en zal jou en je team voortaan rechtstreeks aansturen.'

Ik schud de hand van Steven en stel mezelf voor, al voel ik me overvallen door dit nieuws. Ik ben toch maar een week weggeweest, wat is er gebeurd met m'n huidige manager? Er volgt echter geen nadere toelichting en ik neem plaats op de stoel naast mijn nieuwe leidinggevende.

Ik heb niet snel een oordeel over iemand, maar de arrogante uitstraling van deze man, die tot overmaat van ramp ook nog een stuk jonger is dan ik ben, ontgaat mij niet.

'Hoe is het gegaan in Brussel?'

'Heel goed, Jacques du Pont is nog steeds heel tevreden en merkt nu al dat zijn portefeuille flink is uitgebreid met niet alleen een paar hele grote klanten, maar ook belangrijke opdrachten. Ik werk een groot deel van de dag aan dit project, maar er rest mij nog voldoende tijd om aandacht te besteden aan mijn overige projecten. Dat ik er nu drie dagen per week ben, maakt echt het verschil. Overigens heb ik een appartement gevonden, al wil ik nog wel even bespreken of daar bezwaren tegen zijn.'

'Bente, jij moet er verblijven en het kan nooit meer kosten dan een hotel, dus wat mij betreft heb je carte blanche.'

Maar als ik vertel dat het appartement van Jacques is en boven zijn eigen appartement is gevestigd, zie ik hem toch even bedenkelijk kijken. 'Wel, als jij je daar niet ongemakkelijk bij voelt, dan heb je mijn zegen,' besluit hij uiteindelijk.

Steven kijkt mij even aan en merkt dan op dat hij het eigenlijk ongepast vindt dat zakelijk en privé wellicht door elkaar kunnen gaan lopen. Ik wil in eerste instantie bits reageren, maar gelukkig weet ik mij in te houden en verzeker hem dat hiervan absoluut geen sprake zal zijn.

'Oké, dat is dan geregeld. Laat Merel maar de details afhandelen met Jacques du Pont.'

Daarna bespreken we verdere details over dit en andere projecten en tijdens dit meer dan

een uur durende gesprek, raak ik er steeds meer van overtuigd dat ik een harde dobber ga krijgen aan Steven, hetgeen ik bevestig krijg als ik Merel spreek.

'Alfa mannetje,' merkt ze op, alsof deze twee woorden alles verklaren, waarna ze vertelt dat de vorige afdelingsmanager op staande voet is ontslagen, nadat is gebleken dat hij een affaire heeft gehad met een van de medewerkers van de administratie, hetgeen niet helemaal met wederzijdse goedkeuring schijnt te zijn geweest. 'Het fijne weet ik er niet van hoor, maar ik heb gehoord dat zij geen weerstand durfde te bieden.'

Ik vind dit een beetje vreemd verhaal, want mijn oude manager was alles behalve een Alfa mannetje en van enige dwang over wat dan ook, heb ik nooit iets gemerkt. Als ik iemand altijd integer heb gevonden, dan was hij het wel. Maar, denk ik bij mezelf, mijn mensenkennis liet me bij Paul ook in de steek, dus waarom zou ik me dan niet kunnen vergissen in een collega die ik privé niet ken. Een vrijgezelle collega, welteverstaan, hetgeen niet het geval was bij de vrouw die hij tegen haar zin, volgens zegge, heeft gedwongen tot een affaire. Met alle gevolgen van dien. En ik neem me voor contact met hem op te nemen, omdat ik zijn kant van het verhaal ook wil aanhoren.

Ik ben nog maar net thuis, als er wordt aangebeld en ik zie dat Miranda voor de deur staat. Nu was ik onverwachte bezoeken van Miranda wel gewend toen ik nog bij haar in de buurt woonde, maar nu is zij dus blijkbaar speciaal hiernaartoe gereden om mij te bezoeken.

Meteen nadat ik de deur heb geopend, zie ik dat het mis is en nog voor ze haar jas heeft uitgedaan, barst ze in snikken uit.

'Ik heb kanker,' brengt ze tussen haar snikken door uit.

'Kanker, hoezo heb je kanker? Vorige week mankeerde je nog niets,' en ik hoor zelf hoe belachelijk mijn woorden klinken.

'Ik ben vanmorgen gebeld door m'n huisarts, omdat de uitslag van het bevolkingsonderzoek niet goed bleek te zijn,' brengt ze tussen haar snikken uit, terwijl ik haar nog steeds vol ongeloof aanstaar.

'Volgende week vrijdag wordt er een mammografie gemaakt in het ziekenhuis en aansluitend daarop een echografie. Als het nodig blijkt te zijn, dan wordt er ook nog een punctie of biopsie gedaan, ik weet het verschil op dit moment even niet'

'Maar dan weet je toch helemaal niet of je kanker hebt. Het kan toch ook een goedaardig bobbeltje zijn,' probeer ik haar te kalmeren, maar ze is er van overtuigd dat het mis is, en niets van wat ik zeg kan haar daarvan afbrengen.

'Ik ga wel met je mee naar het ziekenhuis. Hebben ze nog iets gezegd over wanneer je de uitslag krijgt?'

'Ik heb daarna een afspraak bij de behandelend arts. Alleen de uitslag van een punctie of biopsie duurt wel een dag of tien, dus die krijg ik niet dezelfde dag.'

Gelukkig is ze inmiddels een beetje gekalmeerd, al zit ze nog steeds als een bang vogeltje op de bank.

'Denk je dat het komt omdat ik altijd zoveel heb gedronken? Van te veel alcohol krijg je toch borstkanker?'

'Miranda, hier schiet je niets mee op. Als het al zo is, en dat moeten we nog even afwachten, is het niet gezegd dat het door de alcohol komt. Het kan ook genetisch bepaald zijn. Het is echt niet zo dat elke vorm van borstkanker hetzelfde is. Wacht nu eerst maar eens af wat de arts te vertellen heeft. Alleen wel jammer dat het nog een week duurt, voor je terecht kan.'

Dat is ze met me eens, maar de huisarts had geen noodzaak gezien om vanuit zijn praktijk de afspraak te maken, waardoor zij morgen al terecht had gekund.

'Ik drink nooit meer een druppel alcohol.'

'Prima, maar nu is het niet de dag om daarmee te beginnen en ga ik eerst een glas wijn voor ons inschenken.'

Nadat ik de wijn voor ons heb ingeschonken, vraag ik haar naar de reactie van Ernst-Jan.

'Hij is uiteraard geschrokken, maar heeft net als jij gereageerd door op te merken dat we eerst maar even de onderzoeksresultaten af moeten wachten, voor we in de stressmodus schieten.'

Gelukkig dat Ernst-Jan er met een nuchtere blik naar kijkt en ook niet meteen in paniek raakt, denk ik bij mezelf.

'Morgen heb ik met Tedje afgesproken. Zij heeft een paar jaar geleden ook borstkanker gehad en begrijpt als geen ander hoe ik me nu moet voelen. Al vertelde ook zij dat een afwijking op de mammografie niet altijd wil zeggen dat het borstkanker is.'

Ik ken Tedje niet zo heel erg goed, maar de keren dat ik haar heb ontmoet kwam ze bij mij over als een opgewekte vrouw en ik verwacht dat zij Miranda wel een beetje weet te kalmeren. Het is jammer dat het nog zolang duurt voor ze terecht kan in het ziekenhuis, maar ik troost me met de gedachte dat haar huisarts geen reden zag tot het maken van een spoedafspraak.

Hoofdstuk 43

De volgende dag word ik gebeld door Merel. Ze heeft de overeenkomst met betrekking tot de woonruimte ontvangen en vraagt of ik vandaag tijd heb om deze door te lezen, zodat zij de zaken af kan handelen met Jacques en ik vanaf volgende week terecht kan ik het appartement.

Uiteraard is dit voor mij geen probleem en ik ben eigenlijk wel blij dat het blijkbaar zo gemakkelijk verloopt, waardoor ik niet langer in het hotel hoef te verblijven, waar ik me toch altijd een beetje eenzaam en verloren voelde.

Nadat ik de overeenkomst heb ontvangen, schenk ik een kop koffie in en maak het mezelf gemakkelijk. De overeenkomst is eenvoudig opgesteld. Ik kan gewoon per maand opzeggen en kan het appartement voor maximaal twee jaar huren.

Nadat ik de overeenkomst heb goedgekeurd, denk ik terug aan het bezoek van Miranda en het optimisme dat ik gisteren nog voelde, verdwijnt als sneeuw voor de zon. Ik ben er ineens van overtuigd dat het inderdaad mis is. Het meest spijtige daaraan vind ik, dat zij zoveel jaren van haar leven heeft verzeekt door haar egoïstische gedrag. En nu ze eindelijk het roer heeft omgegooid, de relatie met zowel haar man als haar zoon is hersteld en zij, misschien wel voor het eerst in haar leven, gelukkig en tevreden lijkt te zijn, overkomt haar dit. Miranda heeft altijd een ongekend optimistische blik op alles wat er gebeurt. Ik hoop oprecht dat ze ook nu haar optimisme weet te behouden, want aan de andere kant is ze ook een geweldige drama queen.

In een opwelling besluit ik om op zondag al naar Brussel af te reizen. Ik wil graag wat snuisterijen aanschaffen, zodat ik in het appartement een beetje persoonlijke sfeer aan kan brengen. Miranda stelde voor om met mij mee te gaan, maar ik wees haar erop dat haar plaats nu bij haar eigen gezin is.

Ik slenter door de gezellige winkelstraten, trakteer mezelf op koffie met gebak en bezoek een museum.

Ik heb voor vanavond een tafel gereserveerd in het restaurant waar ik een paar maanden geleden met Miranda heb gegeten en loop op m'n gemak na het winkelen naar het restaurant.

Het is een druiligere dag en ik kan me nauwelijks voorstellen dat ik een week geleden nog in een T-shirt op een terras zat.

Het is druk in het restaurant en ik ben blij dat ik een tafel heb gereserveerd. Nadat de ober m'n bestelling heeft opgenomen, hoor ik achter mij een bekend stemgeluid dat ik niet kan plaatsen. Nieuwsgierig draai ik me om en voel mijn adem stokken als ik Luran een paar tafels van mij vandaan plaats zie nemen, in gezelschap van drie mannen, die mij qua voorkomen aan Guy doen denken. Hoe is het mogelijk dat ik uitgerekend hém hier in Brussel moet tegenkomen? Mijn eerste reactie is vluchten, maar ik heb mijn bestelling al doorgegeven en ben bang dat ik de aandacht op me vestig als ik nu wegloop.

Ik draai mijn stoel een beetje, zodat ik wat meer met m'n rug naar hem toe kom te zitten en vraag me af wat ik moet doen. Tenslotte zit hier wel een gezocht crimineel, of in elk geval een getuige. De politie bellen is geen optie. Ik wil niet opstaan met het risico dat ik gezien word en het gesprek hier aan tafel voeren is te riskant.

Ik besluit een WhatsApp-bericht te sturen naar Jacques en hem te vragen de politie te informeren. Het laatste wat ik wil doen is Jacques hierbij betrekken, maar ik zie geen andere mogelijkheden. Al binnen een minuut reageert hij, en vertelt dat hij binnen een half uur bij me is en de politie zal informeren.

Hij vraagt of ik een foto heb van Lauran en de naam van de rechercheur die de zaak heeft behandeld in Nederland. Nadat ik hem de gevraagde informatie heb gestuurd, inclusief de foto van Paul op de speedboot waar Lauran op staat, vraag ik aan de ober of hij de bestelling nog even kan tegenhouden, omdat ik zo nog gezelschap verwacht.

Nog geen half uur later stapt Jacques het restaurant binnen en loopt snel, maar onopvallend, naar mijn tafel. Ik besef dat hiermee de scheidslijn tussen werk en privé is overschreden, maar als ik de bezorgde blik op zijn gezicht zie, ben ik blij dat ik deze stap heb durven nemen.

'De politie zal over niet te lange tijd arriveren. Ik weet verder niet wat er zal gebeuren, maar ik heb het advies gekregen uit het zicht te blijven, zodat Lauran u niet in zijn vizier krijgt. Als u naar boven gaat, dan licht ik de ober in dat we liever een tafeltje hebben op de vide, waar we van wat meer privacy kunnen genieten. Hij zal vermoedelijk denken dat we een romantisch tête-à-tête hebben en geen bezwaar maken.'

Zonder verder te vragen pak ik mijn tas en loop zo onopvallend mogelijk richting de trap naar boven. Een paar minuten later zie ik Jacques verschijnen met achter hem de ober, die onze glazen en de fles wijn mee heeft genomen. Hij overhandigt Jacques de menukaart, maar Jacques vertelt dat hij hetzelfde neemt als ik heb besteld, waarna de ober zonder nog verder op ons te letten naar beneden loopt.

Ik excuseer me bij Jacques dat ik hem hierbij heb betrokken, maar hij wuift mijn bezwaren weg.

'Ik denk dat u zich een stuk veiliger en prettiger zult voelen als ook deze man is gearresteerd en ik draag graag bij aan uw veiligheid. En het enige dat ik heb gedaan, is de de politie informeren.'

We hebben ons voorrecht al genuttigd, als ik beneden tumult hoor en ik vermoed dat de politie is gearriveerd. Het tumult is echter maar van korte duur en als de ober onze tafel af komt ruimen, vraag ik wat eraan de hand was. Maar het enige dat hij weet te vertellen is, dat er twee mannen het restaurant binnen waren gekomen die op de tafel van een van de gasten waren afgelopen, en hen hadden verzocht om mee te komen. Dit hadden zij in de eerste instantie geweigerd, maar uiteindelijk waren zij meegegaan.

'Moet u dan niet de politie bellen of zo?' vraag ik zo onschuldig mogelijk, maar de ober stelt me gerust door te vertellen dát de heren van de politie waren.

'Wat een verhaal, ik ben blij dat wij boven zijn gaan zitten. Stel je toch voor dat het criminelen zijn die waren gaan schieten of zoiets.'

Jacques kijkt me glimlachend aan en schudt haast ongemerkt zijn hoofd. Uiteindelijk wordt het een gezellig avond en vergeet ik bijna de reden waarom ik in het gezelschap van Jacques verkeer.

Jacques heeft me bij m'n hotel afgezet, met de belofte dat ik vanaf morgen gebruik kan maken van het appartement. Ik kan nog steeds niet geloven wat er vanavond is gebeurd en vraag me af wat er verder zal gebeuren. Ik zal toch niet worden opgeroepen om te getuigen? Twee keer getuigen in de rechtbank is meer dan genoeg. Al ben ik ook niet opgeroepen om te getuigen in de zaak tegen Guy, maar die zaak is door de Spaanse autoriteiten afgehandeld.

Ik besluit om morgen Pim de Wit te bellen, de rechercheur die de zaak van Paul heeft onderzocht. Hij zal me vast meer kunnen vertellen over hetgeen er is gebeurd.

Het duurt nog lang voor ik in slaap val en droom over Paul, die samen met Laurant mijn appartement binnendringt, waarna zij mijn nieuwe meubels in stukken snijden.

Hoofdstuk 44

Ik heb nog maar net ontbeten, als mijn telefoon over hoor gaan en zie dat Pim de Wit mij belt.

'Zo, wat een toeval was dat gisteren,' opent hij het gesprek, waarna de angst me om het hart slaat.

Het zal toch niet dat ze mij nu weer gaan verdenken omdat ze het toeval te groot vinden dat juist ik Lauran tegen het lijf ben gelopen in Brussel. Maar Pim de Wit heeft een andere conclusie getrokken en wil van mij weten of ik Lauran op eigen initiatief op ben gaan sporen.

Ik vind dit een belachelijk idee en vertel hem dat ook. 'Het berust louter op toeval dat ik hem in dat restaurant zag zitten. Ik werk al een paar maanden in Brussel, al voor deze hele situatie met Paul plaats heeft gevonden. Als je mij niet op mijn woord gelooft, dat geef ik je graag het telefoonnummer van de organisatie waarvoor ik aan het werk ben, zodat je dit kunt verifiëren.'

'Dat is niet nodig, ik geloof je als je dit zegt. Ik maakte mij alleen ongerust over je, want je had wel heel veel risico genomen als je zelf op zoek naar Lauran zou zijn gegaan.'

'Wat gaat er nu gebeuren?'

Maar dat weet Pim me ook niet te vertellen, omdat de zaak is overgedragen aan Europol en hij niet vermoedt dat hij nog verder op de hoogte wordt gehouden, behalve om de dossiers toe te lichten die hij vandaag op heeft moeten sturen over de zaak van Paul.

'Dus de kans is klein dat ik er verder bij betrokken word?'

Daarin kan Pim me geruststellen en vertelt dat die kans inderdaad erg klein is.

'Je bent wel betrokken geweest bij de zaak van Paul, maar hebt niets te maken gehad met Lauran, behalve het feit dat je met Paul een dag bij hem hebt doorgebracht. De zaak van Paul is inmiddels afgesloten en na je getuigenis omtrent wat er zich in je appartement heeft afgespeeld, kun je alles achter je laten.'

'Beloof je me dat als je iets te weten komt, je mij op de hoogte brengt?'

Dat belooft hij, maar vertelt erbij dat hij waarschijnlijk niet veel meer te weten zal komen, dan wat ik zelf in de kranten zal kunnen lezen.

Op dat laatste hoef ik niet lang te wachten, want nadat ik op kantoor ben aangekomen, klopt Jacques op de deur en legt een krant op mijn bureau.

Kopstuk drugskartel aangehouden in Brussel na tip van burger, opent de krant op de voorpagina het verhaal over de arrestatie van Lauran.

Ook de mannen die hem vergezelden zijn aangehouden op verdenking van betrokkenheid van drugssmokkel. Een uitleveringsverzoek vanuit Spanje zal waarschijnlijk binnenkort volgen. Als ik het bericht goed interpreteer blijkt Lauran slechts een onbelangrijke schakel in het geheel te zijn, maar een van de mannen die hem in het restaurant vergezelde, lijkt wel een belangrijke rol te spelen in de internationaal drugshandel. Volgens de verslaggever was de aanhouding van deze uit Colombia afkomstige verdachte, een gevoelige slag voor de

internationale drugshandel.

Verder is er nog een verwijzing naar de eerdere arrestatie van Guy, maar geen woord over de zaak van Paul of zijn veroordeling.

'De politie komt in de loop van de dag om een verklaring van ons af te nemen, maar wees gerust, zij zullen dit heel discreet doen en niemand zal vermoeden dat zij van de politie zijn. Het betreft slechts een formaliteit en u hoeft u echt nergens zorgen over te maken,' probeert Jacques mij gerust te stellen.

Opnieuw vertel ik hem hoezeer het me spijt dat ik hem bij m'n privéleven heb betrokken, maar ook nu antwoordt hij dat hij blij is dat ik dat wel heb gedaan.

Jacques is met de auto naar kantoor gekomen, zodat we aan het einde van de werkdag samen naar zijn huis kunnen rijden. Bij zijn huis aangekomen, laadt hij mijn koffer en de tas met boodschappen, die ik de vorige dag heb aangeschaft uit, en brengt deze naar boven, waarna hij mij de sleutel van de voordeur en van het appartement overhandigt.

Hij legt me nog even in het kort uit hoe alles werkt en geeft me de Wifi code, zodat ik gebruik kan maken van zijn internetverbinding. Daarna wenst hij me een prettig verblijf toe en vertrekt hij naar zijn eigen appartement op de begane grond.

Nog wat onwennig pak ik mijn koffer uit en hang mijn kleding op in de kast die in de slaapkamer staat. Het bed is opgemaakt en een schoon set beddengoed ligt klaar, evenals een stapel handdoeken en een waszak, waarop hij een briefje heeft gespeld met de mededeling dat ik vuile handdoeken en linnengoed hierin kan doen, en zijn werkster zal zorgen dat het wordt gewassen en gestreken.

Nadat ik mijn koffer heb uitgepakt, zet ik de snuisterijen die ik gisteren heb gekocht neer, maar het voegt niet veel toe aan een thuisgevoel. Toch zal ik hier het komende jaar zo'n drie avonden en nachten per week verblijven. En plotseling word ik overmand door een gevoel van spijt dat ik heb voorgesteld om een extra dag in Brussel te gaan werken. Zeker gelet op de situatie van Miranda. Want als het mis blijkt te zijn, dan wil ik er voor haar zijn. In Rotterdam, dicht bij haar en niet vanuit Brussel.

Ook in Nederland is de arrestatie van Laurant groot nieuws, waarvoor op de voorpagina van zo'n beetje elke krant ruimte is vrijgemaakt.

Eén krant verwijst naar de zaak van Paul en vermeldt dat zij uit betrouwbare bronnen hebben vernomen dat de tipgever de ex-vriendin van de eerder in Nederland veroordeelde drugs crimineel Paul van D is. Er is geen woord van gelogen, dus ik laat het maar voor wat het is, zolang mijn naam maar niet wordt vermeld.

Uiteraard belt Miranda mij zodra ook zij het nieuws in de krant heeft gelezen en vraagt ongerust hoe het met me gaat.

'Prima, je hoeft je over mij geen zorgen te maken. Jacques heeft mij goed opgevangen en denk jij nu maar even aan jezelf.'

'Wat is dat eigenlijk voor man, die Jacques?'

Miranda is een onvergetelijke romanticus en na elke ontmoeting met een man, vraagt zij

zich af of het misschien een geschikte kandidaat voor mij kan zijn, om de rest van m'n leven mee door te brengen.

'Miranda, Jacques is een zakelijke relatie en ik vind het heel erg dat ik hem bij een privézaak heb betrokken. Ga nu niet van alles erbij verzinnen, want als je hem zou kennen, dan zou je weten dat hij geen man voor mij is. Hij is erg aardig, maar gereserveerd en stug en dat is bepaald niet iets wat ik in een man zoek. Ik heb nu een vriendschappelijke, maar zakelijke relatie met hem opgebouwd, en de nadruk ligt nog steeds op zakelijk.'

Miranda vindt dit jammer, maar legt zich er schijnbaar bij neer.

'Ik ben gisteren met Tedje weggeweest en heb met haar gesproken over borstkanker. Ze heeft me wel een beetje gerust kunnen stellen door te vertellen dat maar een klein percentage van de afwijkingen, die tijdens het bevolkingsonderzoek worden gevonden, kwaadaardig blijken te zijn. En dat zeventig procent het overleeft, dat stelde mij ook wel gerust.'

'Zie je nu wel, we gaan gewoon vol vertrouwen de onderzoeken tegemoet. Ik haal je vrijdagochtend op en dan gaan we samen naar het EMC.'

'Je bent een schat,' merkt ze op, waarna ik aangeef weer aan het werk te moeten.

Nadat ik het gesprek heb beëindigd, kijk ik nog even doelloos voor me uit en kan me er niet toe aanzetten weer aan het werk te gaan. Gelukkig staat ervoor vanmiddag een vergadering gepland, zodat ik even gedwongen zal worden om mijn focus weer op het werk te richten. Want zoals ik me nu voel, zou ik het liefst in bed gaan liggen met het dekbed over m'n hoofd, om daar voorlopig een paar weken te blijven liggen.

Hoofdstuk 45

'Heb je nog iets vernomen over de arrestatie van Lauran?' vraagt Miranda nieuwsgierig en om van onderwerp te veranderen, nadat we onderweg naar het ziekenhuis nogmaals uitgebreid de komende onderzoeken hebben besproken.

'Nee, en dat verwacht ik ook niet. Volgens de rechercheur die Paul heeft gearresteerd, hoef ik daar ook niet veel van te verwachten omdat hij niet aan Nederland wordt uitgeleverd, maar aan Spanje. Omdat Paul is gearresteerd voor het in bezit zijn van cocaïne in Nederland, heeft zijn proces hier plaatsgevonden en volgens mij mag hij zich daar gelukkig mee prijzen.'

Maar dat is Miranda niet met me eens en oppert dat, als het Spaanse onderzoek uitwijst dat hij ook daar betrokken is bij een internationaal netwerk van drugsmokkel, er misschien nog wel een uitleveringsverzoek komt en hij daarna nog een straf in Spanje uit moet zitten. Of in elk geval een proces bij moet wonen.

'Miranda, maak het nu niet erger dan het al is. Dat zou ik trouwens heel erg voor hem vinden, want ik denk niet dat hij er zo diep bij betrokken is. Ik denk zelfs dat hij er ook min of meer toe is gedwongen, of in elk geval buiten zijn wil bij betrokken is geraakt.'

'Werkelijk, Bente, ga je hem nu nog verdedigen ook, na alles wat hij jou heeft aangedaan?' en ik hoor de verontwaardiging in haar stem doorklinken.

'Nee, dat niet en ik praat het ook niet goed wat hij heeft gedaan. Bovendien is hij niet dom en wist best waar hij mee bezig was. Ik bedoel alleen maar te zeggen dat ik vermoed dat die gasten op een heel gewiekste manier Paul erbij hebben betrokken en er geen weg terug meer was voor hem. Misschien hebben ze hem zelfs wel bedreigd of zo. In elk geval hoeft hij van mij niet nog zwaarder gestraft te worden en ben ik ervan overtuigd dat hij niet met voorbedachte rade in de drugshandel terecht is gekomen.'

Mijn toon heeft waarschijnlijk duidelijk gemaakt dat ik er verder niet over wil praten, want Miranda doet er verder het zwijgen toe.

Ik parkeer de auto in de parkeergarage van het ziekenhuis en daarna lopen we samen de centrale hal binnen, waar we een wirwar van borden aantreffen met de routes naar de verschillende afdelingen.

Na wat zoeken zijn we uiteindelijk op de juiste afdeling aangekomen en nemen plaats in de wachtkamer. Ik zie dat Miranda nu wel nerveus is over het onderzoek en niet alleen meer over de uitslag. Gelukkig wordt ze al na enkele minuten opgehaald voor het intakegesprek met de arts.

De arts begroet ons met een knikje en vraagt ons plaats te nemen op de stoelen tegenover haar, waarna ze Miranda met een vriendelijke, maar nietszeggende blik aankijkt, en vervolgens haar beeldscherm naar Miranda en mij toedraait.

'Er is hier een plek te zien,' begint ze, terwijl ze haar pen rond een donkere plek draait. 'De randen zijn iets gekarteld, en dat kan wijzen op een tumor. Maar dat zal nader onderzoek uit moeten wijzen,' vervolgt zij op zakelijke toon.

Daarna onderzoekt ze de borsten van Miranda en vertelt op een kalmerende toon dat zij

geen verdikkingen heeft waargenomen.

'Is dat gunstig?' hoor ik Miranda met tranen in haar stem vragen.

'Vaak wel, het kan erop wijzen dat de tumor nog niet groot is. Maar over een paar dagen, als we de uitslag van de biopsie hebben ontvangen, weten we meer. Ik zie u straks, nadat de mammografie en de echo zijn gemaakt, weer terug en dan kan ik u waarschijnlijk al iets meer vertellen.'

Zwijgend lopen we naar de afdeling radiologie en nemen opnieuw plaats in de wachtkamer. Ook hier hoeven we gelukkig niet lang te wachten voor Miranda wordt binnengeroepen.

'En?' vraag ik nieuwsgierig, nadat Miranda terug is van haar onderzoeken. Maar ze vertelt dat de radioloog niets heeft gezegd, behalve dat het onderzoek geslaagd was. Omdat we pas over ruim een uur de volgende afspraak hebben, besluiten we om even een stukje te gaan wandelen in het tegenoverliggende park en daar even een kop koffie te gaan drinken.

De buitenlucht doet ons goed, maar we zijn beiden te gespannen om van de wandeling te genieten en halen opgelucht adem als het tijd is voor de volgende afspraak.

Helaas heeft de arts geen goed nieuws. Alles wijst er op dat het een tumor betreft. De tumor is 2,1cm groot, stadium 2. Echter de biopsie moet definitief uitsluitsel geven of het een goedaardige of kwaadaardige tumor betreft en welk type borstkanker. Op basis van die uitslag volgt er een behandelplan.

Miranda zit er stil en verslagen bij en staart met nietszeggende blik de arts aan.

'Wanneer volgt de uitslag?' vraag ik, omdat Miranda hier blijkbaar niet toe in staat is.

'Binnen enkele dagen weten we meer. U ontvangt per e-mail een bericht wanneer de volgende afspraak gepland staat.'

De arts heeft nog wat bemoedigende woorden voor Miranda, met de bedoeling haar een beetje gerust te stellen, maar ik zie aan het gezicht van Miranda dat zij daar geen woord van gelooft.

Daarna nemen we afscheid van de arts, in de wetenschap dat we over een uur honderd vragen zullen hebben, maar nu alleen maar kunnen denken aan de uitslag.

We hadden vooraf al een tafel gereserveerd in het favoriete restaurant van Miranda en besluiten dat we, ondanks dat ons de eetlust is ontnomen, er toch maar naar toe gaan voor een lunch. In de auto belt zij Ernst-Jan en haar zoon om hun te informeren over de voorlopige uitslag en in haar stem en woorden klinkt veel meer positiviteit door dan ze, naar ik vermoed, op dit moment zal voelen. Maar niets is menselijker dan degene waar wij het meest van houden proberen te beschermen voor slecht nieuws.

Eenmaal in het restaurant aangekomen pakt Miranda nogmaals haar telefoon en maakt een bericht in de WhatsApp-groep van haar vriendinnen. Ook dit bericht probeert zij zo positief mogelijk te laten klinken en ze schrijft alleen dat er 'iets' is gevonden, maar dat pas nadat de uitslag van de biopsie duidelijk zal zijn wat dat 'iets' is.

'Zo, en nu lust ik wel een glas wijn,' en ze roept de ober om onze bestelling door te geven.

Ikzelf houd het liever bij een alcoholvrije consumptie, want overdag drink ik nooit en zeker niet als ik nog moet rijden. Miranda probeert me nog even over te halen, omdat dit nu

eenmaal geen normale omstandigheden zijn, maar ik houd voet bij stuk en zorg ervoor dat Miranda geen fles, maar een glas wijn bestelt.

'Wanneer vertrek je weer naar Brussel?' vraagt Miranda, terwijl ze met een kritische blik haar salade bekijkt.

'Maandag, ik neem de trein van half acht in de ochtend en dan ben ik woensdagavond weer terug. Dus ruim op tijd om met je mee te gaan naar je volgende afspraak in het ziekenhuis. Maar misschien wil Ernst-Jan wel graag met je mee voor de uitslag. Voor hem is het ook belangrijk om te horen wat voor behandelingen je gaat krijgen.'

'Ja, dat denk ik ook wel. Al zou ik liever samen met jou gaan. Niet omdat ik Ernst-Jan er niet bij wil hebben, maar vrouwen begrijpen dit misschien toch iets beter dan mannen dit doen.' Dat ben ik niet met haar eens en vertel haar dat ook. Uiteindelijk belooft zij aan Ernst-Jan te vragen om met haar mee te gaan en concentreert zich verder op haar salade.

Hoofdstuk 46

Het voelt nog wat vreemd als ik de deur open van het appartement in Brussel. Maar het is een opluchting dat ik niet langer meer in een onpersoonlijke hotelkamer mijn avonden door hoeft te brengen.

Ik smeer voor mezelf een paar broodjes en maak het mij gemakkelijk op de bank, terwijl ik langs alle programma's op de tv *zapp*. Er is veel aandacht voor de terroristische aanslag van gisteravond in Brussel op twee Zweden en de omgekomen vader. Ik kan na alle gebeurtenissen van de afgelopen weken niet de energie opbrengen naar deze beelden te kijken en besluit een douche te nemen en vroeg naar bed te gaan met een boek.

Plotseling word ik overvallen door een gevoel van eenzaamheid en spijt dat ik heb aangeboden drie dagen in Brussel te gaan werken. Waarom heb ik mijn vrije maandagen hiervoor opgeofferd en moet ik nu of voor dag en dauw de deur uit, of op zondagmiddag vertrekken om hier de zondagavond in alle eenzaamheid door te brengen. Maar er is geen weg terug, ik heb me hieraan gecommitteerd en er zal niets anders opzitten dan me hierbij neer te leggen en het beste ervan te maken.

Nadat ik onder de douche vandaan kom, voel ik me iets beter en verman mezelf. Zelfmedelijden is iets wat ik nog nooit heb gehad en ik besluit er ook nu niet aan toe te geven. Ik pak mijn computer en ga op zoek naar activiteiten in Brussel. Niet ver van mijn appartement is een fitnesscentrum, die ook groepslessen geven en waar ik lid van zou kunnen worden.

Vooraf groepslessen zijn denk ik wel belangrijk om hier wat sociale contacten op te doen. Er is ook een atletiekvereniging hier in de buurt, maar daar we de winter ingaan, kies ik liever voor een binnenactiviteit. Ik besluit om morgen vanuit mijn werk even langs te gaan om een kijkje te nemen. Daarna pak ik m'n boek op en heb ik het gevoel van eenzaamheid voor nu van me af kunnen schudden.

Ik heb de volgende ochtend nog maar net een kop koffie voor mezelf ingeschonken, als ik de benedendeur dicht hoor slaan. Ik kijk op mijn horloge en zie dat het pas zeven uur is, maar Jacques waarschijnlijk al richting kantoor is vertrokken. Omdat de eerste medewerkers over het algemeen pas rond half negen op het werk verschijnen, zie ik geen enkele noodzaak om eerder te vertrekken dan rond een uur of acht. Zelfs dan zal ik nog als een van de eerste arriveren. Het belangrijkste is dat Jacques en ik niet tegelijkertijd binnenkomen.

Ik pak mijn telefoon en zie dat Miranda me een bericht heeft gestuurd dat ze komende maandag om elf uur een afspraak heeft in het EMC en Ernst-Jan met haar mee zal gaan.

Ik ben blij dat er nu een datum bekend is, maar ook dat ze samen met Ernst-Jan naar deze afspraak gaat. Ik ga met alle liefde met haar mee, maar dit is iets dat ze samen met haar man moet ondergaan, ondersteund door haar vriendinnen en niet andersom.

Ik schenk voor mezelf nog een kop koffie in en open de krant op mijn Ipad, voor ik me klaar ga maken voor m'n vertrek. De vermoedelijk terroristische aanslag in Brussel op

Zweedse toeristen domineert nog steeds het nieuws, evenals de verslaggeving over de oorlogssituatie in Israël en Palestina. Er is nauwelijks nog plaats voor de oorlog in Oekraïne en ik vrees dat de berichtgeving over deze oorlog wordt ondergesneeuwd door de nieuwste ontwikkelingen in het Midden Oosten.

Nadat ik het nieuws heb gelezen, trek ik de conclusie dat we nog steeds niets hebben geleerd van het verleden en dit waarschijnlijk ook nooit zal gebeuren. Mede doordat geschiedenislessen op scholen een ondergeschoven kindje zijn geworden en de geschiedenis nu met alle gemak wordt herschreven, of er berichten op de sociale media verschijnen die ver van de waarheid afstaan.

Ik prijs me gelukkig niet in deze tijd jong te zijn, want al waren er in mijn jeugd ook genoeg problemen en oorlogen, we werden toen in elk geval niet overspoeld door berichtgevingen, waarvan wij niet wisten welke waar en niet waar waren.

Voor ik me laat meeslepen in al die negatieve berichtgeving, leg ik mijn Ipad weg en maak me gereed voor een drukke dag.

Hoofdstuk 47

Vanavond ben ik naar het fitnesscentrum gegaan om me in te laten schrijven. Er zijn veel expats lid, waardoor de voertaal grotendeels in het Engels is. Mijn Frans is niet slecht, maar ik kan me toch beter uitdrukken in het Engels. Een bijkomend voordeel is, dat veel leden hier ver van huis en haard verblijven en op zoek zijn naar sociale contacten.

Als ik hier minimaal een jaar lang twee tot vier avonden per week ben, is het misschien voor mijn mentale gezondheid beter als ik die niet eenzaam en alleen in het appartement doorbreng.

Ik open mijn e-mail en zie dat ik een bericht heb ontvangen van Paul. Mijn eerste ingeving is het bericht ongelezen te wissen, als m'n nieuwsgierigheid het uiteindelijk toch wint en ik het bericht open. Ik voel al het bloed uit me wegstromen als ik het bericht lees.

Bente,

Ik weet dat ik heb beloofd dat ik geen contact meer met je op te nemen. Maar ik vrees voor je leven. Er is een grote slag toegebracht in de top van het kartel en er zijn mij geruchten ter ore gekomen dat er mensen zijn die menen dat jij deze sneeuwbal aan het rollen hebt gebracht. Als deze geruchten ook maar enigszins een vorm van waarheid bevatten, dan zullen zij ongetwijfeld represaille maatregelen tegen jou nemen. De wetenschap dat jij hier buiten je schuld om bij betrokken bent geraakt, zal hen daar niet van weerhouden. Jouw veiligheid gaat mij boven alles, zelfs als dit gevolgen voor mijzelf zou hebben. Weet dat ik van je hou en altijd van je zal blijven houden. Zorg alsjeblieft dat je onderduikt voor een tijdje.

Paul

Vreemd genoeg raak ik niet in paniek van dit bericht. Ergens wist ik dat ik indirect, door m'n getuigenis tegen Paul en het aangeven van Luran, ervoor gezorgd heb dat deze drugsbende daarna opgerold kon worden, en ik daarmee een enorm risico heb genomen. Al ben ik niet degene die hiervoor verantwoordelijk is, maar Paul door zijn domme actie de drugs niet meteen af te leveren volgens afspraak. Ik had wellicht nog steeds niet geweten wat een duistere praktijken Paul erop nahield als hij de drugs wel had afgestaan, maar mijn leven zou niet in gevaar zijn geweest.

Ik heb er onbewust rekening mee gehouden dat Luran mij wel degelijk in het restaurant in Brussel heeft opgemerkt, en daardoor meteen heeft geweten dat ik de anonieme tipgever ben geweest, die heeft geleid tot de politie-inval in het restaurant en de daarmee gepaard gaande arrestaties.

Onderduiken, dat klinkt leuk, maar ik zou niet weten hoe ik dat aan zou moeten pakken en besluit Pim de Wit te bellen. Hij stelt me echter gerust en ziet geen enkele reden tot ongerustheid. Mijn naam komt, behalve in de processtukken over Paul, nergens in voor en

alle overige arrestaties hebben in Spanje en België plaatsgevonden. Zonder enige verwijzing richting mij.

Daarnaast heb ik op geen enkele manier getuigenverklaringen afgelegd naar andere verdachten dan Paul en mijn gijzelnemer. De kans dat Lauran mij heeft opgemerkt in een druk restaurant, terwijl ik met mijn rug naar hem toe heb gezeten, acht hij ook erg klein.

Hij vermoedt dat Paul hierin een aanleiding heeft gezien, hoe ver ook gezocht, om contact met mij op te kunnen nemen.

‘Bente geloof me, jij bent echt niet interessant genoeg voor hen en stel dat Lauran je heeft opgemerkt, dan wint hij er niets mee om dit door te spelen. Ik denk dat hij er zelf op afgerekend zou kunnen worden, omdat hij eerder onnodige risico’s heeft genomen door jou erbij te betrekken.’

Enigszins gerustgesteld sluit ik ons gesprek af, maar de angst heeft vat op me gekregen en ik heb geen idee hoe ik deze angst kan overwinnen.

Tegen beter weten in loop ik naar beneden en klop bij Jacques aan, die binnen een minuut de deur voor me opent. Als hij me ziet kan ik m’n tranen niet langer bedwingen en ik voel dat hij z’n armen om me heen slaat.

Ik laat m’n hoofd op zijn borst rusten en voel een kalmte die ik al lange tijd niet heb gevoeld. Ik merk dat zijn lippen haast ongemerkt mijn hoofd raken en als ik m’n gezicht ophef, voel ik zijn lippen langzaam afglijden naar mijn mond en kust hij mij hartstochtelijk.

Ik word heel even overvallen door zijn kus, maar beantwoord deze al snel even hartstochtelijk. Ik voel een warm gevoel door me stromen. Een gevoel dat ik sinds de dood van mijn man niet meer heb gekend en ik beseft eens te meer dat mijn gevoelens voor Paul niet veel meer zijn geweest dan die van een verliefde puber.

Als hij zich losmaakt uit onze omhelzing, schenkt zonder iets te zeggen een glas wijn voor ons in.

Als hij zich wil verontschuldigen voor wat er is gebeurd, onderbreek ik hem snel. ‘Niet doen Jacques, niet doen. Je hoeft je niet te verontschuldigen voor wat er is gebeurd. Ik wilde zelf onbewust niets liever dan dat dit zou gebeuren. Misschien zelfs al vanaf onze eerste ontmoeting, zonder dit zelf te beseffen omdat ik nog in de ban was van Paul.’

Jacques kijkt me aan met een blik, die ik inmiddels heb leren kennen als een tikje onzeker, ondanks zijn hautaine houding.

‘Bente, dit is zakelijk gezien niet goed en zelfs ongepast. Maar mijn gevoelens voor jou kan ik niet langer ontkennen en ik neem liever zakelijk afstand van onze relatie, dan emotioneel. Maar ik kan niet van u verlangen dat u alles op gaat geven voor mij.’

‘Waar heb je het over, wat moet ik opgeven? Mijn werk op kantoor? Niemand hoeft dit toch te weten, tot we zeker van elkaar zijn. Een half uur geleden had ik hier zelfs geen moment over nagedacht, dus ik denk dat we niet te snel van stapel moeten lopen. Laten we maar kijken wat hier uitgroeit voordat we drastische stappen ondernemen met betrekking tot onze zakelijke relatie. Bovendien lijkt het me best spannend om dit geheim voor onszelf te houden, in elk geval de komende weken.’

Hierna omhelst Jacques me opnieuw, tot hij ineens beseft dat ik huilend bij hem aanklopte en vraagt wat hiervan de reden was.

Ik wil dit moment niet verstoren en vertel hem dat het nieuws over Miranda mij een beetje te veel werd en ik behoefte had om er even met iemand over te praten. Gelukkig toont hij geen achterdocht als ik hem dit leugentje vertel.

'Ik ben blij dat je niet in je eentje boven bent blijven zitten, met al je verdriet om je vriendin. Maar je moet nog wel je optimisme behouden, al is het maar terwille van je vriendin. Haar doodvonnis is nog niet getekend en wacht nu eerst maar af wat de artsen volgende week te zeggen hebben, voor je jezelf in verdriet en paniek onderdompelt.'

Daarna drinken we onze wijn op, praten tot diep in de nacht over ons leven, onze verwachtingen en teleurstellingen. Na het overlijden van Richard, heb ik dit soort gesprekken nooit meer kunnen voeren en al is de situatie misschien niet ideaal, met ieder een eigen leven in een ander land, ik weet dat ik mijn bestemming heb bereikt. De rest is voor later.

Hoofdstuk 48

Weer terug in Nederland, stap ik uit de trein en kijk haast paranoia om mij heen of ik iets verdachts zie. Maar ik zie alleen mensen die zich naar hun bestemming haasten en er is niemand die mijn kant opkijkt of mij lijkt te volgen.

Ik loop door het station en besluit een taxi aan te houden. Ik heb geen zin om nu met de Metro in het donker verder te moeten reizen en heb een beetje spijt van mijn besluit om direct na het afronden van mijn werk naar Nederland te vertrekken en niet tot de volgende ochtend te wachten.

Maar ik wil even in de rust van m'n eigen omgeving aan de avond en nacht met Jacques terugdenken, voor we elkaar weer ontmoeten. Waarom weet ik niet, maar het voelde voor mij gewoon niet goed als we vanavond in elkaars gezelschap hadden doorgebracht. Al maakte mijn hart elke keer als we elkaar vandaag op kantoor tegenkwamen een sprongetje en deed de blik in zijn ogen me blozen.

In plaats van mijn adres geef ik het adres van Miranda aan de chauffeur door. Ik kan de moed niet opbrengen om vanavond in het donker het mij nog niet zo erg vertrouwde appartement naar binnen te gaan en wil haar vertellen over mijn avond met Jacques.

Miranda kijkt niet eens verbaasd als zij de deur opent en mij ziet staan.

'Mag ik hier de nacht doorbrengen?' vraag ik haar, in de hoop de angst niet te veel in m'n stem doorklinkt.

'Natuurlijk, je bent hier altijd welkom. Ik vind het heel lief van je dat je eerder terug bent gekomen vanuit Brussel en direct naar ons toe bent gekomen. Je bent een echte vriendin voor me.'

Blijkbaar heeft Miranda de conclusie getrokken dat ik speciaal voor haar al vanavond naar Nederland ben afgereisd en meteen naar haar ben gekomen om haar te steunen, en ik besluit om dit zo te laten.

Binnen brandt de open haard en Ernst-Jan kijkt verbaasd op als hij mij binnen ziet komen. 'Bente kon het natuurlijk niet nalaten om meteen naar me toe te komen en wil hier zelfs blijven slapen. Is dat niet vreselijk lief van haar?'

Ernst-Jan antwoordt iets dat ik niet kan verstaan, omdat we op dat moment worden opgeschrikt door een harde knal en glasgerinkel. Voor een van ons kan reageren volgt er een spervuur aan kogels die op ons worden afgevuurd. Ik laat me snel op de grond vallen en zie dat Miranda en Ernst-Jan zich ook hebben laten vallen. Een dun straaltje bloed stroomt langs m'n gezicht en ik veeg dit weg, zonder er verder aandacht aan te besteden.

De stilte na de kogelregen wordt onderbroken door het geluid van gierende banden van een auto, die met hoge snelheid wegrijdt.

'Zijn jullie oké?' vraag ik met trillende stem, maar ik krijg geen antwoord op mijn vraag.

Ik sta op en kijk naar twee bewegingsloze lichamen, omringt door een grote plas bloed en laat me opnieuw op de grond vallen.

Ik probeer me te vermannen en te constateren of er nog een hartslag bij Miranda en Ernst-Jan waarneembaar is, maar ik voel niets. Ik grijp naar mijn telefoon om de politie te bellen

en om een ambulance te vragen, maar nog voor ik 112 heb gebeld, hoor ik in de verte al de eerste sirenes.

Nadat ik 112 heb gebeld en het adres heb opgegeven, vertelt de centralist dat er inderdaad al politie onderweg is, na een melding van bureu. Ik bel vervolgens Pim de Wit en nadat ik hem de situatie heb uitgelegd, belooft hij meteen te komen.

Nog verdoofd loop ik naar de voordeur om deze te openen voor de hulpverleners en loop terug naar de woonkamer, waar ik naast het levenloze lichaam van Miranda ga zitten en haar koude hand in de mijne neem.

'Blijf alsjeblief leven, alsjeblieft. Je mag niet sterven, niet door mij,' breng ik hortend en stotend uit, terwijl ik huil met gierende uithalen. Door mij zijn mijn beste vriendin en haar man dood.

Het schuldgevoel dat mij op dat moment bekruipt is meer dan ik aankan en ik voel me wegzakken in een diepe duisternis.

Hoofdstuk 49

Als ik wakker word constateer ik dat ik in een ziekenhuiskamer lig en kijk verbaasd om me heen, niet wetende hoe en waarom ik hier terecht ben gekomen. Ik druk op het knopje naast mijn bed, in de hoop dat iemand mij komt vertellen wat eraan de hand is.

Na enige minuten hoor ik voetstappen in de gang en verschijnt er een vriendelijk gezicht naast mijn bed, waarna ik haar vraag waarom ik hier lig. De verpleegster kijkt me even verbaasd aan, maar vermant zich snel en vertelt dat ik een hoofdwond heb en daardoor buitenbewustzijn ben geraakt.

'De dokter zal u straks meer vertellen. Voor nu is het belangrijk dat u zich rustig houdt en blijft liggen,' spreekt ze me met een vriendelijke stem toe.

Op mijn vraag hoe ik aan mijn verwonding ben gekomen, moet ze me het antwoord schuldig blijven.

Niet veel later verschijnt de arts, in gezelschap van Pim de Wit. Ik vraag me verbaasd af waarom Pim de Wit hier bij mijn bed staat. Hij vertelt dat hij wat vragen heeft, maar de dokter mij eerst wil onderzoeken voor hij me mag spreken en neemt plaats op de stoel die bij het raam staat, terwijl de arts het gordijn rond mijn bed sluit en me onderzoekt.

'U heeft een zware hersenschudding opgelopen. Maar u mag van geluk spreken, want de kogel heeft alleen een schampschot veroorzaakt en geen ernstige schade aangericht.'

De arts wil me blijkbaar geruststellen, maar ik snap niets van wat hij zegt. 'Kogel, welke kogel?' breng ik verbaasd uit.

'Kunt u zich niets van het voorval herinneren?'

'Nee, ik weet van geen kogel iets af. Vertelt u me alstublieft wat er is gebeurd.'

'Maakt u zich geen zorgen, door de shock kunt u zich waarschijnlijk niets herinneren van hetgeen zich heeft afgespeeld gisteravond. Maar ik kan u verzekeren dat er op de CT-scan niets verontrustends te zien was en u zich binnen enkele dagen weer alles zult kunnen herinneren,' antwoordt de arts ontwijkend.

De arts opent daarna het gordijn voorzichtig en vertelt aan Pim de Wit dat hij mij mag spreken, maar dat hij er niet te veel van moet verwachten in dit stadium en het nog wel een paar dagen kan duren voor ik kan vertellen wat er is gebeurd.

'Pim, vertel me alsjeblieft wat er is gebeurd,' vraag ik hem smekend.

Daarna vertelt hij over het bericht dat ik van Paul heb ontvangen, hetgeen ik me nog wel kan herinneren. Daarna vertelt hij dat ik bij Miranda en Ernst-Jan ben getroffen door een kogel en hij ervan uitgaat dat dit in direct verband gebracht kan worden met de waarschuwing van Paul.

'Hoe is het met Miranda en Ernst-Jan?' vraag ik ongerust.

'Het spijt mij je dit te moeten vertellen, maar zij hebben het beiden niet overleefd.'

Miranda dood? Niet door de kanker, maar door een kogel. Een kogel die voor mij was bedoeld. Miranda, die alles voor mij deed wat zij kon na het overlijden van Richard. Die er altijd voor me was, door dik en dun.

Haar zoon wees, haar kleinkind geen opa en oma meer. En dat alles doordat ik mij heb

ingelaten met een drugs crimineel en haar en Ernst-Jan hierin heb meegesleurd. Waarom leef ik nog, en zij niet meer?

'Kan ik iemand voor je bellen?' hoor ik Pim vragen, maar ik schud mijn hoofd. Miranda was degene die ik altijd belde als er iets was. En haar kan ik nooit meer bellen.

Hoofdstuk 50

Mijn beste vriendin en haar man zijn dood en ik mag hun begrafenis niet bijwonen. Haar zoon heeft mij op vriendelijke wijze laten weten dat ik niet welkom ben. Niet dat hij mij iets kwalijk neemt, maar hij wil zijn naasten niet in gevaar brengen en ondanks dat Pim de Wit ons vertelde dat hij voor bescherming zou zorgen, was hij niet te vermurwen.

Al na een paar dagen is mijn herinnering aan de gebeurtenis van die bewuste avond volledig teruggekeerd en ik voel me nu nog schuldiger. Want als ik direct door naar mijn eigen appartement was gegaan, hadden Miranda en Ernst-Jan nog geleefd en had ik waarschijnlijk zelf het leven gelaten.

Nadat ik mijn werkgever met lood in m'n schoenen op de hoogte had gebracht, is mij te verstaan gegeven dat ik niet langer welkom ben en ik op non-actief ben gesteld. Hun advocaat zal nog contact met me opnemen.

Ik vermoed dat zij met een voorstel voor een financiële tegemoetkoming zullen komen en mijn carrière voorbij zal zijn.

Ik heb een moeizaam gesprek met Jacques gehad, maar ondanks zijn oprechte bezorgdheid, weet ik dat onze relatie is geëindigd, voor deze goed en wel is begonnen en door de situatie met Paul nooit een eerlijke kans heeft gekregen.

Misschien is dit ook maar beter zo. Ik heb die avond met hem in elk geval ontdekt wat belangrijk voor mij is en misschien, als de omstandigheden weer normaal zijn, ontmoet ik eindelijk iemand waar ik wél een toekomst mee op kan bouwen.

Pim de Wit heeft me geadviseerd om voorlopig mijn appartement te verlaten en ergens anders onderdak te zoeken, bijvoorbeeld bij mijn ouders of bij familie of vrienden. Maar ik wil niemand meer in gevaar brengen en heb besloten om m'n spullen te pakken en te vertrekken.

Ergens waar niemand mij kent en ik min of meer onvindbaar zal zijn. Geld is geen probleem en ik heb een cruise geboekt voor een transatlantische reis naar Florida. Misschien ga ik daar van boord, misschien boek ik daar een volgende cruise naar onbekende bestemming.

Tot mijn vertrek logeer ik in een hotel onder een andere naam. Mijn kamer verlaat ik alleen om iets te gaan eten in het restaurant van het hotel en breng de dagen door met lezen. Ik heb een prepaid simkaart aangeschaft op een andere naam en alleen Pim de Wit heb ik dit nummer gegeven. In geval van nood kunnen mijn ouders en oudste zus mij via hem bereiken.

Ik leef nog, maar sinds mijn eerste ontmoeting met Paul, en hoe wrang uitgerekend op het trouwfeest van Miranda en Ernst-Jan om de start van hun nieuwe leven te vieren, ben ik mijn beste vriendin kwijtgeraakt, mijn werk, mijn hoop op een nieuwe liefde, mijn huis, mijn Spaanse droom. Het leven dat ik heb gekend en liefgehad, is voor altijd voorbij.

Hoofdstuk 51

Ik zuig m'n longen vol met de frisse zeelucht en terwijl ik mijn jas dicht om me heensla, staar ik naar de zon die langzaam in de zee verdwijnt om plaats te maken voor een complete duisternis, die alleen wordt verstoord door de vele lichtjes van het cruiseschip.

Het is mijn laatste avond aan boord van het schip en morgen kom ik aan in Miami. Daar verblijf ik tot januari, waarna ik van daaruit vertrek voor een wereldcruise van 169 dagen. Wat ik ga doen als ik weer terugkom in Miami heb ik nog niet besloten. Ik leef van dag tot dag, maar ik voel mij op een cruiseschip redelijk veilig.

Pim de Wit heeft aangeboden om voor een nieuwe identiteit voor mij te zorgen, maar ik ben alles kwijtgeraakt en het laatste wat ik nog over heb is mijn eigen identiteit.

Ik was slechts een onbeduidende schakel in een keten van gebeurtenissen, die er uiteindelijk toe hebben geleid dat een groot international kartel is opgerold. Maar ook zonder mij was dit gebeurd, mijn rol hierin is nauwelijks van enige betekenis geweest.

Ik ben er dan ook van overtuigd dat de interesse in mij op enig moment zal verdwijnen en ik dan kan proberen in Nederland weer een leven op te bouwen. Ik dan mijn vrienden weer om mij heen heb, zonder de angst die mij nu achtervolgd, dat ik hen in gevaar breng.

Mijn nieuwe appartement wacht op mij en ik ben vastbesloten om hier weer naar terug te keren. Wanneer dat is, weet ik niet. Misschien over een jaar, misschien over vijf jaar. Tot dat moment ben ik een wereldreiziger en ga daar waarheen de wind mij brengt.

Benieuwd naar het persoonlijke verhaal van Maj B Henrikson?

Lees dan verder op de volgende pagina's

Nawoord

Toen ik mijn eerste roman schreef, was dit niet bedoeld om uit te geven, maar puur als uitdaging voor mezelf. Ik wilde, nadat ik gestopt was met werken, m'n grijze cellen blijven activeren.

Volgens Erik Scherder, hoogleraar neuropsychologie, is het daarbij belangrijk om een nieuwe uitdaging aan te gaan. Dat werd voor mij dus het schrijven van mijn eerste roman.

Zoals gezegd: ik had niet de intentie om een boek uit te geven.

Maar toen ik tijdens een *high tea* aan een paar vriendinnen vertelde over m'n 'geheugentrainer', vroeg één van hen of ze het mocht lezen.

Nadat zij het verhaal had gelezen, wist ze me ervan te overtuigen dat ik het boek uit zou kunnen geven. Al had ik daarover zelf nog steeds zo m'n twijfels, uiteindelijk ben ik me er een beetje in gaan verdiepen.

Zelf uitgeven leek mij in de eerste instantie voor de hand liggend, want ik had al snel door dat het een utopie is te denken dat uitgevers zelfs maar de moeite nemen om boeken van debutanten te lezen. Daarvoor is het aanbod van manuscripten op jaarbasis per uitgever, gewoonweg te hoog. Per dag verschijnen er alleen al in het Nederlands zevenenvijftig boeken en slechts 1% van de aangeboden manuscripten wordt uitgegeven (bron: Lira, stichting voor de literaire rechten van auteurs). Er zijn zelfs uitgevers die een volledige stop hebben op het behandelen van nieuwe manuscripten. Zij concentreren zich alleen nog op auteurs die zij al in hun fonds hebben opgenomen.

Om de statistieken compleet te maken: van alle uitgevers in Nederland zijn ongeveer 42 uitgevers verantwoordelijk voor 75% van de marktomzet (bron: KVB Boekwerk). Uit studie blijkt dat er sinds de invoering van de gereguleerde prijs gevoelig meer titels zijn verschenen, van 272.220 in 2016 tot 342.146 in 2020. Van elke titel werden in 2020 gemiddeld 44 papieren exemplaren verkocht. In 2016 waren dat er 57 (bron: De Morgen uitgave 11/2/2022).

Aan zelf uitgeven zitten wel wat haken en ogen en eerlijk gezegd: het is voor mij een hobby en het schrijven van het verhaal vind ik leuk, maar met het aanvragen van ISBN nummers, ontwerpen van een cover of *copyrights*, daar houd ik me liever niet mee bezig. En al helemaal niet met distributie van de boeken, persberichten en benaderen van (on-line) boekwinkels.

Voor uitgever spelen, daarvoor voelde ik dus niet zo heel erg veel.

Via een relatie van m'n man Martin, kwam ik uiteindelijk in contact met een uitgever die debutanten wél een kans wil geven. Je manuscript wordt ook serieus beoordeeld, waardoor je iets meer zelfvertrouwen krijgt, dan wanneer je zonder enige vakkundige beoordeling je boek in eigen beheer uit zou geven.

De boeken van deze uitgever komen niet bij alle boekwinkels te liggen, maar kunnen wel bij elke boekwinkel in Nederland en België worden besteld op basis van titel en

auteursnaam of ISBN nummer. En via internet zijn deze boeken ook rechtstreeks bij de uitgever, Bol.com, bruna.nl, et cetera te bestellen.

De eisen die worden gesteld aan de auteur, liggen bij deze uitgevers wellicht een stuk lager, al snel werd het me duidelijk dat, in tegenstelling tot wat ik had verwacht, je manuscript wel aan een bepaald criteria moet voldoen.

Waarbij het aanleveren van het manuscript in foutloos Nederlands ook bij hen, evenals bij alle overige uitgevers, een vereiste is. Dat werd dus even een opfriscursus Nederlandse taal, maar in het kader van het blijven activeren van de grijze cellen, sloot dit aan bij de uitdaging die ik met mezelf aan wilde gaan. Gelukkig is er wel een controle (redigeren) vanuit de uitgever op eventuele fouten, die over het hoofd zijn gezien.

De romans die van mij door uitgeverij Boekscout zijn uitgegeven, bestaande uit twee delen, bestonden in de eerste instantie uit één boek. Maar tien karakters en de verhaallijn vanuit een *ik* perspectief in één roman, werd niet alleen een te dik boek, maar ook slecht te volgen.

De uitgever stelde voor om er twee romans van te maken. Werk aan de winkel dus, want dat bleek geen kwestie van knippen en plakken en klaar. Want zowel in het eerste, als het tweede deel, moest de verhaallijn kloppen, zijn te volgen en ook separaat van elkaar te lezen zijn.

Nadat ik de keuze had gemaakt welke verhaallijnen en welke personages het beste bij elkaar aansloten, heb ik me in de eerste instantie geconcentreerd op het eerste deel. Of ik het tweede deel nog zou bewerken en uit zou laten geven, dat zou ik in een later stadium besluiten, had ik me voorgenomen.

Het eerste deel bleek veel succesvoller dan ik ooit had verwacht. Er volgde een interview in het AD, bij RTV Lansingerland (woordkunst) en bij RTV Albrandswaard (Steevast op zondag), met daaraan voorafgaand een artikel in 'De Schakel', een nieuwsblad voor de Albrandswaard.

In de jaarlijkse nieuwsbrief van omroep Max, die specifiek is gericht op tips van lezers over boeken die in de vakantiekoffer meemoeten, stond mijn boek vermeld, tussen schrijvers zoals Stieg Larson en Lucinda Riley (al wil ik mijn schrijverskwaliteiten zeker niet met die van hen vergelijken).

Op Instagram waren er *bloggers* die mijn boek hadden gelezen en hierover een positief stukje plaatste.

Ook op de boekensite 'Hebban' (www.hebban.nl) verschenen goede recensies. Hebban is een digitale boekenclub, waar iedere lezer boeken kan aanleveren, waarvan je vindt dat deze onder aandacht gebracht moeten worden bij een breder publiek. Ik kan iedereen die van lezen houdt, deze site aanbevelen.

Bovengenoemde publiciteit heeft eraan bijgedragen dat m'n boek niet alleen werd verkocht aan vrienden, familie en bekenden, maar ook buiten mijn eigen kring. Mede dankzij alle publiciteit stegen de verkoopcijfers dan ook boven het eerder genoemde gemiddelde uit.

Inmiddels waren er in m'n privéleven andere dingen die om m'n aandacht vroegen, en mijn tweede roman verdween even op de achtergrond. Tot de uitgever contact met mij opnam en vroeg of zij ook deel twee uit mochten gaan geven.

Ook vanuit m'n lezers waren er al een paar verzoeken binnengekomen bij mij, met de vraag wanneer mijn tweede roman zou verschijnen. En zo begon ik uiteindelijk in november van 2023 aan het tweede deel, dat in april 2024 is uitgekomen.

Deze laatste roman, **Met oog op geluk**, heb ik niet bij de uitgever aangeboden. Ik schrijf omdat ik het leuk vind en niet meer dan dat. Dus nu geen *deadline*, geen aanpassingen op aanwijzing van de uitgever (dus misschien wel wat meer tik- of spelfouten, want het is ook niet geredigeerd) en helemaal gratis voor mijn lezeressen. Geen ISBN nummer, dus ook niet verkrijgbaar in boekwinkel, bij bol.com of de Bruna. Geen recensies op hebban.nl of interviews. Maar mijn lezeressen kunnen het nu wel met gratis delen met vrienden, familie, leesclub, collega's of sportmaatjes. En dat vind ik eigenlijk veel leuker. Al zul je het nu wel met een digitaal boek moeten doen.

Mijn boeken berusten op fictie maar de verhalen zijn voor iedereen herkenbaar. Juist die herkenbaarheid, bleek de sleutel tot succes, en dit is ook merkbaar in de reacties die ik ontvang en de recensies die worden geplaatst.

De gebeurtenissen zijn niet autobiografisch, al zijn er wel dingen naar mij persoonlijk te herleiden. Zoals mijn leefomgeving, liefde voor sport en favoriete plekken en restaurants. Zeker in deze laatste roman, waarbij ik wat meer vrijheden had doordat ik er geen uitgever bij heb betrokken.

Zonder jullie waren mijn romans '**Anders bekeken**' en '**Met andere ogen**' nooit zo succesvol geworden, als dat ze tot nu toe zijn geweest. En al geniet ik zeker geen landelijke bekendheid en heb ik niet de illusie dat dit ooit zal gebeuren (alleen al door het feit dat ik geen marketingkapitaal van minimaal twintigduizend euro tot m'n beschikking heb), ik ben meer dan tevreden met het resultaat. Maar bovenal ben ik blij met de positieve reacties op mijn romans en het feit dat ik mensen die nooit lezen, tot lezen van boeken heb aanzet. Al ben ik niet zo verwaand te denken dat mijn schrijfstijl door iedereen wordt gewaardeerd.

De cover van dit boek is ontworpen en getekend door mijn zus Saskia en ik ben er trots op dat de roman **Met oog op geluk** hierdoor een beetje samen met haar tot stand is gekomen.

Inmiddels is mijn vierde boek in de maak en verwacht ik in 2025 klaar te hebben. Of ik dit boek bij een uitgever aanbied of in eigen beheer als e-boek uitgeef, heb ik nog niet besloten. Maar feit is dat ik schrijf voor mijn plezier en niet voor eer en glorie. En als er, al is het maar een handvol, lezers plezier beleven aan mijn boeken, is dat mooi meegenomen.

Boeken van Maj B Henrikson

Anders bekeken

Verkrijgbaar bij de lokale of digitale boekwinkel

Of

<https://www.boekscout.nl/shop2/boek/9789464892208>

Met Andere ogen

Verkrijgbaar bij de lokale of digitale boekwinkel

Of

<https://www.boekscout.nl/shop2/boek/9789464892123>

Met oog op geluk

Verkrijgbaar als e-book

<https://gratis-5194898.jouwweb.site/>

Verwacht in 2025

Gezien in Afrika

Een geromantiseerd verhaal, gebaseerd op waargebeurde belevenissen van een vrijwilliger voor Mercyships.